

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ЦЕНА 4 ДИНАРА

БЕОГРАД, 5. ЈАНУАР 1996.
БРОЈ 65, ГОДИНА VII

ДРЖАВНИ УДАР У ЦРНОЈ ГОРИ

*Социјалистичка власић ипроћерала радикалске
иосланике из црногорског иарламенћа*

Ађим Вишњић и
др Војислав Шешељ

Радикалска лавина је кренула

Насловна страна

Ађим Вишњић, потпредседник Српске радикалне странке и шеф посланичке групе у Народној скупштини Црне Горе, др Војислав Шешељ, председник Српске радикалне странке и шеф посланичке групе у Савезној скупштини и Томислав Николић, заменик председника и шеф посланичке групе у Народној скупштини Србије

Стоје (с лева на десно):

Милинко Газдић, републички и савезни посланик, Милун Терзић, савезни посланик, Илија Дармановић, републички и савезни посланик и Драго Бакрач, председник Извршног одбора СРС Црне Горе и републички посланик

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
др Војислав Шешел

Генерални директор
Александар Стефановић

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног и одговорног уредника
Петар Димовић

Редакција

Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Васиљевић, Наташа
Јовановић, Јадранка Шешел, Дејан
Анђус, Александар Вучић, Рајко
Ђурђевић, Огњен Михајловић

Председник Издавачког савета
др Ђорђе Николић

Издавачки савет

Томислав Николић, Маја Гојковић,
Ахим Вишњић, Драган Јовановић, Ранко
Вујић, Драган Ђодоровић, Драго Бакрач,
Мирко Благојевић, Бранко Војница,
Ратко Гонди, Миланко Газдић,
др Никола Поплашен, Стево Драгишић,
Миодраг Ракић, Зоран Красић, Милован
Радовановић, Јоргованка Табаковић,
Ратко Марчетић, Влада Башкот

Секретар Редакције
Љиљана Мијоковић

Техничко уређење
"АБЦ-ШТАМПАРИЈА"

Штампа

НИГП "АБЦ-ШТАМПАРИЈА" д.д.
Влајковићева 8, 11000 Београд

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Тираж: 20.000 примерака

Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија", Француска 31,
11000 Београд

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године. Министарство за
информације Републике Србије 19. августа
1991. године дало је мишљење број
413-01-551/91-01 да се "Велика Србија" сматра
производом из Тарифног броја 8, став 1. тачка
1. алинеја 10. за чији промет се плаћа основни
порез по стопи од 3%.

ЦЕНА ОГЛАСНОГ ПРОСТОРА

Последња колор страна корица
3000 динара

Унутрашња колор страна корица
2000 динара

Цела унутрашња страна
1000 динара

Пола унутрашње стране
500 динара

Четвртна унутрашње стране
250 динара

Уплате се врше на жиро-рачун Српске
радикалне странке број:
40816-670-93490 СПП Вождовац

Све информације могу се добити на
телефон 011/625-231

Српска радикална странка купује све бројеве листа "Велика Србија"
објављене у другој половини XIX и првој половини XX века.
Понуде слати на тел. (011) 625-231 или на адресу СРС Француска 31,
11000 Београд

У ОВОМ БРОЈУ:

ДРЖАВНИ УДАР У ЦРНОЈ ГОРИ	2
ЖАЛБА ВЕЉУ ГРАЂАНА САВЕЗНЕ СКУПШТИНЕ	9
ЖАЛБЕ САВЕЗНОМ СУДУ И ОДГОВОРИ	10
СРБИЈА ОД А-Ш	15
СРБИ КАО ПРОГОЊЕНА НАЦИОНАЛНА МАЂИНА	22
КАД КРИМИНАЛЦИ КРОЈЕ ПРАВДУ	24
РАДИКАЛИ ЈУЧЕ, ДАНАС И СЈУТРА	27
ЛАМЕНТ НАД ЦРНОМ ГОРОМ КОЈУ ОЈАДИ НЕОКОМУНИСТИЧКА КУГА	30
УДАР НА ПАРЛАМЕНТАРНУ ДЕМОКРАТИЈУ ЦРНЕ ГОРЕ	36
ОТВОРЕНО ПИСМО МОМИРУ БУЛАТОВИЋУ ЦРНОГОРСКИ ТРИЈУМВИРАТ КОМУНИСТИ И ДАЉЕ КРАДУ	39
ОТВОРЕНО ПИСМО СВЕТОЗАРУ МАРОВИЋУ ПРАВО СТАЊЕ СТВАРИ	41
НЕДОСТАТАК ПОЛИТИЧКЕ ПАМЕТИ ЦРНОГОРСКИХ СОЦИЈАЛИСТА	43
НАОПАКО СХВАТАЊЕ ЧОЈСТВА	44
РЕАГОВАЊА ОПШТИНСКИХ ОДБОРА СРС ЦРНЕ ГОРЕ	45
АПЕЛ СРС ЗА ЗАШТИТУ ЉУДСКИХ ПРАВА И СЛОБОДА ГРАЂАНА ЦРНЕ ГОРЕ	47
ПЕНДРЕКОМ НА НОВИНЕ ПУЦАЊ У ПРАЗНО	49
ЖАЛБА МИНИСТРУ УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ	53
ПРОБЛЕМИ АГРАРНЕ ПОЛИТИКЕ У СРБИЈИ СПЕЦИЈАЛАЦ	56
ПРЕВЛАЧЕЊЕ ОСВРТИ ПЕТРА ДИМОВИЋА	57
ИЗА КУЛИСА КОНГРЕСНИХ ПРИПРЕМА НИШКИ РЕФЕРЕНДУМ О САМОДОПРИНОСУ	60
СРПСКА БОСНА У ПЕСМАМА ВОЈИСЛАВА ИЛИЋА	61

ДРЖАВНИ УДАР У ЦРНОЈ ГОРИ

Противуставно и незаконито протеривање свих посланика Српске радикалне странке из Скупштине Црне Горе

Рушење комунистичког система власти и увођење парламентарне демократије и вишестраначког плурализма у Србији и Црној Гори одвијало се најспоријим темпом и временом је доведено у хорсокак. Једино у Савезној Републици Југославији, у односу на целу Источну Европу, није дошло до прекида континуитета режима у промењеним историјским околностима. Владајући комунисти су одлучно променили кошуљу а да се претходно нису окупали нити дезинфиковали, па су и у вишестраначки систем пренели бациле аутократске заразе и тоталитарних модела понашања. Чиста кошуља на прљавом телу врло брзо је упила нагомилани историјски смрад и нови систем је врло брзо наставио да заудара поганим мирисом самовоље и тираније која је пола века уништавала српски народ.

Комунисти су искључиво ради очувања власти променили фирму и на кратко се преорјентисали на националну политичку опцију, да би ускоро опет показали своје право лице, кад год би им опозиционом акцијом монопол власти и привилегија био озбиљније узрман. Издајом српских националних интереса дефинитивно су разобличили своју истинску природу и изгубили кључно упориште у народу, који им је само због националистичке реторике и пропагандне патриотске еуфорије на неколико изборних надметања указивао већинско поверење. Што им је самопоуздање било више поколебано, обрачун са опозицијом је постајао све суровији и криминалнији. Главна оштрица је ипак усмеравана преваходно према Српској радикалној

странци јер су у њој, с пуним правом, препознали једину озбиљну алтернативу постојећем, јединог опасног конкурента у борби за власт.

Сезону бескрупулозног обрачуна у коме су буквално сва средства дозвољена отпочела је Социјалистичка партија Србије, предвођена дедињским диктатором Слободаном Милошевићем и још више његовом разгорушајеном супругом, у народу општепознатом по надимку "црвена вештица". Међутим, врло брзо ће је, на опште запрепашћење јавности, у перфидности примењених метода и безочности противправних поступака надмашити Демократска партија социјалиста Црне Горе којом доминира тријумвират Мило Ђукановић-Момир Булатовић-Светозар Маровић.

Мада смо у Србији више пута противзаконито хапшени, премлаћивани, иако су нам отимани посланички мандати а Странка стављена под апсолутну медијску блокаду, најцрњи терор смо искусили под кнутом црногорских социјалиста. И тамо су нас хапсили, малтретирали, али и брутално протеривали из Црне Горе, да би репресија свој врхунац достигла недавно избацивањем свих осам посланика Српске радикалне странке из Скупштине Црне Горе. Свима је јасно да се иза таквог насиља крије одлука црногорске владајуће врхушке да се Црна Гора што пре одишпи од Савезне Републике Југославије и падне под туторство непријатеља српског народа. Ми, српски радикали, таквој издајничкој работи ћемо се супротставити свим средствима и ниједна репресивна мера нас не може поколебати и натерати да скренемо са патриотског пута политичке борбе. У овом броју "Вели-

ке Србије" настојимо детаљно разјаснити сва збивања везана за нашу политичку активност у "Српској Спарти" и језиком чињеница раскринкати подлости и подмуклости актуелног режима. Пошто је језик истине увек био наше најмоћније и најубојитије оружје, уверени смо да ће у коначном исходу и по овом питању правда тријумфовати, као и да ћемо тиране довести к познанију права.

Хронологија обрачуна

Српску радикалну странку смо релативно касно формирали у Црној Гори. Све до половине 1992. године ми српски радикали смо подржавали Народну странку др Новака Килибарде, сматрајући је изразито српском и патриотском. Нисмо хтели да конституисањем нашег огранка народњацима правимо конкуренцију и разбијамо српски национални корпус. Међутим, разочарали смо се драстичним променама народњачке политике и Килибардиним одбијањем да учествује у првим савезним изборима након разбијања бивше Југославије. Сматрали смо те изборе, без обзира на све слабости у креирању нових уставних решења, пресудним за очување заједничке државе Србијанаца и Црногораца. Зато смо у мају 1992. изашли и са својом листом у подгоричкој изборној јединици, доживели бомбашки атентат на митингу у Подгорици и освојили три мандата у Већу грађана Савезне скупштине.

Процес конституисања савезне власти је био мукотрпан и више пута смо се у Парламенту директно сукобљавали и са посланицима Демократске партије социјалиста у којој је ранило јачала сепаратистичка струја и наводила црногорску владајућу партију на тесну сарадњу са премијером Миланом Панићем који је чинио све што је било у његовој моћи, уз обила-

Велики диктатор

ту помоћ страних сила, да растури јединствену српску државу. Пошто су одмах по доласку Милана Панића отпочеле припреме за ванредне изборе на свим нивоима, Главни одбор Српске радикалне странке је одлучио да учествујемо и на републичким и на локалним изборима у Црној Гори. У ту сврху је било неопходно да се Странка региструје и на републичком нивоу, по републичком закону. То смо и урадили и Српска радикална странка Црне Горе као саставни део јединствене Српске радикалне странке уписана је у регистар политичких организација Црне Горе.

На децембарским изборима 1992. српски радикали су освојили четири посланичка мандата у Већу грађана Савезне скупштине и осам посланичких мандата у Скупштини Црне Горе. На савезним изборима листа је, сходно Савезном изборном закону, носила назив "Српска радикална странка – др Војислав Шешељ", а на републичким, у складу са републичком регистрацијом, "Српска радикална странка Црне Горе".

Још у лето 1992. године влада Милана Панића, посебно његов министар Тибор Варади, уз асистенцију Службе државне безбедности Црне Горе, покушала је српским радикалима подметнути покушај оружане побуне у Пљевљима, мада тада у том граду уопште нисмо имали општински одбор нити било какву страначку организацију. Једноставно, актери догађаја су се сами изјашњавали као српски радикали. Схватајући сву деликатност ситуације, оправдано незадовољство народа и подмукле намере српских непријатеља, одлучили смо се да делујемо брзо и смирујуће. Експресно смо формирали Општински одбор странке у Пљевљима, организовали све своје присталице и симпатизере и наговорили их на предузимање велике акције повратка оружја властима.

Захваљујући таквом промишљеном потезу, првобитна напетост је

брзо спласнула, а режим је онда у немоћном бесу почео да хапси најзначајаније учеснике у августовским немирима, међу њима и Милику Дачевића Чека. Пошто је била реч о човеку који се декларисао као српски радикал много пре него што је формално и постао члан наше странке, а благовремено је прихватио нашу иницијативу да се ситуација у Пљевљима смири и преведе на чисто политички колосек, стали смо у његову одбрану након правно безразложног лишавања слободе. Кандидовали смо га за савезног посланика и поверили му мандат. По дубоком снегу из Београда смо хитали на саопштавање пресуде након дугог судског поступка, на тако судско веће натерали да сат времена касни са саопштавањем пресуде због хитних консултација са врхом режима у Подгорици, након што се прочуло да је скоро цело руководство Српске радикалне странке допутовало у Пљевља. То је несамостално судско веће натерало да све оптужене, након саопштавања неочекивано благих казни, пусти да се даље бране са слободе.

Чеко Дачевић је постао савезни посланик, али је убрзо показао да учествује и у многим мутним радњама и полицијским заврзламама чији је циљ био да се Српска радикална странка у јавности малтене представи као терористичка организација. Пошто је једином директно прекршио страначку дисциплину и упркос изричитом налогу да остане у Београду, отпутовао у Пљевља да учествује у унапред смишљеном инциденту који су власти режирале, искључен је из Странке и лишен посланичког мандата.

Те 1993. године смо иначе отпочели велику акцију сређивања страначких редова и провођења кадровске селекције, јер нам се дешавало, као уосталом и свим новоформираним странкама, да нам се на одговорним функцијама појаве несавесни и неозбиљни људи који би нас

компромитовали у народу. Показало се да смо промашили и по питању избора председника страначког огранка за Црну Гору Радована Вукчевића који нам се једноставно први у Београду појавио са иницијативом да се Српска радикална странка прошири и на подручју Црне Горе. Политички неспособан, изразито необразован, остављао је у јавности смешан утисак, а после подгоричког атентата развио је у својој глави болесну идеју да би му порасла популарност ако би постао мета неуспешног атентата. Пошто никоме нормалном није падало на памет да атакује на једну "хаблечину", зауставио је сопствена кола на магистралу, пиштољем просвирао шофершајбну и полицији пријавио да га је неко покушао убити. Полиција је врло брзо и једноставно установила праву истину и тако стекла добар адут да уцени Радована Вукчевића да ради против своје странке.

Кад смо све то сазнали убедили смо Вукчевића да поднесе оставку на функцију председника Извршног одбора Српске радикалне странке Црне Горе. За новог председника изабран је Драго Бакрач, иначе потпредседник Скупштине Црне Горе. Примо-предаја је, уз записник обављена 1. новембра 1993. године. У странци је то примљено са олакшањем и никаквих потреса није било.

У јануару месецу, у склопу припрема за Трећи отаџбински конгрес Српске радикалне странке, на седници Главног одбора разматрали смо листу кандидата за Централну отаџбинску управу. Кадровска комисија у састав будућег највишег органа Странке није предложила Радована Вукчевића, из већ познатих разлога, као ни савезне посланике Душана Бошковића и Славољуба Шошкића. Последња двојица су људи у позним годинама, мале памети, изразито "аветни", што би се рекло у Црној Гори, па се с њима на дужу стазу није могло рачунати као на иоле озбиљна кадровска решења.

Код све тројице то је изазвало страшну љућу. Пошто се све наше страначке просторије непрекидно прислушкују, Служба државне безбедности Србије одмах је сазнала за њихово незадовољство и прво ступила у контакт са Бошковићем, а онда, његовим посредством и са Вукчевићем и Шошкићем. Врбовани су да раде против Српске радикалне странке. Одмах су се у јавности појавили с лажним саопштењима да су они једини регуларни и легитимни представници српских радикала у Црној Гори и покушали у јавности да створе забуну и утисак да се Српска радикална странка Црне Горе одцепљује од матичне партије. Окупило их се укупно десетак незадовољника, укључујући и претходно одстрањеног Чеку Дачевића, и уз свесрдну режимску подршку отпочели су систематску харангу против наше странке.

31. јануара 1994. Општински одбор СРС Бар донео је одлуку бр. 2/94 да се Радован Вукчевић искључи из Српске радикалне странке, као и одлуку 3/94. да се из Странке искључи Душан Бошковић. Истог дана Општински одбор Беране је донео одлуку бр. 2/94 да се из Странке искључи Славољуб Шошкић.

Крађа посланичких мандата у Савезној скупштини

По одредбама Савезног изборног закона кад савезни посланик престане да буде члан странке на чијој је листи изабран аутоматски му престаје и посланички мандат. Али је владајућа партија бескрупулозно погазила закон да би ојачала своју гласачку машинерију отимањем туђих посланичких места. Како ме је, у фебруару 1994. године, лично обавестио председник Републике Црне Горе на ручку који ми је приредио у Вили Горица, отимачином посланичких мандата непосредно је руководио Слободан Милошевић. Момир Булатовић ми се напросто извињавао што је немоћан да се томе супротстави указујући ми на своју подређену улогу кад је реч о "два ока у глави". Сву ту удурму са првом групом "продановића" описала је група правних експерата Српске радикалне странке:

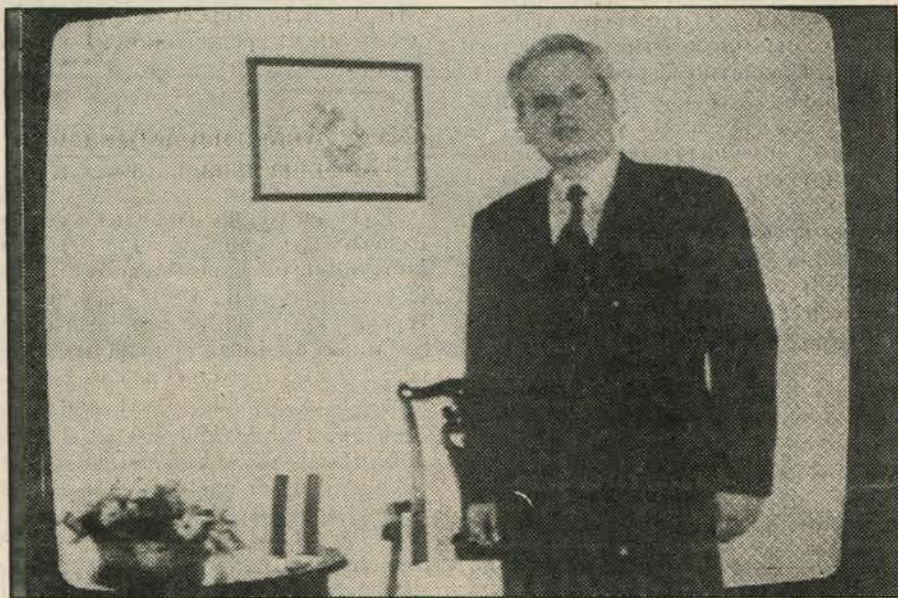
"Српска радикална странка регистрована је за територију СРЈ, у складу са Законом о удруживању грађана у удружења, друштвене и политичке организације које се оснивају за територију СФРЈ (Сл. лист СФРЈ бр. 42/90). СРС налази се у Регистру удружења друштвених организација и политичких организација које се оснивају за територију СРЈ, када се и појавила на првим вишестраначким изборима у Црној Гори. У члану 1. став 2. Закона, наводи се да се под организацијом за територију СФРЈ подразумева облик удруживања и организовања чији су програмски циљеви и задаци, као и учлањивање и деловање отворени за слободан приступ грађанима и организацијама са целе територије СФРЈ. Подаци о упису у регистар су јавни и објављују се у службеном листу СФРЈ.

Статутом Српске радикалне странке чланом 2. утврђено је да Странка делује на целом српском етничком простору. Да би учествовала у републичким изборима Српска радикална странка регистрована је за Црну Гору. Српска радикална странка је јединствена организација која има своје делове који се региструју за целу територију СРЈ који се по Статуту Српске радикалне странке (члан 61.) региструју као Српска радикална странка Црне Горе, Српска радикална странка Републике Српске, и Српска радикална странка Републике Српске Крајине, а у Србији само Српска радикална странка. На свим изборима на којима

је учествовала Српска радикална странка носилац изборне листе био је др Војислав Шешељ. Према томе сви посланици и савезни и републички изабрани су са листе Српске радикалне странке чији је носилац др Војислав Шешељ и сви су били чланови јединствене странке, Српске радикалне странке.

У складу са тим Српска радикална странка обавестила је Одбор за ман-

ком Одбора наведеним посланицима престао мандат иако је Веће својим незаконитим закључком о враћању овог питања на поновно разматрање Одбору избегло да констатује дан престанка мандата. Одбор никад није поново размотрио ово питање тако да су валидне досадашње одлуке одбора које се заснивају на чињеници да су ови посланици искључени од надлежних органа СРС - Општинских одбора и

"Поздрав" из дејтонског собица после теревшке

Потпис који нас је скупо коштао

датно-имунитетска питања Већа грађана Савезне скупштине, да су јануара 1994. године из Српске радикалне странке искључени савезни посланици: Душан Бошковић, Радован Вукчевић и Славољуб Шошкић, и затражила да Одбор утврди да је наведеним посланицима искључењем из странке престао мандат у складу са чланом 94. став 1. тачка 9. Закона о избору савезних посланика у Веће грађана Савезне скупштине. Одбор је на својим седницама од 22. фебруара 1994. године утврдио да су се стекли услови из члана 94. став 1. тачка 9. Закона о избору савезних посланика у Веће грађана Савезне скупштине и да је престао мандат наведеним посланицима Српске радикалне странке у Већу грађана Савезне скупштине.

Одбор је поново заседао 7. марта 1994. године и потврдио своју одлуку од 22. фебруара 1994. године, и посебно верификовао обавештење о престанку мандата наведених посланика које је достављено Већу грађана. Одлука Одбора је конститутивна, а Веће има обавезу да само констатује дан престанка мандата. То значи да је одлу-

Главног одбора. Према томе искључени посланици могли су да оснују нову странку и да је назову како хоће, али након искључења из СРС они у име ове странке не могу ни политички да делују нити да искључују њене чланове. Могу једино уколико у таквој незаконитости имају подршку владајуће групације у Црној Гори и Министарства правде као њене политичке слушкиње. Српска радикална странка Црне Горе је неспорно део Српске радикалне странке и не могу је својатати бивши чланови те странке, који су искључени јануара 1994. године, а у марту те године искључују легитимне чланове и републичке посланике Српске радикалне странке. Одлука Комисије за мандатно-имунитетска питања Скупштине Црне Горе не може одлуку о престанку мандата републичких посланика заснивати на наводном искључењу ових посланика у неким Општинским одборима (поставља се питање валидности и аутентичности таквих одбора), затим на мишљењу Министарства правде Црне горе које је необавезан став и мишљењу које је дала

републичка изборна комисија о начину и поступку престанка мандата, што је теоријско мишљење које се може прочитати у Закону и не представља чињеницу на којој се може заснивати таква одлука. Исто тако занимљиво је да су искључења из странке посланика СРС на нивоу тзв. општинских одбора. Дакле, мишљењем Министарства правде Црне Горе не може се отимати део Српске радикалне странке у Црној Гори да би се уклонили њени легитимни представници у Скупштини Црне Горе.

У члану 77. став 1. Устав Републике Црне Горе каже се да Скупштину Републике чине посланици које бирају грађани непосредним и тајним гласањем, на основу општег и једнаког бирачког права, а у ставу 3. се каже да се посланик опредељује и гласа по сопственом уверењу и да не може бити опозван. Одлука мандатне комисије представља флагрантно кршење Устава и Закона и не заснива се ни на једној валидној чињеници. Неспорно је да су и тројица савезних посланика Српске радикалне странке у Већу грађана којима је престао мандат, као и посланици Српске радикалне странке у републичкој Скупштини изабра-

ни са листе чији је носилац др Војислав Шешељ што значи да су сви били чланови Српске радикалне странке с тим што су та тројица касније искључени из Странке.

Последице овако нелегитимне одлуке су нелегитиман састав републичке скупштине који је према Уставу једино резултат избора, као и нелегитиман састав Већа република Савезне скупштине чиме се уз већ нелегитимно Веће грађана заокружује нелегитимност представничких органа држав."

Како функционише Милова и Момина правна држава?

Пуне две године након искључења Радована Вукчевића, Славољуба Шошковића и Душана Бошковића из Српске радикалне странке Црне Горе, црногорски угњетачки режим се досетио да би њих тројица могли да искључе целу странку из њених редова. Политика и цели државни апарат дали су се у акцију. Исфабриковали су гомилу лажних докумената, представили ову тројицу изрода као озбиљну политичку групацију, а да претходно нису одговорили на питање како је могуће

да та говна још нису избачена из Савезне скупштине. Сва тројица су заправо посланици "Српске радикалне странке - др Војислав Шешељ", дакле политичке партије за коју тврде да нема никакву организациону везу са Српском радикалном странком Црне Горе. И њих тројица се појављују као иницијатори избацивања из црногорске скупштине свих осам посланика који су изабрани на листи "Српска радикална странка Црне Горе". Какав је правни статус тројине отпадника показује и Савезна изборна комисија Савезне Републике Југославије у писму бр. 394/94 од 1. марта 1994. године, упућеном Душану Бошковићу а с потписом председника Комисије Рајка Нишавића:

"Савезној изборној комисији је 23. 02. 1994. године постављен Ваш захтев да Комисија да мишљење о следећим чињеницама:

1. да ли је Српска радикална странка Црне Горе самостална политичка организација?

2. да ли је на децембарским изборима 1992. године, Српска радикална странка Црне Горе, за избор посланика у Веће грађана Савезне скупштине, имала своју листу кандидата?

3. да ли је председник Српске радикалне странке Црне Горе Радован Вукчевић потписао, печатом оверено и доставио Савезној изборној комисији редослед изабраних посланика у Веће грађана са савезне изборне листе у Републици Црној Гори?

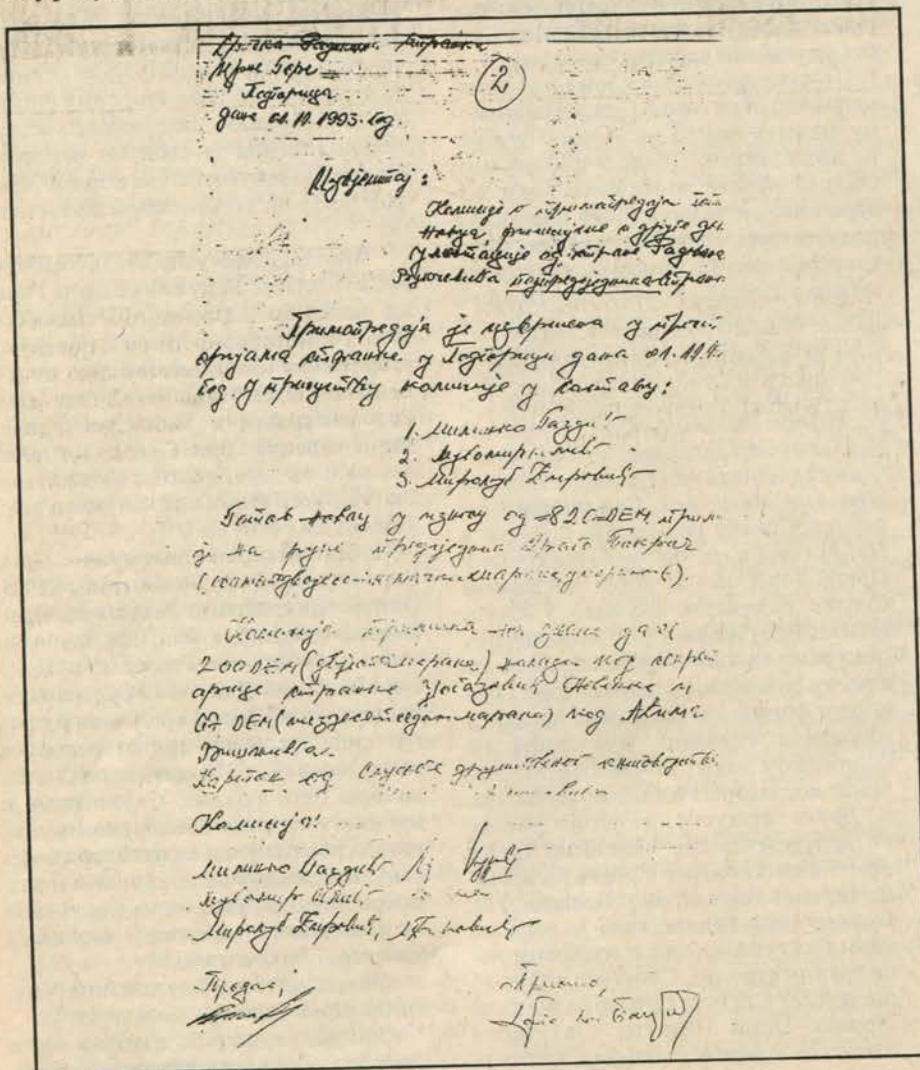
На основу приложених исправа и расположиве документације Комисија Вас обавештава следеће:

1. Српска радикална странка Црне Горе, са седиштем у Бару, уписана је у Регистар политичких организација код Министарства правде Републике Црне Горе, 23. августа 1992. године. Основана је на основу Закона о удруживању грађана Црне Горе ("Сл. лист РЦГ", бр. 23/90). Одлука о оснивању Српске радикалне странке Црне Горе донета је на Оснивачкој скупштини 5. августа 1992. године, а њени оснивачи су грађани. Одлуком о оснивању утврђени су програмски циљеви и одређено да странку представља и заступа Радован Вукчевић из Бара.

Питање самосталности политичких организација уређује се њиховим унутрашњим правилима.

2. На изборима за савезне посланике у Већу грађана Савезне скупштине, одржаним у децембру 1992. године, у изборној јединици 10 - Република Црна Гора, Републичка изборна комисија прогласила је изборну листу под називом "Српска радикална странка - др Војислав Шешељ", која не садржи назнаку да је то Српска радикална странка Црне Горе.

3. У име Српске радикалне странке Црне Горе, председник Радован Вукчевић потписао је допис, којим је Савезна изборна комисија обавештена о

именима кандидата, којима је Српска радикална странка Црне Горе поверила мандате, добијене у изборној јединици 10 – Република Црна Гора на изборима, одржаним у децембру 1992. године.”

Кад дођу дивљи да истерају питоме

Председник Клуба посланика Српске радикалне странке Црне Горе благовремено је писмом од 25. октобра 1995. године упозорио Скупштину Републике Црне Горе на апсурдност прихватања иницијативе апсолутно ненадлежне групе људи да се одузму посланички мандати регуларно регистрованој политичкој партији. И то писмо овде презентујемо у целости:

“Уз сазив за сједницу Скупштине Републике Црне Горе посланици су добили!” “Захтјев за утврђивање престанка мандата посланицима Скупштине Црне Горе, изабраних за листе Српске радикалне странке Црне Горе”, од извјесног господина Радована Вукчевића који се потписује као “председник”, не пише чега.

У вези са тим обавјештавамо вас:

Српска радикална странка је на мајским изборима 1992. године у Црној Гори учествовала као политичка странка регистрована у СР Југославији, у складу са чланом 38 Закона о избору савезних посланика у Вијеће грађана Савезне скупштине (“Службени лист СРЈ” 1/92).

Српска радикална странка Црне Горе је у одговарајући регистар Министарства правде Републике Црне Горе уписана 28. августа 1992. године и на савезним изборима из децембра мјесеца те године учествовала са листом “Српска радикална странка – др Војислав Шешел, као носилац листе”. Изборна листа за територију Црне Горе носила је тада назив “Српска радикална странка Црне Горе”.

Српска радикална странка Црне Горе је по Статуту на основу кога је уписана у регистар политичких организација организациони дио Српске радикалне странке за Југославију са сједиштем у Београду и по члану 35 тога Статута органи Странке су били дужни ускладити правилнике, одлуке, и друге акте са Статутом Странке за Југославију у року од 6 мјесеци.

Радован Вукчевић је био председник Извршног одбора Српске радикалне странке Црне Горе (Странка по Статуту нема функцију “председник Странке”) до 27. октобра 1993. године, када је из личних разлога поднио оставку што је Извршни одбор уважио и именовао га за потпредседника Извршног одбора. О томе је јавност обавјештена а Радован Вукчевић је касније као потпредседник Извршног одбора присуствовао и конференцијама за новинаре па није демантовао такве одлуке. О томе постоје докази.

Примопредаја документације и новчаних средстава као и печата Странке извршена је између Радована Вукчевића и Драга Бакарача уз присуство троцлане комисије о чему постоји аутентичан доказ.

Незадовољан сопственом позицијом у Странци и илустриран да ради у корист владајућих партија у Србији и Црној Гори (изазивање забуне код чланства, гласање у Савезној скупштини), Радован Вукчевић крши статут Странке због чега је Одлуком Општинског одбора СРС у Бару 31. јануара 1994. године искључен из Странке. Постојање овог искључења ни сам не спори што се види из предмета број П 937/94 код Основног суда у Подгорици. На ту одлуку се никада није жалио.

Мандатно-имунитетски одбор Савезне скупштине је донио Одлуку о престанку посланичког мандата Радовану Вукчевићу али владајућа већина је блокирала примјену те одлуке чиме је нарушен Закон и Устав.

Ово су очигледне чињенице које чине ништавним “захтјев” за утврђивање престанка мандата посланицима у Скупштини Црне Горе изабраним са листе Српске радикалне странке Црне Горе”, који је поднио извјесни грађанин Радован Вукчевић лажно се представљајући као председник Српске радикалне странке Црне Горе.

Постојећи систем у земљи је прихватио као легитимне Српску радикалну странку Црне Горе и њене изабране представнике. Томе у прилог иде: Одлука Мандатно-имунитетског одбора Савезне скупштине о престанку посланичког мандата Радовану Вукчевићу, одлуке општинских скупштина у Пљевљима и Херцег Новом о престанку мандата једном броју одборника са листе Српске радикалне странке Црне Горе. Фактичко стање у Српској радикалној странци Црне Горе говори да се Радован Вукчевић лажно представља као “председник” Српске радикалне странке и њен легитимни заступник. Сви општински одбори Српске радикалне странке у Црној Гори и све одборничке групе у Црној Гори, као и Клуб посланика Српске радикалне странке у Скупштини Републике Црне Горе, те целокупан састав Извршног одбора Српске радикалне странке Црне Горе који је формиран за вријеме председниковања Радована Вукчевића не подржавају такво понашање искљученог посланика Радована Вукчевића.

Друге статусне релације такође потврђују изнесене чињенице. Трећи отаџбински конгрес Српске радикалне странке одржан је у Београду 30. јануара 1994. године када је донесен нови Статут Странке и изабрани нови органи странке. Сагласно члану 35 постојећег Статута Српске радикалне странке Црне Горе на статутаран начин су извршене измјене Статута

Странке у Црној Гори на Скупштини Српске радикалне странке Црне Горе одржаној 11. фебруара 1994. године. Нови Статут Српске радикалне странке Црне Горе је достављен надлежном Министарству правде. Министарство правде је направило груб превид прихватајући накнадне исправке у регистру политичких организација неидентификованих грађана који се лажно представљају.

Посланици Клуба Српске радикалне странке Црне Горе ће у Скупштини непосредно прије сједнице доставити доказе из овог писма, чиме ће се потврдити иначе неспорни легитимитет Српске радикалне странке и људи који је стварно представљају.

Подносилац предметног “захтјева” се по Пословнику не може поновити као предлагач акта што значи да је председник Скупштине морао да поступи по члану 73а став 1 Пословника.

Молим вас да овај допис благовремено доставите свим посланицима”.

”Коме закон лежи у топузу, Трагови му смрде нечовјештвом.”

Упркос чињеници да су са правног аспекта ове ствари кристално чисте и јасне, доминирајућа већина, уз одлучно противљење свих опозиционих странака, без икакве расправе прихватила је следећи извјештај Мандатно-имунитетске комисије бр. 05-2013/11 од 18. децембра 1995. године:

”Мандатно-имунитетска комисија Скупштине Републике Црне Горе, на сједници одржаној 18. децембра 1995. године, размотрила је Захтјев за утврђивање престанка мандата посланицима Скупштине Републике Црне Горе изабраним са листе Српске радикалне странке Црне Горе и, сагласно чл. 24 и 32 Пословника Скупштине Републике Црне Горе, подноси следећи извјештај:

1. Српска радикална странка Црне Горе поднијела је 19. септембра 1995. године Скупштини Захтјев за утврђивање престанка мандата посланицима Скупштине Републике Црне Горе изабраним са листе Српске радикалне странке Црне Горе. С тим у вези, на првој сједници другог редовног засиједања у 1995. години, од 20. новембра 1995. године, Скупштина је прихватила став Мандатно-имунитетске комисије да не разматра наведени захтјев док се не прибаве и размотре додатна неопходна документа од подносиоца захтјева и мишљења одговарајућих органа.

Сагласно томе, Скупштини Републике Црне Горе доставили су:

Српска радикална странка Црне Горе одлуке надлежних органа Стра-

нке о искључењу из Странке посланика, и то: одлуке Општинског одбора у Подгорици од 21. априла 1994. године о искључењу Дармановић Илије и Илић Љубомира, Одлуку Општинског одбора у Бару од 10. маја 1994. године о искључењу Ђировић Мирољуба, одлуке Општинског одбора у Херцег Новом од 17. маја 1994. године о искључењу Кустудић Милоша и Вишњић Ахима, Одлуку Општинског одбора у Никшићу од 24. марта 1994. године о искључењу Бакрач Драга, Одлуку Општинског одбора у Пљевљима од 10. марта 1994. године о искључењу Газдић Милинка, Одлуку Општинског одбора у Беранама од 15. марта 1994. године о искључењу Лончаревић Славка;

– Министарство правде Републике Црне Горе које, сагласно Закону о удруживању грађана, води регистар политичких организација – своје мишљење и

– Републичка изборна комисија мишљење о начину и поступку престанка мандата посланика.

2. На основу Захтјева и приложене документације, Мандатно-имунитетска комисија је констатовала:

– Из Мишљења Министарства правде Републике Црне Горе недвосмислено произлази да је у Регистар политичких организација уписана само једна политичка странка под називом Српска радикална странка Црне Горе, основана Одлуком о оснивању Српске радикалне странке Црне Горе, донијетој на Оснивачкој скупштини од 5. августа 1992. године, којој је, сагласно Закону о удруживању грађана, између осталог, за лице које заступа и представља Странку одређен Радован Вукчевић. Евидентиран је Статут и Програм Странке од 5. августа 1992. године и податак о промјени сједишта Странке из Бара у Подгорицу, а друге промјене у Регистру које води Министарство правде није било;

– Посланици Српске радикалне странке: Илија Дармановић, Љубомир Илић, Мирољуб Ђировић, Милош Кустудић, Ахим Вишњић, Драго Бакрач, Милинко Газдић и Славко Лончаревић искључени су из Српске радикалне странке Црне Горе одлукама надлежних органа Странке у складу са поступком утврђеним Статутом Странке.

Сагласно одредби члана 104 став 1 тачка 8 Закона о избору одборника и посланика, посланику престаје мандат прије истека времена на које је изабран престанком чланства у политичкој странци са чије листе је изабран.

Сагласно одредби става 4 члана 104 Закона о избору одборника и посланика, а што потврђује и Републичка изборна комисија у свом мишљењу, Скупштина само констатује ту чињени-

Мафијаш који обшава – кум Мило Ђукановић

цу, односно престанак мандата на првој наредној сједници послје пријема обавјештења о разлозима за престанак мандата. То значи да нема основа да Скупштина о томе одлучује и да се упушта у утврђивање разлога за престанак чланства посланика у политичкој странци са чије листе је изабран, с обзиром да се ради о питању које политичке странке самостално уређују својим актима и тиме непосредно остварују Уставом зајемчену слободу и право политичког организовања и удруживања.

3. На основу изложеног, Мандатно-имунитетска комисија предлаже Скупштини, да:

– констатује да посланицима: Дармановић Илији, Илић Љубомиру, Ђировић Мирољубу, Кустудић Милошу, Вишњић Ахиму, Бакрач Драгу, Газдић Милинку и Лончаревић Славку изабраним са листе Српске радикалне странке Црне Горе, сагласно одредби члана 104 став 1 тачка 8 Закона о избору одборника и посланика, престаје мандат посланика прије истека времена на које су бирани због престанка чланства у Српској радикалној странци Црне Горе са чије листе су изабрани и

– о престанку мандата именованих посланика обавјести Републичку изборну комисију ради поступања у смислу чланова 108. и 103. Закона о избору одборника и посланика и попуње упражњених посланичких мјеста.

За извјештиоца Комисије одређен је посланик Бранислав Оташевић, члан Комисије.”

Како реаговати на оторено безакоње?

Овакви поступци власти нису запамћени ни у најмрачнијим комунистичким диктатурама. И тамо се водило рачуна да се при суровим обрачунама с политичким противницима бар привидно испоштује правна процедура. Овде су брутално погажени и Устав и закони. Реч је о неконтролисаној одмазди носилаца власти и утицаја према онима који мисле другачије, не боје се да то јавно саопште, па су због тога за властодршце веома опасни. Ниједна правна норма не интересује онога што у руци држи топуз и правду одока мери према сопственим интересима. У овом случају су брутално погазили и оно што је Републичка изборна комисија Црне Горе констатовала у свом акту бр. 1. од 13. јануара 1995. године, упућеном Извршном одбору Српске радикалне странке Црне Горе:

”Поводом вашег захтјева за давање мишљења о статусу Српске радикалне странке, са датумом уписа у регистар од ”8. 08. 1992. године”, дајемо сљедеће мишљење:

Законом о избору савезних посланика у Вијеће грађана Савезне скупштине (”Сл. лист СРЈ”, бр. 1/92), утврђено је да бирачко право има југословенски држављанин са 18 година живота и пословном способношћу, а да за посланика могу бити бирана лица са пребивалиштем на територији Савезне Републике Југославије (члан 3.).

Надаље, чланом 38. овог закона предвиђено је да политичке странке регистроване у Савезној Републици Југославији могу предложити своју странку са кандидатима на листу политичких странака за избор посланика у Вијеће грађана Савезне скупштине. Сагласно том законском овлашћењу, са доказом о упису у регистар ове странке код надлежног државног органа у Београду, Српска радикална странка је Републичкој изборној комисији, као надлежној за избор посланика у Вијеће грађана Савезне скупштине, сагласно овлашћењима из чл. 17, 21. и 22. овог закона, поднјела изборну листу за избор посланика у Вијеће грађана Савезне скупштине.

Након избора за савезне посланике у Вијеће грађана Савезне скупштине, одржаних 31. маја 1992. године, сагласно Одлуци Савезног вијећа Скупштине СФРЈ (”Сл. лист СРЈ”, бр. 1/92), према извјештају о резултатима избора за ове посланике у Републици Црној Гори, Српској радикалној странци су припала три мандата, која су, према Извјештају Савезне изборне комисије о резултатима избо-

ра за савезне посланике у Вијећу грађана Савезне скупштине у 1992. години ("Сл. лист ССРЈ", бр. 9/92), додијељена Бошковић Душану, Вукчевић И. Радовану и Дармановић Илији, кандидатима са изборне листе те странке.

Обзиром да је право учешћа на изборима за Вијеће грађана Савезне скупштине, сагласно цитираном закону, испуњавала Српска радикална странка, која је, између осталог, била регистрована код надлежног органа СРЈ, то је поднешена изборна листа те политичке странке била потврђена, као правно ваљана, од стране ове Комисије и по истој су спроведени избори.

Међутим, Одлуком Савезне скупштине ("Сл. лист СРЈ", бр. 40/92), од 20. 10. 1992. године, утврђено је да је посланицима у Савезној скупштини који су изабрани на изборима одржаним у мају и јуну 1992. године, престао мандат прије истека времена на које су изабрани, с тим што ће се превремене избори за те посланике одржати најкасније у року од 90 дана од дана ступања на снагу одговарајућих изборних закона.

Одлуком предсједника СРЈ ("Сл. лист СРЈ", бр. 41/92), расписани су избори за савезне посланике у Вијеће грађана Савезне скупштине и одржани у републикама чланицама 20. децембра 1992. године.

Сагласно рјешењима новог изборног закона ("Сл. лист СРЈ", бр. 40/92), кандидате за изборну листу могле су предлагати регистроване политичке странке. Овакво законско рјешење, према становишту Савезне изборне комисије, које је прихватила и Републичка изборна комисија, значи да је изборну листу за избор посланика у Вијеће грађана Савезне скупштине могла поднијети свака политичка странка која је регистрована у Савезној Републици Југославији, без обзира на мјесто уписа у регистар.

У том смислу прибављене су одговарајуће евиденције из уписа у регистар ове странке од Министарства правде Републике Црне Горе из којих слиједи да је та политичка странка у том регистру уписана 28. августа 1992. године. У том смислу цијењена је правна ваљаност изборне листе Српске радикалне странке, поднешена Републичкој изборној комисији за избор савезних посланика у Вијеће грађана Савезне скупштине и потврђена рјешењем ове Комисије бр. 381/3 до 23. новембра 1992. године. По тој изборној листи, која је носила ознаку "Српска радикална странка – Вукчевић Радован, као носилац листе", са накнадном исправком да се као носилац листе ове странке за избор посланика у ово вијеће упише др Војислав Шешељ, чему је и удовоље-

РАЗВОЈНИ ПУТ СЛОБЕ ШНАЈДЕРА

Искад...

и сад...

но, спроведени су избори у Републици Црној Гори, као посебној изборној јединици за избор посланика у Вијеће грађана Савезне скупштине.

Међутим, обзиром да су истовремено одржани избори за републичке посланике, то је Српска радикална странка поднијела изборну листу за избор тих посланика у Скупштину Републике Црне Горе са ознаком листе "Српска радикална странка Црне Горе". Утврђујући правну ваљаност поднешене листе за избор посланика у Скупштину Републике Црне Горе, Републичка изборна комисија је по тој листи спровела цјеловит изборни поступак и, коначно, извјестила Скупштину о резултатима ових избора и о броју посланичких мјеста Српске радикалне странке Црне Горе у Скупштину Републике Црне Горе.

Напомињемо да расподела мандата који су припали појединој изборној листи кандидатима са изборне листе за избор посланика у Вијеће грађана Савезне скупштине, у односу на изборе одржане 20. децембра 1992. године, према члану 90. Закона о избору савезних посланика у Вијеће грађана Савезне скупштине, врши подносилац изборне листе на начин и по поступку утврђеним тим законом и у складу са правилима подносиоца листе.

Надамо се да смо удовољили вашем захтјеву."

Кадија те тужи, кадија ти суди!

У неколико наврата смо се обраћали и Савезном уставном суду указујући на бројне незаконитости, али без икаквог ефекта. Судије Савезног уставног суда у овој земљи такође су до краја инструментализоване од

стране неокомунистичког режима да их никакви правни принципи не интересују. Судство, заправо, у модерном смислу речи апсолутно немамо.

Црногорска власт је ухапсила народног посланика Аћима Вишњића и због речи изговорених за скупштинском говорницом осудила га на пет месеци затвора које је издржао у Службој робиашиници. Нас тридесет шест челника Српске радикалне странке је, заједно са малом децом и супругама протерано 31. јула прошле године из Црне Горе. Мени су у мају 1995. писмено забранили да уђем у Црну Гору. Све могу јер апсолутну власт поседују. И још се чуде што ми српски радикали истрајавамо у отпору и супротстављању.

Супротстављаћемо се све док имамо даха. Не могу нас ни уплашити ни учинити. Никада нећемо одустати од борбе за правду и демократију. Режим ћемо стављати пред све веће изазове и искушења, па ћемо га тако врло брзо довести у ситуацију да пропадне због властитих унутрашњих противречности.

У патриотизам српских радикала одавно већ нико не сумња али кад се угрожавају елементарна људска права и грађанске слободе нећемо презати ни од интернационализације проблема. Ако нас овде сатиру и угњетавају, треба то цели свет да сазна и да се буди савест свих демократских снага и институција. Неокомунисти једнострано не смеју проћи са својим ретроградним идејама и пакленим плановима. Полувековна диктатура нас је научила да се никада не смео помирити ни са каквим безаконјем, па ни са државним ударом у Црној Гори, у Србији, у Југославији. За илустрацију наше борбе овде предочавамо неколико наших обраћања Савезном уставном суду и невероватне одговоре те неодговорне институције.

др Војислав Шешељ

1. ВЕЋУ ГРАЂАНА САВЕЗНЕ СКУПШТИНЕ

Одлуком Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке од 10. 10. 1994. године, из Странке су искључени савезни посланици: Јован Гламочанин, Борђе Танић, Данило Голубовић, Зоран Тешовић, Милорад Црњанин, Мирослав Јовановић и Драган Арсић, јер су својим деловањем у јавности и у Скупштини СРЈ престали да заступају Програм и политику Српске радикалне странке.

Дописом СРС од 17. 10. 1994. год., о коме је обавештено Веће грађана и Одбор за мандатно-имунитетска питања, са захтевом да се у прописаној процедури утврди да су се стекли услови из члана 94. став 1. тачка 9. Закона о избору савезних посланика у Веће грађана Савезне скупштине на престанак мандата наведених посланика због престанка чланства у странци на чијој су изборној листи изабрани у

Веће грађана. Пошто ништа није предузето поводом тог захтева, поново је упућен допис председнику Већа грађана и Одбору за мандатно-имунитетска питања којим је тражено да председник Већа поступи према својим обавезама и овлашћењима из чл. 31. и 59. Пословника Већа. Пошто је и овај покушај да се председник Већа натера да поштује право, остао неуспешан, савезни посланик Зоран Крастић непосредно је на седници Одбора за мандатно-имунитетска питања тражио објашњење од заменика председника, који му је рекао да је потребно доставити допунску документацију и тражити мишљење од Савезне изборне комисије. Како није урађено ни једно ни друго, а питање је правно потпуно јасно и неспорно да је овим посланицима престао мандат и да уз благослов СПС-а и ДПС ЦГ они и даље

седе у посланичким клупама и очигледно је да политичком самовољом наведених партија овај дом постаје једна нелегитимна скупина. Ово исто важи и за посланике СРС Душана Бошковића, Славољуба Шошкића и Радована Вукчевића, који су такође искључени из Српске радикалне странке а и даље учествују у раду Већа. Уместо да Одбор и Веће ураде свој посао, бившим члановима СРС допуштено је да формирају посебан посланички клуб, чиме је флагрантно прекршен Пословник и Закон.

Јавност је упозната да је Савезни уставни суд донео одлуку којом је оцењено да су одредбе Закона о избору савезних посланика у Веће грађана које се односе на престанак мандата посланика пре истека рока на који су бирали (члан 94. став 1. тачка 9) у складу са Уставом СРЈ и компатибилне са одредбама које се односе на мандат посланика. Суштина ове одлуке Савезног уставног суда је у признању чињенице да је улога политичке странке на изборима пресудна за остваривање изборних резултата па је стога и њено право располагања мандатима суверено. То је битно из разлога што такав уставно-правни приступ афирмише суштину политичког плурализма, јер се бирачи опредељују за програм странке, а странка за оне политичке репрезенте који ће најбоље заступати њен програм и политику.

Имајући у виду да су одлуке Савезног уставног суда опште обавезне и извршне (члан 129. став 2. Устава СРЈ), сматрам да Веће грађана треба да поштује ову одлуку која се односи на све случајеве на које се има применити одредба члана 94. став 1. тачка 9. Закона о избору савезних посланика у Веће грађана Савезне скупштине. Савезна скупштина је донела овај Закон и дужна је да га поштује без обзира на политичке потребе владајућих странака. Савезни парламент није страначка институција СПС-а у коме она може спроводити своју политичку самовољу, него је овај парламент народно представништво и израз народне воље и страначки је онолико колико је свака парламентарна политичка странка добила мандата на изборима.

Из изнетих разлога, тражимо да Одбор за мандатно-имунитетска питања и Веће грађана Савезног парламента ураде свој посао, ставе на дневни ред питање посланичких мандата бивших чланова СРС-а и поступе у складу са Законом и одлукама Савезног уставног суда.

Нови Сад 27. 1. 1995. год.
За Српску радикалну странку:
Маја Гојковић Влаисављевић,
шеф посланичке групе,
у одсуству др Војислава Шешеља

САВЕЗНА РЕПУБЛИКА ЈУГОСЛАВИЈА
САВЕЗНА СКУПШТИНА
ВЕЋЕ ГРАЂАНА
Одбор за мандатно-имунитетска
питања
Бр. 06.2-4/94-032
Београд, 2. март 1994. године

На основу члана 70. Привременог пословника Већа грађана Савезне скупштине (Пречишћени текст) Одбор за мандатно-имунитетска питања Већа грађана обавештава Веће:

Одбор је на седници од 17. фебруара 1994. године разматрао захтеве Српске радикалне странке Црне Горе и Демократске странке који се односе на случајеве који повлаче престанак мандата посланика.

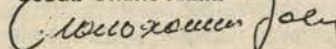
Одбор је у вези са тим утврдио:

1. Престао је мандат савезним посланицима у Већу грађана Савезне скупштине Радовану Вукчевићу, Душану Бошковићу и Славољубу Шошкићу по основу искључења из Српске радикалне странке Црне Горе у складу са чланом 94. став 1. тачка 9. Закона о избору савезних посланика у Веће грађана Савезне скупштине.

2. Престао је мандат савезном посланику у Већу грађана Савезне скупштине др Драгану Домазету по основу поднете оставке на функцију савезног посланика у Већу грађана Савезне скупштине у складу са чланом 94. став 1. тачка 1. Закона о избору савезних посланика у Веће грађана Савезне скупштине.

ПРЕДСЕДНИК ОДБОРА

Јован Гламочанин

2. САВЕЗНОМ УСТАВНОМ СУДУ

Изборно право је основно демократско право које произлази из уставног начела политичког плурализма које је једно од примарних начела друштвене конституције и које припада свим пунолетним грађанима. Изборно право није декларативно већ ужива судску заштиту.

Повреду изборног права, чију заштиту овим актом, врши један од најзначајнијих државних органа – Савезна скупштина, односно Веће грађана. Владајућа парламентарна већина СПС-а и ДПС-а сложено и дисциплиновано изгласава незаконитости и кршење права у највишем уставотворном и законодавном органу земље.

Српска радикална странка, односно њени надлежни органи, у складу са Статутом странке, искључила је три члана који су и савезни посланици у Већу грађана Савезне скупштине, Душана Бошковића, Славољуба Шошкића и Радована Вукчевића. Одбор за мандатно имунитетска питања Већа грађана разматрао је ово питање и утврдио да је наведеним савезним посланицима престао мандат, јер је наступио случај из члана 94. став 1. тачке 9 Закона о избору савезних посланика у Веће грађана Савезне скупштине. Одбор је у складу са чланом 94. став 4 Закона обавестио Веће о томе које је требало само да констатује дан престанка мандата овим посланицима након добијања обавештења. Одлука одбора је конститутивна јер одбор утврђује чињенице на основу којих утврђује да ли су испуњени, или не, законски услови за престанак мандата посланика, а Веће доноси само констатацију која је деклараторног карак-

тера, на шта указује и то што Веће само декларише дан престанка мандата и не улази у меритум одлуке Одбора. Уместо тога Веће је исконструисало институт враћања на поновно одлучивање Одбору о истој ствари без икаквих нових чињеница да би се исходила друга одлука Одбора. Овај институт не постоји у пословнику Већа грађана и то је институт судског а не парламентарног поступка. Злоупотребом своје нумеричке предности у Већу СПС и ДПС практикује самовољу кршећи безобзирно уставне и законске норме. Оваквим поступком повређено је изборно право из члана 2. став 1, члана 3. став 2. и члана 9. Закона о избору савезних посланика у Већу грађана Савезне скупштине. Такође су повређене одредбе члана 94. став 1. и 4. Закона. Овим повредама онемогућено је Српској радикалној странци као парламентарној странци да легитимно располаже мандатима посланика и да има онај број посланика који је сразмеран изборним резултатима које ова странка има. На тај начин смањује се број посланика странке у Већу грађана, и не само ове јер је то постала пракса владајућих групација чиме се врши незаконито прегруписавање посланика и потпуна прекомпозиција заступљености политичких странака у парламенту независно од изборних резултата, чиме се поништавају изборни резултати и политичка воља великог дела бирача у СРЈ. Овим еклатантним кршењем уставних и законских норми заправо се жели поништити политички плурализам у савезном парламенту, као резултат савезних избора, и увести фактичко јед-

ностраначко политичко одлучивање што је крајњи циљ политичке опције владајућих групација, и што је основни узрок разбијања политичког корпуса савезног парламента и његове потпуне уставне и законодавне деградације. Гласањем се у савезном парламенту усвајају закони, али се гласањем ти исти закони не могу кршити, под условом да ова држава бар донекле поштује своје уставно начело о владавини права.

Из наведених разлога тражим да Савезни уставни суд својом одлуком утврди да су прекршене наведене одредбе Закона о избору савезних посланика у Веће грађана Савезне скупштине, чиме је повређено изборно право и право политичке странке да користи и располаже мандатима посланика у складу са одредбама Закона. У складу са тим престао је мандат савезним посланицима у Већу грађана Савезне скупштине: Душана Бошковића, Славољуба Шошкића и Радована Вукчевића на основу члана 94. став 1. тачка 9. Закона и Српска радикална странка има право да предложи верификацију мандата новим посланицима у Већу грађана.

Надам се да ће Савезни уставни суд узети у поступак овај захтев и да се неће огласити не надлежним као што је до сада учинио поводом уставне жалбе што је његова еминентна уставна надлежност. Ако се у овом општем кршењу уставних норми од стране државних органа власти не огласи и не дистанцира Савезни уставни суд остаје оно што је био Уставни суд СФРЈ, а то је саучесник у самовољи државне власти и експонент њене политичке самовоље.

Београд 13. 10. 1994. год.

За Српску радикалну странку:
Маја Гојковић Влаисављевић,
шеф посланичке групе,
у одсуству др Војислава Шешеља

3. ОДГОВОР САВЕЗНОГ УСТАВНОГ СУДА

РЕШЕЊЕ

о одбацивању иницијативе за покретање поступка за оцењивање уставности и законности Закључка Већа грађана Савезне скупштине од 2. марта 1994. године

1. Маја Гојковић-Влаисављевић, савезни посланик у Већу грађана, дала је Савезном уставном суду иницијативу за покретање поступка за оцењивање сагласности Закључка Већа

грађана Савезне скупштине од 2. марта 1994. године са Уставом СРЈ и Законом о избору савезних посланика у Веће грађана Савезне скупштине ("Службени лист СРЈ" број 57/93). Сматра да је Веће грађана, задужујући Одбор за мандатско-имунитетска питања, да поново размотри захтев Српске радикалне странке Црне Горе, који се односи на случајеве који повлаче престанак мандата посланика, повредило изборно право утврђено у

одредби члана 2. став 1, члана 3. став 2, члана 9. и члана 94. став 1. и 4. Закона о избору савезних посланика у Веће грађана Савезне скупштине. Наводи да је овим повредама онемогућено Српској радикалној странци, као парламентарној странци, да легитимно располаже мандатима посланика и да има онај број посланика који је сразмеран њеним изборним резултатима.

2. Закључком Већа грађана Савезне скупштине од 2. марта 1994. године Веће је задужило Одбор за мандатско-имунитетска питања да поново размотри случајеве који повлаче престанак мандата посланика Српске радикалне странке Црне Горе, узимајући при томе у обзир све релевантне чињенице које произилазе из Закона и Пословника Већа грађана.

3. Савезни уставни суд, на основу одредби члана 124. став 1. Устава Савезне Републике Југославије одлучује о сагласности закона, других прописа и општих аката с Уставом СРЈ, о сагласности других прописа и општих аката савезних органа са савезним законом, као и у другим случајевима утврђеним Уставом.

По схватању Савезног уставног суда, акт државног органа може бити предмет уставног контроле само уколико представља општи акт, односно акт који на општи начин уређује неко питање друштвених односа. Појединачни акт државног органа може бити предмет одлучивања Савезног уставног суда, у поступку по уставној жалби, али само када се тим актом повређују слободу и права човека и грађанина утврђене Уставом СРЈ и када није обезбеђена друга правна заштита.

Савезни уставни суд оценио је да оспорени акт садржи у себи одређену

службену заповест и упутство дато радном телу Већа грађана Савезне скупштине за поступање у конкретном случају и да, као такав, не садржи ниједно правило понашања које се односи на неодређени број лица и њиме се не прописује било какво генерално и апстрактно правило за неодређени број случајева.

Због свих ових разлога, Савезни уставни суд сматра да оспорена одлука није општи, већ појединачни акт, који не подлеже контроли уставности и законитости у поступку пред Уставним судом.

4. Савезни уставни суд утврдио је да нису испуњене процесне претпоставке да би Суд могао да одлучује о поднетом захтеву као о уставној жалби с обзиром да није поднесен од лица чије су слободу и права утврђене Уставом СРЈ непосредно повређене појединачним актом већ је поднет у име посланичке групе због повреда права странке.

5. Савезни уставни суд, на основу одредаба члана 124. став 1. тачка 2. и 4. и члана 29. став 1. тачка 1. Закона о Савезном уставном суду ("Службени лист СРЈ" број 36/92), на седници одржаој 15. фебруара 1995. године, донео је р е ш е њ е

Одбацује се иницијатива за покретање поступка за оцењивање сагласности Закључка Већа грађана Савезне скупштине од 2. марта 1994. године са Уставом СРЈ и Законом о избору савезних посланика у Веће грађана Савезне скупштине ("Службени лист СРЈ" број 57/93).

Савезни уставни суд донео је ово решење у саставу: председник др Богдан Трифуновић и судије др Слободан Благојевић, Милан Вешовић, Никола Вујановић, Душан Ружић и др Милутин Срдић.

Председник
Савезног уставног суда
др Богдан Трифуновић

4. САВЕЗНОМ УСТАВНОМ СУДУ

Предмет: Предлог за покретање поступка за оцену уставности

Српска радикална странка подноси предлог за покретање поступка за оцену уставности закона, других аката и одлука који су усвојени у Већу грађана у периоду од 2. марта до 31. децембра 1994. године, и који су назначени по називу у списку достављеном у прилогу овог предлога. Прилог: списак предметних аката и одлука

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Уставом СРЈ чланом 8 Основних одредаба утврђено је да власт у савезној држави припада грађанима и да грађани врше власт непосредно и преко слободно изабраних представника. Чланом 14 Основних одредаба Устава СРЈ утврђено је да је политички плурализам условно јемство демократског поретка у СРЈ. То су два основна уставна конституанса демократског, политички плуралног и на основу слободних избора конституисаног парламента. Основне одредбе Устава СРЈ које су есенцијални садржај свих уставних норми, детерминишу конституансе савезне државе, пре свега политичко биће савезне државе, односно њену грађанску или народну сувереност. Начело грађанске или народне суверености услов је легитимитета државне власти. То начело значи да грађани одлучују о вршиоцима

државне власти или је сами грађани непосредно врше.

Тако се извршава политичка воља грађана, а носиоци власти и одлуке органа власти добијају легитимитет. За овако конституисане државне органе каже се да су легитимни. Генезу те легитимности даје им аутентична политичка воља грађана изражена на изборима. Легитимно конституисани органи имају своје уставне надлежности. Пример таквог органа је и Савезни парламент, наравно не у актуелном саставу који је нелегитиман већ само теоријски. Из наведених уставних конституанси произилази и опште, слободно изборно право грађана које утврђује Закон о избору савезних посланика у Веће грађана Савезне скупштине (члан 2 став 1). Чланом 3 овог Закона утврђено је да се посланици бирају у изборним јединицама утврђеним савезним законом, на основу листа политичких странака и листа које предлаже група грађана – изборна листа, а посланички мандати се расподељују сразмерно броју добијених гласова.

Након избора обављених 1993. год. за Веће грађана Савезне скупштине, овај дом савезног парламента конституисан је на основу изборних резултата политичких странака које су учествовале на изборима. Политички

вишестраначки састав Већа формиран је на основу броја гласова које су странке добиле на изборима. На овај начин реализована је политичка воља бирача чиме је Веће грађана стекло легитимитет.

Од 2.3.1994. год. овај легитимни састав Већа је нарушен. То је прво урађено доношењем незаконитог закључка Већа, поводом обавештења Одбора за мандатно имунитетска питања о наступању законских разлога за престанак мандата из члана 94. став 1 тачка 9. Закона о избору посланика у Већу грађана Савезне скупштине, Душану Бошковићу, Славољубу Шошковићу и Радовану Вукчевићу. Веће није констатовало дан престанка мандата овим посланицима Српске радикалне странке, чиме је злоупотребљена бројчана већина посланика владајућих групација СПС и ДПС ЦГ у Већу грађана, да би се изгласала незаконита одлука којом је прекршен закон који је то Веће усвојило том истом већином. Тиме је та већина манифестовала самовољу која ће је одвести до потпуне негације изборних резултата што ће резултирати нелегитимним саставом Већа. Тиме су показали да не признају ни демократију ни легитимитет и од овог дома су направили фарсу која служи за увеселавање грађана, чиме су изиграли вољу бирача.

Одлуком Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке, од 10. октобра 1994. год. из чланства СРС искључени су савезни посланици у Већу грађана: Јован Гламочанин, Ђорђе Танић, Данило Голубовић, Зоран Тешовић, Милорад Црњанин, Мирослав Јовановић и Драган Арсић. Српска радикална странка обавестила је дописом председника Већа грађана и Одбор за мандатно – имунитетска питања 17. октобра о овој одлуци

тражећи да се у прописаној процедури утврде уставне и парламентарне последице ове одлуке. То није урађено ни до данас, а сви ови плутајући посланици учествују у раду Већа иако им је престао мандат, само што то владајуће групе избегавају да констатују јер се користе њиховим гласовима који им по изборним резултатима не припадају, већ су то гласови и посланичка места која припадају Српској радикалној странци.

Поред ових у раду Већа учествује и др Ратко Марковић који је јавно поднео оставку на функцију савезног посланика због избора на нову дужност у влади Републике Србије, а тајно је, усмено, а не писмено (дакле не доступно свим посланицима Већа) повукао оставку, али је у међувремену, овај повуци-потегни посланик учествовао у раду Већа. У Већу су посланици, па и председници радних тела који одлучују о законима које влада предлаже и савезни министри, као на

пример Вукашић Јокановић и Владислав Јовановић. У члану 100. став 3 Устава СРЈ експлицитно је наведена императивна норма да чланови Савезне владе не могу обављати другу јавну функцију ни професионалну делатност.

Овом политичком самовољом СПС а и ДПС ЦГ извршена је политичка прекомпозиција Већа грађана, којом су анулирани они изборни резултати који су давали легитимност овом дому и на основу којих је он провобитно био конституисан. Тиме су нарушена уставна начела о грађанској суверености и политичком плурализму и повређене одредбе о једнаким и слободним изборима. Очигледно је да је ово мешетарење владајућих групација резултирало нелегитимним саставом Већа грађана. Нелегитимност овог дома има репрекусије на његову надлежност јер легитимност аката државних органа проистиче из легитимности самог органа и обрнуто.

Према томе сви закони, други прописи и одлуке које је Веће грађана усвојило од 2. марта до 31. децембра 1994. год. су неуставни. Савезни уставни суд треба да уважи ово стање у актуелном саставу савезног парламента и донесе одлуку којом се усностављају политички односи који су постојали у тренутку конституисања Већа а на основу изборних резултата политичких странака. Савезни уставни суд такође треба да донесе одлуку којом се прогласавају неуставним сви закони, други прописи и одлуке које је Веће донело у том периоду.

Закони су таксативно наведени у прилогу овог Предлога.

За српску радикалну странку

Томислав Николић,
потпредседник ЦОУ СРС,
Нови Сад, 26.1.1995. године
Маја Гојковић Влаисављевић,
шеф посланичке групе СРС у Већу
грађана, у одсуству др. В. Шешеља

5. ОДГОВОР САВЕЗНОГ УСТАВНОГ СУДА

РЕШЕЊЕ

о одбацивању иницијативе за покретање поступка "за оцењивање уставности закона, других аката и одлука који су усвојени у Већу грађана у периоду од 2. марта до 31. децембра 1994. године"

1. Српска радикална странка, у Београду, поднела је Савезном уставном суду захтев за покретање поступка за "оцену уставности закона, других аката, и одлука који су усвојени у Већу грађана у периоду од 2. марта до 31. децембра 1994. године". Сматра да је од 2. марта 1994. године нарушен легитиман састав Већа грађана будући да од тог датума у раду тога Већа учествују савезни посланици којима је престао мандат, а Веће грађана то још увек није констатовало. Такође, истичу да у раду Већа учествују и савезни посланици који истовремено обављају друге јавне функције и професионалне делатности које су по Уставу СРЈ неспојиве са функцијом савезног посланика. Траже да Савезни уставни суд донесе одлуку којом се прогласавају неуставним сви закони, други прописи и одлуке које је Веће донело у том периоду, односно да Суд донесе одлуку "којом се усностављају политички односи који су постојали у тренутку конституисања Већа, а на основу изборних резултата политичких странака".

Фонд за развој демократије, у Београду, поднео је захтев да Савезни

уставни суд утврди да ли су "важећи прописи у чијем доношењу су учествовала или ће учествовати неовлашћена лица".

2. Одредбом члана 124. Устава Савезне Републике Југославије утврђено је да Савезни уставни суд, између осталог, одлучује о сагласности закона, других прописа и општих аката са Уставом Савезне Републике Југославије.

Сагласно наведеној уставној одредби Савезни уставни суд надлежан је да одлучује о сагласности закона, других прописа и општих аката са одредбама Устава СРЈ које се односе на надлежности одређеног субјекта да доноси законе, друге прописе и опште акте, односно са нормама Устава СРЈ којима је уређен поступак доношења тих аката и утврђен начин њихове материјализације.

Савезни уставни суд сматра да су Уставом Савезне Републике Југославије утврђени одређени елементи формалне уставности закона, других прописа и општих аката. Тако је одредбом члана 77. Устава СРЈ утврђена надлежност Савезне Републике Југославије да преко својих органа утврђује политику, доноси и извршава савезне законе, друге прописе и опште акте, обезбеђује уставно-судску и судску заштиту у одређеним областима друштвених односа.

Одредбом члана 78. Устава СРЈ утврђено је да је Савезна скупштина орган Савезне Републике Југославије

коме припада уставотворна и законодавна власт, а одредбом члана 80. став 1. утврђено је да Савезну скупштину чине Веће грађана и Веће република која, сагласно одредби члана 90. став 1. Устава СРЈ, равноправно одлучују о питањима из надлежности Савезне скупштине, већином гласова савезних посланика у сваком од два већа, с тим што је за одлучивање о појединим питањима Уставом СРЈ утврђена квалификована већина.

Из наведених одредаба Устава СРЈ произлази да Савезни уставни суд, у поступку оцењивања сагласности закона, других прописа и општих аката, може да цени њихову формалну уставност, односно законитост.

Међутим, у поступак утврђивања формалне уставности и законитости тих аката не спада и утврђивање чињеница које се односе на поступак гласања у Већу Савезне скупштине.

3. Савезни уставни суд налази да захтев Српске радикалне странке и захтев Фонда за развој демократије, у Београду, по својој садржини не представљају захтеве којима се тражи да Савезни уставни суд одлучи о формалној и материјалној уставности закона, других прописа и општих аката, који су усвојени у наведеном периоду у Већу грађана Савезне скупштине, већ представљају захтеве да Савезни уставни суд, прогласавањем неуставности ових аката, изврши проверу исправности мандата савезних посланика који су учествовали у поступку доношења одлука из надлежности Већа, односно да утврди којим је савезним посланицима, у том периоду, престао мандат. Дакле, од Савезног уставног суда се тражи да примени одредбе Закона о избору савезних посланика у Веће грађана Савезне скупштине и Пословника Већа грађана, којима је уређен престанак мандата савезних

посланика у овом Већу и да на тај начин одреди састав Већа грађана који је, по његовом мишљењу, сагласан са Уставом СРЈ и савезним законом.

За одлучивање о наведеним питањима, по оцени Савезног уставног суда, искључиво је надлежно одговарајуће скупштинско веће, које је Уставом СРЈ, Законом и Пословником овлашћено да врши проверу исправности мандата посланика у Већу, да потврђује њихове мандате, односно да констатује дан престанка мандата чланова тог Већа.

4. Савезни уставни суд, на основу одредаба члана 124. Устава Савезне Републике

Југославије и одредаба члана 29. став 1. тачка 1. и члана 69. тачка 5. Закона о Савезном уставном суду ("Службени лист СРЈ", број 36/92), на седници одржаној 29. марта 1995. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Одбацује се иницијатива Српске радикалне странке, у Београду, за покретање поступка "за оцењивање уставности закона, других аката и одлука који су усвојени у Већу грађана, у периоду од 2. марта до 31. децембра 1994. године" и захтев Фонда

за развој демократије, у Београду, да Савезни уставни суд утврди "да ли су важећи прописи у чијем доношењу су учествовала или ће учествовати неовлашћена лица".

Савезни уставни суд донео је ово решење у саставу: председник, др Богдан Трифуновић, и судије – др Слободан Благојевић, Милаш Вешовић, Никола Вујановић, Душан Ружић и др Милутин Срдић.

Председник

Савезног уставног суда
др Богдан Трифуновић

6. САВЕЗНОМ УСТАВНОМ СУДУ

Предмет: Уставна жалба по члану 124, став 1, тачка 6. Устава Савезне Републике Југославије

На основу члана 124. став 1. тачка 6. Устава СРЈ, подносим Савезном уставном суду уставну жалбу због повреде слобода и права човека и грађанина утврђених Уставом СРЈ, а које су учињене радњама државних органа Републике Црне Горе, Владе, Министарства унутрашњих послова и припадника полиције као непосредног извршиоца.

Дана 31. јула 1994. године специјална јединица црногорске полиције под пуном ратном опремом, у раним јутарњим часовима, упала је у хотел "ВИЛА ПЕРАСТ" у Херцег Новом у коме сам боравио са породицом и члановима Српске радикалне странке и њиховим породицама.

Без писменог налога и објашњења припадници МУП-а Црне Горе тражили су да пођем са њима, што сам одбио. Не обазирећи се на моје одбијање да се повинујем том нелегитимном и самовољном захтеву, они су ме буквално однели у полицијска кола и транспортовали до општинског СУП-а у Котору. Тамо сам имао сусрет, ако се то тако може назвати, са министром унутрашњих послова Црне Горе Пејаковићем који ми је предочио њихове услове за боравак на овом делу територије СРЈ: прекинути све критике на рачун председника Владе Црне Горе Мила Ђукановића или прогон из Црне Горе. Пошто сам одбио да о томе разговарам одведен сам на аеродром Тиват на који су довели моју супругу и двоје малолетне деце, угурали су нас у авион и то све под полицијском пратњом до аеродрома Београд. То исто су урадили и са републичким послани-

ком Томиславом Николићем и његовом породицом. Ова политичка рација црногорске полиције спроведена је и према осталим припадницима Српске радикалне странке, њих двадесет четворо са супругама и малолетном децом. Они су колима одведени до линије која раздваја административно територије република чланица СРЈ.

Протеривање односно удаљење са територије СРЈ је мера безбедности, односно заштитна мера предвиђена у кривичном и прекршајном законодавству, и искључиво се односи на странке.

Овај акт власти Црне Горе осим што манифестно указује на који начин се схвата федерална држава, представља акт самовоље и безобзирности којим се еминентно нарушава углед СРЈ као државе и грубо игноришу све уставне декларације о њеном демократском устројству. Посебну одговорност у томе има председник црногорске владе Мило Ђукановић по чијем наређењу је извршено протеривање припадника Српске радикалне странке и њихових породица. Овим гестом он открива и безобзирно нехуману страну своје личности и своју политичку фрустрацију бахатог главару Црне Горе када генерално политички етикета и малолетну децу која постају непожељна и неподобна.

На митингу у Херцег Новом који је организовала Српска радикална странка упућена је јавна критика председнику црногорске Владе што је Уставом СРЈ допуштен вид политичког изражавања мишљења, а ако се неко таквим мишљењем нашао увређен има право да у одговарајућем поступку тражи заштиту, али

нема право да протеривањем ућуткује јавну критику.

Поред мене у Херцег Новом је било још неколико савезних и републичких посланика који уживају посланички имунитет (члан који је овим поступком црногорских власти потпуно игнорисан).

На основу наведених чињеница сматрам да су стекли услови да савезни уставни суд покрене поступак по уставној жалби због повреде слобода и права човека и грађанина из члана 20. који утврђује да су грађани једнаки без обзира на националну припадност, расу, пол, језик, веру, политичко или друго опредељење и који у ставу два утврђује обавезу свих да поштују слободу и права других и да су за то одговорни; члана 22. став 2. јамчи лично достојанство и сигурност човека; члана 23. став 1, 2, 6. којим се утврђује да свако има право на личну слободу, да нико не сме бити лишен слободу осим у случајевима да по поступку који су утврђени уставним законом, и да је незаконито лишавање слободу кажњиво; члана 30. став 1. којим се грађанину јамчи слобода кретања и настањивања у СРЈ, члана 35. којим се јамчи слобода убеђења, савести, мисли и јавног изражавања мишљења; члана 39. којим се јамчи слобода говора и јавног иступања, члана 61. став 1. којим се утврђује да породица и мајка и дете уживају посебну заштиту; члана 65. који утврђује дужност свакога да се придржава Устава, закона, других прописа и општих аката; члана 67. став 1, 3. и 4. којим се утврђује да се слобода и права човека и грађанина остварују, а дужности испуњавају на основу Устава, да је злоупотреба слобода и права човека и грађанина противуставна и кажњива и да слободу и права признате и зајамчене овим уставом уживају судску заштиту.

Слободе и права човека и грађанина Устав гарантује равноправно свим грађанима без обзира на републичке границе. Ове уставне одредбе интегративни део су устава федералних чланица СРЈ оне се извршавају непосредно и уживају судску заштиту. Полазећи од ових квалификација

уставних норми о слободама и правима човека и грађанина тражим да се на основу овлашћења из члана 124. став 1. тачка 6. Устава СРЈ пред Савезним уставним судом покрене поступак по уставној жалби због повреде

наведених одредаба Устава СРЈ коју су учинили Влада Црне Горе са председником Милом Ђукановићем и припадници полиције као непосредни извршиоци противуставним и незаконитим актом протеривања три-

десетшест припадника СРС и њихових породица са дела територије СРЈ.

Подносилац
уставне жалбе
др Војислав Шешељ

7. ОДГОВОР САВЕЗНОГ УСТАВНОГ СУДА

Савезни уставни суд, на седници одржаној 12. октобра 1994. године, размотрио је уставну жалбу др Војислава Шешеља, из Батајнице, од 23. септембра 1994. године, и на основу одредаба члана 124. став 1. тачка 6. и члана 128. Устава СРЈ и члана 29. став 2. Закона о Савезном уставном суду ("Службени лист СРЈ" бр. 36/92), донео је

РЕШЕЊЕ

Жалба се одбацује.

Образложење

Др Војислав Шешељ, из Батајнице, поднео је Савезном уставном суду 23. септембра 1994. године, уставну жалбу против радњи предузетих 31. јула 1994. године од стране службених лица у органу унутрашњих послова Републике Црне Горе. Сматра, да су му наведеним радњама повређени уставне слободе и права утврђени одредбама чл. 20, 22. став 2, 23. став 1, 2. и 6, 35, 39, 61. став 1, 65. и 67. став 1, 3. и 4. Устава СРЈ, пошто је заједно са члановима своје породице и припадницима Српске радикалне странке и њиховим члановима породице удаљен са територије Републике Црне Горе.

Одредбом члана 26. став 2. Устава СРЈ утврђено је да се свакоме јамчи

право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се решава о његовом праву или на закону заснованом интересу, а одредбама члана 124. став 1. тачка 6. и члана 128. Устава СРЈ утврђено је да Савезни уставни суд одлучује о уставним жалбама због повреде појединачним актом или радњом слободе и права човека и грађанина утврђених Уставом СРЈ кад није обезбеђена друга правна заштита.

Одредбом члана 67. Закона о управним споровима ("Службени лист СФРЈ" бр. 4/77 и 36/77 и "Службени лист СРЈ" бр. 27/92, 31/93 и 24/94) прописано је да се заштита слобода и права зајемчених уставом – ако су те слободе или права повређени радњом службеног лица у органу управе, односно одговорног лица у предузећу и организацији, којим се противно закону непосредно спречавају или ограничавају одређеном појединцу такве слободе или права – обезбеђује у поступку предвиђеном одредбама чл. 68. до 76. тога закона, ако није обезбеђена друга судска заштита. Према тим одредбама та заштита се остварује пред надлежним судом на чијем је подручју радња учињена.

Одредбама члана 214. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СФРЈ" бр. 32/78, 9/78, 9/86, 16/86 и

"Службени лист СРЈ" број 24/94) прописано је да надлежни одрган, односно овлашћено службено лице надлежног органа може донети решење и усмено кад се ради о предузимању изузетно хитних мера у циљу обезбеђења јавног реда и безбедности или ради отклањања непосредне опасности по живот и здравље људи или имовине и може наредити извршење тога решења без одлагања. По захтеву странке, орган који је донео усмено решење дужан је да га изда странци у писменом облику најдоцније у року од осам дана од дана подношења захтева. Тај захтев се може поднети у року од два месеца од дана доношења усменог решења.

Одредбом члана 223. став 1. Закона о општем управном поступку прописано је да против решења донетог у првом степену странка има право жалбе.

Савезни уставни суд, полазећи од цитираних одредаба Устава СРЈ и закона, утврдио је да је наведеним савезним законом обезбеђена друга правна заштита против оспорених радњи па је, због тога, на основу одредбе члана 29. став 2. Закона о Савезном уставном суду, одлучио да поднесену жалбу одбаши.

Ово решење Савезни уставни суд донео је у саставу: председник др Богдан Трифуновић и судије др Слободан Благојевић, Милан Вешовић, Никола Вујановић, Душан Ружић и др Милутин Срдић.

Председник
савезног уставног суда
др Богдан Трифуновић

СРБИЈА ОД А-Ш У 1995. ГОДИНИ

А

Ахим Вишњић, потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке, народни посланик Скупштине Црне Горе, осуђен 1995. године на казну затвора у трајању од пет месеци, због јетких речи, изговорених на рачун врха власти Црне Горе за говорницом Скупштине Црне Горе, у посланичкој дискусији. Робирао је у Спушкој тамници јер је говорио истину у име народа који га је бирао. Истина боли, то је свима добро познато, али за изговорену реч, посланичку, ни у време најјачих диктатура посланици нису затварани. До овог "случаја Вишњић" могла је још некако власт Црне Горе, оличена у ликовима Момира Булатовића, Мила Ђукановића и Светозара Маровића, вући за нос своје грађане и стварати какав такав привид демократије. А, онда су маске са њихових диктаторских лица пале. Нису издржали да на лицу још дуго задрже лажне осмехе промена које су наводно донели када су глумили улоге у политичком трилеру "Млади, лепо, поштени, сиромашни." А, који је премијерно играо у Подгорици јесени 1988.г. И изгледа игра је само једну сезону. Без права репризирања.

Милоче и Момирове осмехе зазидио је Ахим рекавши им у лице оно што сви знају, а то је да су се претворили у обичне продужене руке црногорске мафије. Постали су разбојници, изгубили су чојство. Затварајући слободне речи Вишњића, затворили су и део народа који у Црној Гори гласао за Српску радикалну странку и који од радикала очекују да кажу оно што они мисле. Да речима секу као сабља. Да пљуну на образ нечасних.

Знајући снагу Ахимових речи стрпали су га у затвор уз помоћ свемоћног црногорског правосуђа. И тиме су изгубили и јунаштво (ако су га икада и поседовали).

Мислили су, полазећи ваљда од себе, да ће се Ахим затвора уплашити. Да ће га пет месеци тамничења у Спужу поколебати. Малтретирајући га и његову породицу, надали су се да ће их Ахим молити за милост и опроштај.

Није их молио. Изашао је из затвора непромењен, настављајући са речима тамо где је стао. И доказао да су његове тврдње о врху црногорске власти биле и остале истините. Од А до Ш.

Маја Г'ојковић

Б

Божовић Радоман, по функцији у државној номенклатури председник Већа грађана Савезне скупштине. У јавности познатији по практичној примени програма приватизације, који је и теоријски сам смислио. Лева рука десни џеп. Из друштвеног у приватан. Пошто радикали познају доста Божовићевих комшија, у Будви, Сремској Каменици, Новом Саду, Београду... кажу да му добро иде. Увек смо га питали, бар ми посланици СРС у Савезној скупштини, како му тако добро иде, кад човек прима плату на благајни Савезне скупштине. Нешто је већа од наше, ипак је човек председник Већа грађана, али све у свему само за 5 динара.

Али, одговор се наметнуо сам. Иако се Радоман Божовић трудио да што дуже, "једе, пије и ћути". У стилу закона сицилијанске мафије (која је узор и нашој домаћој) – ЗАКОНА ОМЕРТЕ: То је "Древни принцип ћутања према било којој власти" а због чијег би кршења "пуцали у Папу лично".

Међутим, када је "Крадоман" помислио да ће то бити сасвим довољно па да се он лагодно уживи у нову улогу шефа савезне администрације, при-

кривајући вешто да ову нову функцију (а био је чак Премијер Србије) доживљава као пад, изгубивши и власт и моћ, десило се нешто непредвиђено.

Док се јавност надала да ће он проговорити, проговорио је његов пријатељ екс министар у његовој влади, Сава Влајковић. "Велика Србија" је верно пренела исказ из кога је јасно да је "Рамбо" трећи човек тзв. министарске афере. По мишљењу српских радикала ипак не треба тако олако узимати скромно прво место, прве у низу СПС криминалних афера. Сава Влајковић спомиње председника Већа грађана читавих дванаест пута. "Делили смо сав новац, ја, Михајловић и Божовић. Па тако набраја, по 90 000 ДМ, 150 000 ДМ, по 100 000 ДМ по 180 000 ДМ, по 60 000 ДМ... Просто да вам се заврти у глави. Ни да су шибице.

Време пролази, Радоман Божовић још увек ћути, јер је тако много безбеднији. Не сумњамо уопште, да много зна. Црногорска власт стрепи шта ће рећи једног дана (не тако далеког), на суђењу које му неминуовно следи. Јер, ђаво ће доћи по своје. У сам врх власти Црне Горе. Одмотаће се клупче истине од Дедиња до Цетиња.

Крадоман са ухашеним саучесником, бившим министром Михајловићем

В

– "Велика Србија", једине новине у "демократским" републикама Србији и Црној Гори, које полиција плени из броја у број. Од града до града, Београд, Ниш... Ми који пишемо за "Велику Србију" и они који је читају, никако да откријем зашто? Можда, због имена које комунистима пара уши, а које наши колпортори тако гласно и поносно узвикују: "Велика Србија", "Велика Србија" у овом броју доноси...!". Полиција, која отима примерке наших новина, опет каже "не могу се тек тако продавати новине у којима се напада председник Србије Слободан Милошевић!" Ма, може и хоће, кажемо ми.

Да видимо шта је то засметало режиму у 1995. години, а што смо ми објавили, а други нису смели. Издаја Српске Крајине, сурова стварност комунистичке диктатуре, "Црвени тиранин издаје српске националне интересе", отворено писмо комунистичком диктатору Слободану Милошевићу, Шешељ у Милошевићевој тамници, Безаконје се у Србији наставља, Споменица добровољаца Српске радикалне странке палих за одбрану Републике Српске и Републике Српске Крајине, Дејтон – српска катастрофа...

"Велика Србија" опомиње режим. Не да им да мирно спавају и сањају. Јер, ми смо будни!

Г

Гњилане, град на Косову који ће остати упамћен по догађајима који су се одиграли 3. 6. 1995. г. у центру града, када су специјалци МУП-а Србије малтретирани, тукли, хапсили посланике и активисте Српске радикалне странке. Због шетње. Нису изазивали инциденте, нису били наоружани.

Посланици Филип Стојановић и Бранко Бабић су рањени.

У року од неколико сати сви присутни радикали осуђени су на казне затвора и поред посланичких имунитета, осуђени су и посланици србијанског и савезног парламента: Шешељ, Николић, Бабић, Јеврић, Стојменовић, Стојановић. Посланички имунитети за диктаторски режим Слободана Милошевића нису никаква препрека.

Председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ осуђен је на 60 дана затвора зато што је режиму рекао "Немам ја ништа са вама". Суштина гњиланских догађаја је да се власт уплашила предстојећег београдског великог митинга наше странке, заказаног за 17. 6. 1995. год.

Режија ипак није успела. Радикали, Шешељ и Николић, били су само привремено уклоњени са политичке сцене, самовољном власти и њеном репресијом. Од митинга 17. 6. се није одустало.

Милошевић је ухапсио Шешеља, а никоме од његових сарадника ни до данас није јасно шта је тиме добио. Јасно је шта је изгубио. Касно је схватио да нам је учинио услугу. Овога пута су сви били на нашој страни.

Јер много тога је било у власти гњило и пре Гњилана.

Д

Дневник. Писање дневника и њихово објављивање у периодичној штампи постало је својеврсни хит протекле године у Србији. Пишу их углавном политичари и њихове супруге. Засад, ова мода није захватила Црну Гору, иако се може очекивати да у 96 г. своја скромна дневничка размислања на папир баши и жена Мила Ђукановића или пак, Момира Булатовића. Што да не? Имају ваљда и оне нешто да кажу.

Ђ

Ђукановић Мило, председник Владе Црне Горе. За време владавине Црном Гором, због својих (материјалних) интереса гази уставне и законске норме како стигне. Највећи и најљући противници су му српски радикали, а нарочито посланик скупштине Црне Горе, Аћим Вишњић, који је (види под А) због јасно и гласно изговорене истине о криминалној природи власти коју персонификује Мило Ђукановић, робијао 5 месеци. Мило Ђука-

Прочитана и досадна Баба Јула

Мира Марковић путем лаких прича прикрива стварни обрачун са политичким личностима Србије и Црне Горе, који јој нису по мери, јединоставно може јој се да елиминише људе који јој нису по вољи. Не бира, од опозиције, коначно у 1995. г., дошла је и до СПС позиције.

Резултати њених писања су огромна одбојност и мржња јавности, према њој и њеној породици.

Српски радикали би волели више да читају и прочитају дневник другарице Јованке, а не другарице Мире. Зато што ову прву још нисмо прочитали. Миру већ јесмо и није нам више интересантна. Кога још интересује шта она има да каже о ботаници, географији, зоологији, хидрографији, метеорологији. Једино ако неко хоће баш да се замајава у вишку доколице.

Ауторки радикали препоручују да се мане писања. Није лоше да у наредној години покуша да буде супруга, ако има коме. И ако није већ и за то касно.

новић, његови сарадници и рођаци су толико ојадрили својим криминалним аферама Црну Гору да је народ скандирао на митинзима "својој" власти: Мило, лопове! Орили су се Пљења, Бијељо Поље, Беране, Грбаљ, Бар, Никшић и Подгорица од излива "љубави" опљачканог народа Црне Горе Милу Ђукановићу и његовом брату Аци.

Горе поменути политичар који је један од најбогатијих људи у Црној Гори, а иначе пре постављења за председника владе био је незапослен и поседовао је од имовине један једини похабани џемпер, на волшебан начин стекао је богатство управо у временима, када су запослени и пензионери примали зараде од по једне марке, а ни за ту једну марку нису имали шта да купе, јер ничега није ни било. И да не обилазимо као мачка око плота, зна се како се до тог богатства дошло. Српски радикали су о томе говорили на митинзима и у медијима, за скупштинским говорницама. О крађама, преварама, лажима Мила Ђукановића. О томе, јер то је јавна тајна Црне Горе како је Мило Ђукановић у време санкција шверцовао нафту, над чиме је све имао монопол (осим на "Јами"), како и због чега је користио владине авионе, шта је радио у Италији, а шта у Солуну у својим инкогнито посетама момцима "жестоке" прошлости, сада "угледним" бизнисменима.

Говорили смо и о његовим издајима, које је чинио уз помоћ Момира Булатовића. За коју цену је предао Превлаку Хрватима. Као и увек, српски радикали су гађали тамо где највише боли. Довели смо Мила до лудила, јер са једне стране чује глас који га наговара да и даље краде и отима, да пљачке никад доста. Али, са друге стране све јаче чује глас, који му не да мира, глас судбине. Глас народа, од кога још нико није успео да побегне. Криминалци у затвор – слобода српским радикалима!

Мило Ђукановић повлачи све паничније потезе, затвара Анима Вишњића, протерује Војислава Шешеља из Црне Горе, протерује савезне и републичке посланике, да би у децембру одлучио и да одузме мандате посланицима Српске радикалне странке у Скупштини Црне Горе. Да уклони део народа који гласа за нас, јер неће више да трпи срамоту, понижење, који желе да остваре своје националне идеале.

Црна Гора мисли и осећа оно што ми говоримо. И зато предвиђам да ће наредна година бити одлучујућа година борбе против оних који су у Црној Гори огрезли у властитој моралној агонији а чија је слика и прилика, њихов премијер Мило Ђукановић.

Е

Егзодус српског народа, Западне Славоније, Книрске Крајине, српских делова Босне, Српског Сарајева, без наде да томе има краја. Трагични догађаји народа коме припадамо обележили су ову несрећну годину, која је иза нас. Масакрирање цивила и војника РСК и РС, исељавање целокупног становништва са наших вековних српских огњишта показао је право лице актуелног србијанског режима. Био је то крвави пораз актуелне политике Југославије. Милошевић и његова камарила заборавили су реч коју су дали. Показали су да су се шалили када су рекли да ће помоћи српском народу у одбрани огњишта од усташких претњи, да ће створити заједничку српску државу. Сећам се слике, путева закрчених лешевима, које сам могла да видим на сателитским каналима и саопштења РТС у којима су се изједначавали жртве и агресори. Ми-

рећи над чињеницом броја његових посланика у Руској думи. Ми кажемо за њега: успешан политичар, руски патриота и националиста.

У октобру је са делегацијом његове странке боравио у посети Србији као гост Српске радикалне странке. Већ други пут, када су у питању страни политичари, наши политичари на власти, доказују да немају слуша и њука ко има какав рејтинг у држави у којој се бави политиком. Прво су пре неколико година отерали Сенатора Боба Дола са Косова, а овога пута су Жириновском показали каква је Милошевићева пендрек демократија на делу.

У име традиционалне српске гостољубивости Милошевић је за почетак забранио најављени митинг пред Савезном скупштином у Београду. У страху су велике очи и "наш вођа" се уплашио народа који би дошао да чује српске радикале, а тога пута и Жириновског, великог руског национали-

Сусрет са Жириновским

шевић је својом издајом охрабрио стварање велике Хрватске и муслиманске Босне и Херцеговине.

Вођа је слеп. И не види да његов народ рат није започео. Он је наметнут и ћутањем режима нећемо га добити.

Народ који се без права на државу, сели од немила до недрага, у својој историји има Марицу, Косово и Карађорђа и... Српски народ у егзодусу зна добро што значи реч слобода. Јер ова реч означава све оно за шта су наши преци и ми гинули, селили се, борили се. Због слободе српског народа кнез Лазар је изашао на Газиместан.

Ж

Жириновски Владимир Волфович, председник Либерално-демократске партије Русије, они који га се плаше кажу "контроверзни" политичар, жму-

сту. Уплашио се и Америчког прекобра, још више Мириног, а о његовој сујети да и не говоримо. Толико га његова удворичка околина уверава да је политика издаје сјајна ствар, да он доживљава прави шок после сваког радикалског митинга, где га народ на врло суров начин разуверава да ће га и даље слепо следити.

Срби не воле забране. Шетња радикала и Жириновског кроз кнез Михајлову улицу, а група људи је узвикивала "Србијо усправи се, Русијо пробуди се!"

Сутрадан, Милошевић је узвратио своје народу и руским гостима, уместо погачом и сољу пендрецима Нови Сад је "поплавио од стида. Не својом кривоцом. Од вишка плавих полицијских униформи. Да је Милошевић толико силу уместо на свој народ извео када је требало помоћи српском народу у Западној Славонији и Книрској

Крајини, то би остале свете српске земље.

Овако је показао право лице убице, који не подноси српске и руске патриоте и демократе. Снага се не приказује уз помоћ специјалца МУП-а Србије, него на парламентарним и председничким изборима. Србија се сагињати неће, под пендрецима Милошевићеве тираније! Србију усправи се – поручујемо ми радикали!

З

Заседања свих наших Скупштина су до скоро били једини вид контроле бирача над посланицима које су бирали на изборима да их заступају у парламентима. И због директних ТВ преноса и једини облик контроле рада коалиције на власти СПС и Нове демократије. Тако је Милошевић одлучио да од јесени 1995. г. укине поред хлеба (укинут многим раније) и (условно речено) игре. Заседања наших парламената сви су до сада гледали, са помешаним осећањима, једни су били одушевљени, други су се нервирани. Важно је да нико није био равнодушан. Али, сви до једног су примили одлуку социјалиста да укину директне преносе са огорчењем. Не треба режим да узима бригу на себе да ли гледаоци нешто хоће или неће да гледају. Кома се није гледало, једноставно је покретом руке мењан програм. Каже Божовић, морали смо, због нове програмске шеме, Телевизије Србије и Црне Горе су одлучиле да уместо рада посланика, приказују свакодневне америчке серије "Династија", "Далас" и сличне сапунице. Што се тога тиче, хтела сам да му одговорим да нам је доста и домаће династије, а од америчких серија највише би Срби волели да виде ону што се снимала у Дејтону. Ионако је тај Дејтон у свету познат по томе што се у њему родила Кристл Карингтон, главни лик серије "Династија".

И тако у 1996. г. заседања скупштина не испасти из моде. Бирачи неће више чути глас онога кога је бирао да га представља. Опозиција ионако тамо без преноса не значи ништа. Режим ће вероватно одстранити из скупштина и све новинаре извештаче, поготово оне који не пишу по укусу наше династије.

И тако опозиција више не игра, па њихов рад би тамо био као кад би "Звезда" и "Партизан" играли дерби без публике. Извештачи ионако измишљају резултат, према жељи председника.

И

Илић Миле, председник социјалиста Ниша, председник општине Ниш, председник Одбора за мандатну имунитетска питања у Већу грађана Савезне скупштине, писац, хумориста.

Широј јавности дотични је познат као социјалиста вампирских склоности, мислим лакше ради ноћу, на тамним и мрачним, напуштеним местима, као што је то летос била зграда Савезног парламента. Ради бољег разумевања текста, обавезио прочитати ауторов избор догађаја под словом Г.

У свом политичком раду господин Илић, изазива низ недоумица и контроверзи. Воли да врши прекомпозицију парламента, онако како се то њему свиђа. Мислећи да композиција у музичком смислу и прекомпозиција парламента значи исто. А, па не значи Миле, за ово друго се у демократским системима одговара, ако треба и пред судом. Бирачи опозиције, пре свега Српске радикалне странке га обожавају. Они изађу на изборе и гласају, Миле уђе у Парламент и украде. Колико он већ може и колико њему и његовој партији, треба. За сада је тако украо уз помоћ и сарадњу председника Већа, Божовића 11 мандата радикалима. А, ноћу, када не може да спава, јер га на његову нечисту савест опомиње Бранислав Вакић, дође у Скупштину и краде имунитете. Тако је виђен у ноћи између 3. и 4. јуна, како краде, он каже одузима, имунитете Шешељу, Филипу Стојановићу, Ранку Бабићу, Јеврићу. Једва га је скупштинско обезбеђење зауставило, да не одузме имунитете целој скупштини. Јер како је кренуо, ко зна где би се зауставио.

И зато када га његова деца питају "Јел'та тата да ти ниси Миле Илић? Ти си наш тата", дође и мени да кажем јесте, јесте, то је ваш тата. Водите га кући!

Ј

"ЈУЛ" – да је слика звали би их "Групи портрет са дамом", али није, више представљају нешто као политичку секту. Ништа их не разумем, иако их читам и њиховог председника сам скоро прочитала, Миру Марковић. Кажу да су комунисти, а у дирекцији сами капиталисти (од Ђорђевића па на лево). Немају ни једно место у Парламенту, јер нико није хтео да гласа за њих (ни чланови породице), а имају пара да авионима надлећу Београд и бацају летке и да организују скупове на ексклузивним, прескупим местима, широм Србије, Русије, Бугарске, Кине.

О њима се ништа не зна. Кажу залажу се за мир, а рат је због њих и почео. Немају политички програм, али зато сваки члан ЈУЛ-а има секретарице, шофере, службени аутомобил, радио, ТВ станицу која ће се огласити у време предстојећих избора. Ко то финансира, остаје мистерија до даљњег?

Највише задају муке, не опозицији, како би то могли помислити, него члановима СПС. Ипак, жена му је.

Све главне медије у Србији контролишу они. Полтрони брзо напуштају његов табор и пребацију се у њен. Удворички новинари машу по редакцијама приступницама ЈУЛ-а.

Ипак, остајемо при тврђи да представљају политичку секту, јер о њиховим коначним циљевима можемо само гађати. Њихове моћи највише треба да се прибојава СПС.

А, ми? Нама је свеједно, ионако генерацијски руководство Српске радикалне странке највише воли ону стару, добру Бреговићеву "Кад заборавиш јули, кад све се деси и прође..."

К

Криминал – Србијом и Црном Гором дефинитивно владају криминалци. Кум I и Кум II су моји омиљени филмови, признајем, јер могу лако да поделим улоге и на домаћем терену. Али, радикали би волели да нема аналогје. Ипак, стварност нам је другачија. За процват криминала код нас крив је режим са криминалном природом. Милошевић је уздигао мафију на сам врх механизма власти. Затвори су нам препуни сиротиње и болесних људи. А, криминалци се налазе дотле, на високом државним и привредним функцијама. Што већи криминалац то виши положај. Тако су на врху пирамиде власти и криминала Слободан Милошевић, Мило Ђукановић, Мимир Булатовић, Радоман Божовић... и сваки град у нашој земљи има свога локалног Кума. Који је обавезно члан СПС, ДПС или ЈУЛ-а. Дакле доказали су да у криминалу који је изменио Србију учествују искључиво другови и другарице. Господа у овој земљи не краду. Српски радикали отворено говоре о мафији која упропаћава нашу земљу. Не седимо скрштених руку, јер се не бојимо, знамо да говоримо истину. Ћутање је својеврсно саучесништво.

Л

Лилић Зоран, председник Савезне Републике Југославије. Грчка штампа га прозива као "Човека од сламе". Ми кажемо да је човек само чувар плаже у зимском периоду, док Тата не одлучи да преузме кормило државе у своје руке. Ја сам га у једном интервјуу чак и бранила од насртљивих новинара који су пошто пото хтели да га стрпају на оптужничку клупу, ни више ни мање, него хашку. Одбрана је била једноставна, али ефикасна, а Лилић ни да ми се захвали, а камоли да ми се јави да поразговарамо око хонора. Једноставно сам свима заинтересованима објаснила да човек није ништа крив, јер се уопште не меша у свој посао.

У последње време се мало тргао од нерада. На прослави Колубарске битке говорио је, и то онако, светски, о правди, слободи, вери, отаџбини. Па

каже, "Срби имају смисао да ратују, али показали су и смисао да престану да ратују ако имају лоше циљеве". Боже, па његов шеф кабинета, који му пише говоре, мора да га страшно мрзи, кад му подмеће да чита такве небулозе.

Сада је у Кини. И у тренутку док пишем овај текст не може да полети за Југославију, због лошег времена. Што се нас тиче, не мора ни да долази, нећемо ни приметити да га нема. Могао би у Кини да оствари одличну аквизитерску каријеру, ионако га је она послала да провери како иду њене књиже. Унковић је почео нешто да забушава.

Чула сам из поверљивих извора да Лидића у државном врху највише мрзе Контић и Павле Булатовић. Мрзи их да по хладном времену рано устају и иду на Сурчин да сачекају Председника Југославије. Када их секретарице буде увек онако буновни питају "Зашто? Кога??? А, због чега, јел морам баш ја?"

Љ

Љуша оди. Љубиша Ристић, режисер осредњих могућности, управник позоришта у Суботици и на сву срећу бивши управник Српског народног позоришта у Новом Саду, које је својим финансијским малверзацијама заврио у црно, сада се бави политиком и председник је Југословенске леве, тзв. "ЈУЛ-а." У складу са демократским традицијама његове партије изабран је на то место као једини кандидат. Приклоњено се из чисто материјалних разлога левој страни, јер је "лепша и хуманија", односно има пара на бацање. У преводу, за финансирање његових мегаломанских позоришних пројеката. Приликом своје председничке инаугурације изразио је наду да ће Јул "себе схватити озбиљно бар мало више него што сам ја себе схватао". Ако сам га добро схватила, он ни сам себе не схвата озбиљно, па што би онда ми то морали да радимо.

Приликом свог боравка у Лондону, (о чијем трошку?), објаснио је неком случајном Енглезу дасу у "ЈУЛ-у" људи "који се мање споре око онога око чега се не слажу, а више говоре о ономе о чему су сагласни." А, о чему се слажу, то не саопштавају! Љуша, даље предвиђа, и без потребе отима хлеб Весни, војвођанској пророчици да у Србији следи крвави бој "између комуниста и бивших комуниста. Те ја тиме објашњавам све већи број пребега из СПС у ЈУЛ. А да би чорба била гушћа, овај врхунски хоштанглер тврди још и да је једино реално "захтевати немогуће".

И онда чланови његове партије још тврде "ја сам левичар јер сам нормалан".

М

Милошевић Слободан, председник Републике Србије, супруг Мире Марковић, отац двоје деце Марије и Марка. Живи и ради у Београду. Земљу продаје у иностранству.

У 1995. г. имао непријатан дипломатски инцидент. Пала му маска, а под маском, лице комунисте. Његова "мудра" политика скупо кошта српски народ Западне Србе без милости оставио на целилу зарад укидања санкција. Санкције су само суспендоване, а ембарго на оружје муслиманима подигнут. Уместо да призна грешку, води државу у још већу пропаст.

Остаће упамћен као највећи издајник у српском народу, по Србији се пева песма "Бранковић је устао из гроба, сад се зове Милошевић Слоба". Ретко се обраћа своме народу, а и кад се обрати чини то на енглеском језику. Чак се и Туђман и Изетбеговић користе српским (јер други немају), али, нема везе, ми га и онако више не разумемо.

Диктатор са ружом

У последње време је све мрзоволнији, доста му је свих његових сарадника. Свиђа му се што је постао човек који сам одлучује о судбини свога народа.

Пије искључиво виски са мало леда. Преко те своје склоности успео је да за себе резервише место у светској историји као човек који је утро "пут вискија".

Народ после преговора у Дејтону прича штос да је Милошевић звао Миру са аеродрома и рекао јој: Продао сам земљу, види ти шта ћеш са стоком!?

И шта после свега. Оно што је логично нама, националистима, није логично њима комунистима. Он ће наставити сигурно по старом. Али, бесмисленост његове владавине постаје све очигледнија. Све су му већи промашаји. Толики да чак ни његова медијска машинерија не може да сакрије његове издаје.

Све му је, ближи крај.

Н

Нобелова награда за мир, коначно ће доћи у југословенске руке (пошто је председник југоносталгичар, а не Србин). Не знам шта би на то рекао Нобел, Тито је одушевљен, пошто све остаје у породици, а њему је ионако за длаку измакла, а Србија ће ако нам се то деси сигурно продисати пуним плућима.

Предлог, да Милошевић добије Нобелову награду за мир, први је изнео Миле Илић (а, ко би други). То нас је тако све подсетило на непонљивог Нушића, и Перу писара из административног одељења. Он у "Госпођи министарки" тако слатко каже "Не заборавите да сам Вам ја то први јавио, Пера писар из административног".

И то све говори о предлагачу. "Ви сте принципјелном, упорном, контуинираном, храбром и стрљивом политиком дефинитивно увели српски народ у луку мира..." Трт, трт, трт, свастикин бут.

Њ

Њена је прва и последња, свидело се то социјалистима или не. Хтео је Вучелић да каже нешто против, па ето како је човек прошао.

У већини случајева симпатично је када жена покушава да буде своја и другачија од мужа. Али, мора бити испуњен прво један услов, да је жена симпатична и да је покушај искрен. Што другарица Марковић сигурно није. А, није ни безазлена.

Она је одлучила да се Србија представи свету као бастион комунизма. Свеједно са комунистима на власти или под мимикријом социјалиста. Њена је задња при постављању министара у влади Србије, а о дипломатији да не говоримо. Често ламентира над судбином наших дипломата. Утврђује своје критеријуме за постављање нових. Прво је њен супруг послао пропале политичаре да нас срамоте по свету, а онда она каже Бајага и Воле би били бољи. Па не треба ваљда да наши амбасадори забављају странце, својом песмом и игром, зато постоје културно уметничка друштва.

Она не штеди лоше речи и лепи етикете сваком. А, он је слуша. Мрзи опозицију, али нам ништа не може. Мрзи и социјалисте, али ту већ може много: Марковић, Вучелић, Панков, Баљ, Јовановић, Груден, ... Најцелисходније је за СПС-овце који желе да се и даље активно баве политиком, да траже милост од ње. А, не ко Бора Јовић. Зна се ко је задужен за писање у нашој земљи.

Изгледа да ћемо и са приватизацијом причекати. Е, мој председничке Божовићу! Не читате Ви изгледа, Дневник?"

"Плашим се да необавештени људи, изложени пропаганди неке странке, могу подржати пројекат који ће донети непписаност, сиромаштво несигурност..." каже Она, па Ви сад видите шта ћете.

О

Одбор за мандатно имунитетска питања Већа грађана, не састаје се месецима. Пример је незаконитости и инструментализације за потребе партијских интереса СПС и ДПС. Председник Одбора је Миле Илић, већ легендарни у овом тексту.

Како Одбор неће да разматра захтев СПС да нам врате 11 наших мандата, наивно смо се обратили и председнику Божовићу, да нам их врати он, ако сме. Јер стварно нема смисла да у Већу којим он председава на седницама седи и једна неиндификована политичка група грађана, која себе назива "нашићевцима" и још тројица из Црне Горе за које је својевремено Одбор утврдио да им је престао мандат – Њих једанаесторица седе у Већу и додају своје гласове СПС-у. Али, и Божовић сматра да неуставност и нелегитимност састава већа баш и нису нешто страшно.

Другачији одговор од њега нисмо ни очекивали, само нас занима да ли је то смислио сам или му је неко помогао.

П

Пожаревац, српски Кумровец, неискрпно гнездо кадрова. Постало је тако модерно бити рођен у Пожаревцу.

Да брачни пар не споменимо опет.

Влајко Стојиљковић, председник Привредне коморе Југославије, који држи привреду у својим сигурним рукама. Задужен је након суспензије санкција за економски просперитет Пожаревца и околине. Затим је ту смерна министарка за здравље, Лепосава Милићевић, која сама за себе каже да "једино још није радила на Марсу". Ко би рекао, иначе, министар је постала јер је имала прилике да једном добро прегледа прву даму Србије.

Замало, да заборавимо и Ратка Марковића, творца Устава, који је написао, али га ништа не обавезује да га се и придржава. Искрено је изјавио и поверио се Мирку Марјановићу да има најлепши посао на свету, да предаје на полицијској академији. Изгледа да му је животна жеља, да би његова срећа била још већа, када би му СПС омогућио да пређе са речи на дела – у полицајце.

И за крај, посластица, Милисав Миленковић, в.д. руководиоца скупштинске службе савезног парламента. Док не постане генерални секретар, обављаће функције: председника Управног одбора Народног позоришта, председника КПЗ Србије, члан је Савета Београдског универзитета, члан је Извршног одбора СПС, члан ЈУЛ-а, у слободно време је песник. Али, што није баш неважно био је и члан жирија за издавачки подухват године. Победила је књига др Мире Марковић "Одговори". No comment!

Р

РСК и РС – свете српске земље изгубљене су у трговини Слободана Милошевића, која би могла значити и крај српског народа у целини. Крајине више нема, након 800 година постојања. За само неколико дана потомци усташа избрисали су као гумицом вековима грађену историју нашег народа на тим просторима. А, образ власти и после свега није поцрвенео, зато што им је образ као ђон.

Кажу и они "у Београду да је мир најважнији, али их Срби који су бежали са својих огњишта нису чули. А, ни Дедиње њих од заглашујуће музике турбо-фолк дива.

Правдају се, кажу, НАТО би бомбардовао и Србију. А, ми кажемо зар нас није већ бомбардовао и шта ће нам председник који је у сталном страху, да нам на живо одсеца део по део тела.

И није чудо што смо изгубили српске земље, када нам судбину кроје људи који су Југословени, када слушамо химну која није наша, који врше срамну пацификацију Београда.

Да ли ће Београд ћутати и када предају Барању и Славонију, Војводину, Косово, Рашку...?

С

Службеница ППТ, госпиња Мира Богдановић, је мој апсолутни фаворит за личност месеца, децембра 95.г. Она је ревностно, док је Милошевић боравио у Дејтону "исекла" његов телефон, јер га није платио. Прошао је као и сваки други неуредни платиша, уосталом као и сам њен генерални директор Јакишић. Показала нам је свима како се кажњавају они који не испуњавају своје обавезе.

Не могу ових дана да дођем до ње, да јој честитам и да јој вратим оних десет посто од плате што јој је дисциплинска комисија ППТ одузела. За казну. Ма шта је брига, она је своје урадила. За душу, своју.

Т

ТВ Србије на челу са новим директором, Драгољубом Милановићем претворила се у бесомучну промоцију ЈУЛ-а. И "помало" пропаганду СПС. Од како је Милановић дошао на чело РТС Нови Сад више нема информативни програм на српском језику, ако се изузме градска хроника. Вероватно на Војводину као српску покрајину Милановић више ни не рачуна.

Вучелић и "његови" морали су бити отерани, то је свима ваљда већ јасно, јер на политичкој сцени Србије дошло је до преливања тонова, из роза у црвену, у корист "Јуловаца". Социјалисти су се, барем, они изворни, повукли на резервне положаје. РТС је морао бити очишћен међу првима, јер у престојем изборима Вучела је мо-

гао да одигра улогу за коју комунисти баш немају велике симпатије.

Ђ

Ђутање као претња. Они су сити превара, неизвесности, сиромаштва. Сити су и нерада и гладовања. Својим дугим ћутањем упозоравају да је било доста.

Поручују држави која их је довела до очајања да им је дозвољено да моле за право на рад и живот од зарале. Неће да буду вишкови у фирмама и фабрикама и да као армија гладних остану на улици. Ћуте за сада пред затвореним вратима. Не траже незабрањено. Доста им је "Црвеног барјак". Они су гладни и ћуте.

У

Устави Југославије, Србије и Црне Горе од силних повреда не би требали наредних неколико година да излази са трауматолошког одељења док се не опораве. А, ране су тешке.

Укратко да погледамо здравствени картон овога пацијента. Савезна влада по Уставу треба да води спољну политику, али је у ствари води председник Србије. Парламенти код нас већ дуже време иду шумом, а уставни друмом. Скупштине заседају када се то ћефне социјалистима. Успајају се само њихови закони. Владу више нико не контролише. Блокаду рада парламента врши редовно онај коме најмање и треба рад овог тела.

Зато посланике СРС редовно хапсе, одузимају им имунитете и мандате. Протерују их из скупштина, али и из једног краја земље у други. Дотле лажни посланици заузимају њихова места... и.т.д. Да не набрајамо даље, овом пацијенту нема лека. Безнадежан случај.

Ф

Фрањо Туђман, председник Хрватске, генерал, какав такав, а генерал. Водио је своју домовину ка победи не одступајући ни за милиметар у својим захтевима, за разлику од председника Србије, који никад захтеве никада није ни имао. Дао након уласка у Книн изјаву године "Ове године у Книну, догодине у Петроварадину". Срби у Војводини су га озбиљно схватили, јер знамо каква се политика води у државном врху Југославије.

Многи не верују радикалима када кажу да ће се нешто десити. А, нема зла из Милошевићеве лабораторије за које смо причали да ће нам се десити, а да нас није погодило.

Најбољи пријатељ Фрање Туђмана је Слободан Милошевић. То ми је открио портпарол Бутроса Галија који је присуствовао договору, уз виски и кафу, Туђмана и Милошевића о предаји Крајине, Слоба му је рекао да се неће мешати у покољ Кра-

јишника. Цео свет је то чуо. И Милошевићеви људи то нису демантовали.

И зато није мени, за трагедију мога народа, крив Туђман. Српски рачуни се не испостављају Загребу, него на адресу С. Милошевића, Београд, Толстојева 33, Телефон не ради. Искључен због неплаћања рачуна.

Х

Хрватска, држава у Европи, свим пристојне величине, настала заузимањем српских територија. Они су заузимали територије док је наш Вођа заузимао ставове. Ако изузмемо помоћ режима у Београду, Хрватска се проширила кидисањем њихових усташих јединица на Крајину и кидисањем америчког амбасадора у Загребу, господина Питера Галбрајта. У спаљена српска села и градове улазио је онако туристички са фото-апаратом и снимао. Ту је био задужен за морал хрватских војника. У паузама битки честитао је бојовницима на обављеном послу. Вешао се по хрватским топовима и тенковима пред камерама ХТВ и светских станица.

Мене само интересује коме ће да покажу те фотографије што је снимко и шта је на њима? Разрушене туђе куће, гареж, убијени цивили, колоне српских избеглица, несрећна деца? Да ли је то слика Велике Хрватске коју Америка преко свог амбасадора треба да види?

Ц

Црна Гора је: Аним Вишњић, српски радикали у Парламенту Црне Горе, добровољци, али и бахатост власти ДПС-а, криминал, мафија Мила Ђукановића, префриганост Светозара Маровића, протеривање савезних и србијанских посланика из Црне Горе у Србију, Момир Булатовић, митинзи "Криминалши у затвор - слобода Аниму Вишњићу", афере у МУП-у Црне Горе, случај Вешковић, мала варошица Служ. Црна Гора је једна од најлепших српских земаља, за коју њен председник Булатовић каже Црна Гора - то сам ја. И тако се понаша. Као да му је тата оставио Црну Гору у аманет. Наш драги пријатељ, Војводић, каже за власти у овој републици, да је спремна да се прода за кило празних макарона. Ових дана га демантују Енглези у ТВ серији "Смрт Југославије", у којој де Микелис не прича о шпaгетaма већ о милионима лира. И све ми је после те емисије било јасно, знам зашто нас, српске радикале, црногорски државни врх мрзи из дна душе. Зато што ми српски националисти у СРС немамо цену и смемо да им истину о њима треснемо у лице. Код њих се све врти око пара, а девиза њихове политичке вештине је не на њима, већ на онима који су заинтересовани да их одвоје

од Србије. Само нека питају и у будуће "Колико тражиш?" И нека питају на две стране, да се Булатовић и Ђукановић не потуку око плена.

Тек ћемо сазнати кроз историју колика је била цена предаје Превлаке. Све ми се чини да је дата за шабе јер и сам Булатовић признаје да га је Туђман преварио. И сад се каје што није тражио барем капару.

Ч

Четници, добровољци, ратници, који су осветлили образ војсци у овој рату. Они су права душа, праве Србије. Они су они који су ратовали брзотке и гинули храбро. Они су они који су веровали у Велику Србију. Разликовали су се од Титове руине од војске по храбрости, одважности, скро мности и високом моралу. Знали су због чега се боре. Бранили су српски народ одвојен од матице Србије од усташа и муџахедина. Четнички добровољци, са кокардама, ратовали су на најугроженијим деловима фронта. Изгледали су величанствено јуришајући испод српских и четничких застава. Добровољци СРС су гинули као четници, обнављајући светле традиције четничког покрета, храброст, дисциплину, патриотизам.

Гинули су јер "Отаџбина је ово Србина".

Ц

Цеферсон Томас је 1787. год рекао: "кад бих морао да одлучим да ли да имамо владу, а да немамо новине, или да имамо новине али не и владу, без оклевања бих се определио за ово друго". Слобода информисања у Србији данас, шта је то? Вероватно власт благосиљајући велики број будаластих новина са што више квази забаве, а што мање, или без политике, мисли да је испунила своју историјску мисију развоја демократије на нашим просторима. Не треба да се заваравимо, нису они толико глупи, знају шта раде. Добрих новина које ће им делити озбиљне пацке нема, а

већ када нема леба, игара мора бити на претек. Па ће народ заборавити да је гладан читајући о пропалим браковима естрадних звезда, о вредности гардеробе и накита фолк звезда, о идолима врелог асфалта. Није крива за то само власт, али о томе други пут. Најутутијајније медије у Србији данас контролише ЈУЛ. На њиховим прославама и промоцијама окупљају се уредници београдских гласила из страха и удвориштва. Полтрони и ситни каријеристи воде главну реч о већини дневних листова, на радију и на ТВ екранима. ЈУЛ конзумирамо у великим количинама. Тражили то они или не, знамо и пратимо сваки њихов покрет, сваки миг, јер су многи схватили да хвала више не иде на рачун СПС. Адреса поклоњења удворичког новинарства је промењена.

Ш

Шешељ Војислав, председник Српске радикалне странке. У овој календарској години два пута робијао, у ЦЗ у Београду и Гњиланском затвору. У затвору постао још радикалнији. Сања пророчанске снове. Сањао је насилину смрт брачног пара Милошевић - Марковић. Напунио је батерије за нове јурише на Милошевића. Социјалисти закључили да га затвори не могу припитомити. Ни обесхрабрити. Милошевић свестан да је политички веома слаб, разрађује даљу стратегију борбе против Шешеља и српских радикала. Изјавио је и да му је од парламентарних начина борбе преостало још само да пљује и полива Божовића.

У затворима акумулирао нове количине пљувачке, намењене челницима СПС мафије.

Шешељ прогнозира Милошевићу да ће га у 1996. г. Американци чим обави све што му је Запад наложио, одбацити као исцеђени лимун. Зна како се Милошевић може оборити и Србија извући из катастрофе. Дефинитивно доказао да у његовом случају није корисно ухапсити и премлатити политичког противника.

Маја Гојковић

СРБИ КАО ПРОГОЊЕНА НАЦИОНАЛНА МАЊИНА

Владајућа партија у Црној Гори – Демократска партија социјалиста – је 21. децембра 1995. године извршила парламентарни удар, вјероватно незабијежен у парламентарној пракси: искључила је из црногорске Скупштине осам посланика Српске радикалне странке: Миљинка Газдића, Илију Дармановића, Миролуба Ђировића, Љубомира Илића, Драга Бакрача, Славка Лончаревића, др Милоша Кустудића и Аћима Вишњића. Искључење је извршено на самом почетку сједнице, тако што је предсједник Скупштине прочитао извјештај Мандатно-имунитетске комисије којим је предложено да Скупштина констатује да је престао мандат свих осам посланика изабраних са листе Српске радикалне странке Црне Горе, 20. децембра 1992. године. Предсједник Скупштине је грубо прекршио Пословник јер није дозволио да се о овом питању отвори расправа, а био је дужан да то учини. Наиме, није спорно да се о овом питању не гласа, већ Скупштина само констатује али, такође није спорно да се о том води расправа. Није било спорно до овог случаја. Ево због чега:

– прво, по пословнику расправа се води о свим питањима која су на дневном реду сједнице,

– друго, у овом сазиву Скупштина је по питању стицања и губљења мандата посланика већ водила расправу више пута, односно, сваки пут када је то питање било на дневном реду, а било је на дневном реду тачно осам пута.

– треће, тако се поступа због важности Скупштине. Посланици чине скупштину – без посланика нема скупштине, па се о питању стицања и губљења мандата посланика мора водити расправа.

У случају искључења из Скупштине осам посланика Српске радикалне странке Црне Горе постоје и додатни разлози због којих се на поменутој сједници Скупштине Црне Горе морала чути и друга страна. Ради се о томе да је у овом случају надлежна Мандатно-имунитетска комисија радила као једностраначка комисија – присуствовали су само представници владајуће партије. Комисија броји пет чланова. Три су из владајуће партије и по један из Народне странке Црне Горе и Либералног савеза Црне Горе. Српској радикалној странци приликом консти-

туисања радних тијела Скупштине није омогућено да у овој комисији има свог представника. Како се све слаже! На поменутој сједници Мандатно-имунитетске комисије 18. децембра 1995. године није био представник Народне странке због болести, а представник Либералног савеза Црне Горе је видјевши о чему се ради напустио сједницу не желећи да учествује у кршењу Устава и закона у режији владајуће партије у Црној Гори. Треба ли бољег доказа у корист посланика Српске радикалне странке од коректног геста посланика Либералног савеза Црне Горе – најљућег противника радикала у Црној Гори – да не учествује у незаконитој смјени својих противника? Не, сигурно!

Мандатно-имунитетска комисија је заказана на брзину – супротно Пословнику. Нијесу обавијештени посланици који се искључују. То је већ виђено у Народној скупштини Србије и Савезној скупштини. Такође, нико од посланика није добио документацију на основу које је одлучивала Мандатно-имунитетска комисија. Ланцу кршења пословника од стране предсједника Скупштине, освједоченог "демократе" Светозара Маровића треба додати и чињеницу да се ово питање могло наћи на дневном реду само по тзв. хитном поступку, што није учињено. Да би слика била комплетна Маровићу су недостајала само два стаљинска брка. Јавност, иначе, зна да су се та два брка у том тренутку одмарала у кабинету Предсједника Републике Црне Горе последице "напорних" преговора у Дејтону.

Али, да бисмо утврдили како је и због чега до свега овога дошло, поћимо редом.

Уз сазив за прву сједницу јесењег заседања Скупштине Црне Горе која је одржана на Цетињу крајем новембра и почетком децембра 1995. године, посланици су добили "Захтјев за утврђивање престанка мандата посланицима Скупштине Црне Горе, изабраних са листе Српске радикалне странке Црне Горе," од извјесног Радована Вукчевића који се потписује као "предсједник", не пише чега. У том захтјеву је јавности непознати, иначе, бивши предсједник Извршног одбора Српске радикалне странке Црне Горе написао да је некакав Извршни одбор Српске радикалне странке којом он предсједава искључио из Странке

свих осам посланика Скупштине Црне Горе изабраних са листе Српске радикалне странке Црне Горе и тражила на основу чл. 104. став 1. тачка 8. Закона о избору одборника и посланика ("Сл. лист бр. 49/92. и 16/95) престане мандат тих посланика. Уз захтјев је приложена и одлука тог Извршног одбора, коју је потписао "предсједник" странке Радован Вукчевић, иако статут на који се он позива нема утврђену функцију "предсједник странке".

У захтјеву који је достављен свим посланицима пише, такође, да је одржана друга редовна Скупштина Српске радикалне странке Црне Горе која је потврдила искључење посланика. Јавности ради, Српска радикална странка је видео камером снимила ту наводну фантомску "скупштину" и из тог снимка се јасно види да је, по њима, искључен само Драго Бакрач, а остали посланици су "враћени" у "њихово" чланство. Тој смејурји од скупштине присуствовало је не 49 представника чланства странке у Црној Гори, већ само петнаестак полуипијаних шпијунских скупљених с коца и конопца, предвођени питомцима Државне безбједности Радованом Вукчевићем, Душаном Бошковићем и Славолубом Шошкићем и неколико новинара режимских медија.

Из провјерених извора смо сазнали да је тај захтјев писан у апарату Демократске партије социјалиста. Прозревши намјеру владајуће партије руководство Српске радикалне странке и посланички клуб су брзо реаговали. Затражен је разговор са генералним секретаром и предсједником Скупштине, те са министром правде у Влади Црне Горе. Предсједник Скупштине се налазио у "патриотској" мисији па са њим није остварен контакт. Пријем код министра правде смо тражили због тога што смо основано сумњали да су непозната лица под покровитељством Министарства правде вршила недозвољене интервенције у предмету Српске радикалне странке Црне Горе у регистру политичких организација који се води код тог министарства.

Од генералног секретара смо добили увјеравања да ћемо бити благовремено упознати са термином сједнице Мандатно-имунитетске комисије, што је и једини коректан потез представника власти у цијелој овој ствари.

Председник Скупштине је у скопјеваком заносу боравио у "братским" Сједињеним Државама Америке, док нам министар (не)правде није омогућио да извршимо увид у предмет Српске радикалне странке у регистру политичких организација због наводне заузетости.

Тада смо Председнику Скупштине упутили писмо са молбом да га достави свим посланицима, јер је постојала озбиљна могућност да буду деформисани претходним "захтјевом" Радована Вукчевића. У том писму између осталог стоји:

"Српска радикална странка је на мајским изборима 1992. године у Црној Гори учествовала као политичка странка регистрована у СР Југославији, у складу са чланом 38. Закона о избору савезних посланика ау Вијеће Савезне скупштине ("Службени лист СРЈ" бр. 1/92).

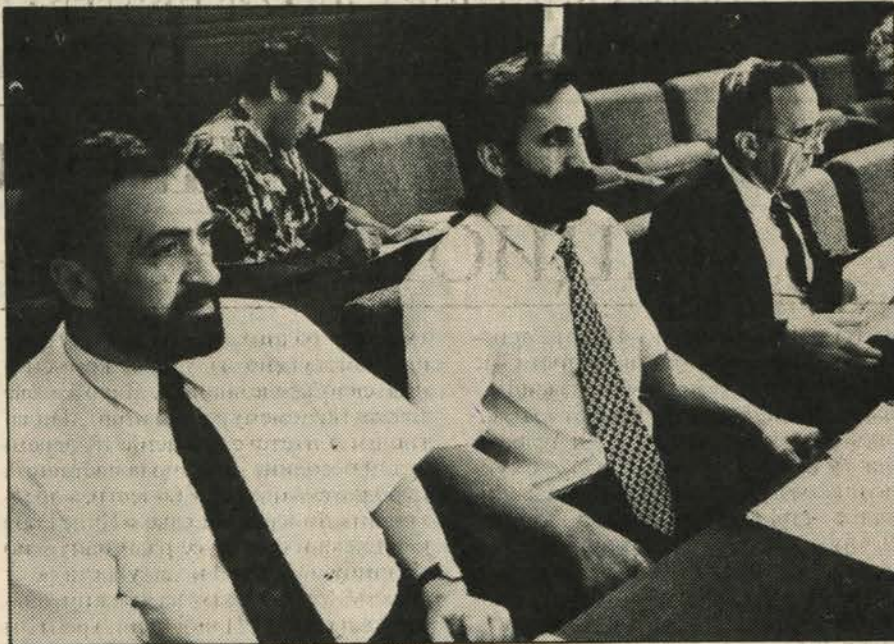
Српска радикална странка Црне Горе је у одговарајући регистар Министарства правде Републике Црне Горе уписана 28. августа 1992. године и на савезним изборима из децембра мјесеца те године учествовала са листом "Српска радикална странка – др Војислав Шешел, као носилац листе". Изборна листа за територију Црне Горе носила је тада назив "Српска радикална странка Црне Горе".

Српска радикална странка Црне Горе је по Статуту на основу кога је уписана у регистар политичких организација, организациони дио Српске радикалне странке за Југославију са сједиштем у Београду и по чл. 35. тога Статута органи Странке су били дужни ускладити правилнике, одлуке и друге акте са Статутом Странке за Југославију у року од шест мјесеци.

Радован Вукчевић је био председник Извршног одбора Српске радикалне странке Црне Горе (Странка по статуту нема у Црној Гори функцију "председник Странке") до 27. октобра 1993. године, када је из личних разлога поднио оставку на ту функцију, што је Извршни одбор уважио и именовао га за потпредседника Извршног одбора. О томе је јавност обавијештена а Радован Вукчевић је касније као потпредседник Извршног одбора учествовао и на конференцијама за новинаре па није демантовао такве одлуке. О томе постоје докази.

Примопредаја документације и новчаних средстава као и печата Странке извршена је између Радована Вукчевића и Драга Бакрача у присуству трочлане комисије, о чему постоји аутентичан доказ.

Незадовољан сопственом позицијом у Странци и инструкисан да ради у корист владајућих партија у Србији и Црној Гори (изазивање забуне код чланства и бирача, гласање у Савезној скупштини), Радован Вукчевић крши Статут Српске радикалне странке због чега је одлуком Скупштинског

Демократија у horsокаку – народни представници избачени из Народне скупштине

одбора Српске радикалне странке у Бару 31. јануара 1994. године искључен из Странке. Постојање тог искључења ни сам не спори, што се види из предмета бр. П1937/94 код Основног суда у Подгорици. На ту одлуку се није жалио.

Мандатно имунитетски одбор Савезне скупштине је донио Одлуку о престанку посланичког мандата Радовану Вукчевићу, али, владајућа већина је блокирала примјену те одлуке, чиме је нарушен Устав и закон.

Ово су очигледне чињенице које чине ништавним "захтјев" за утврђивање престанка мандата посланика у Скупштини Црне Горе изабраним са листе Српске радикалне странке Црне Горе, који је поднио извјесни грађанин Радован Вукчевић лажно се представљајући као председник Српске радикалне странке Црне Горе.

Постојећи систем у овој земљи је прихватио као легитимне Српску радикалну странку Црне Горе и њене представнике у Скупштини Црне Горе. Томе у прилог иде: Одлука Мандатно-имунитетског одбора Савезне скупштине о престанку посланичког мандата Радовану Вукчевићу, одлуке општинских скупштина у Пљевљима и Херцег Новом о престанку мандата једном броју одборника са листе Српске радикалне странке Црне Горе. Фактичко стање у Српској радикалној странци говори да се Радован Вукчевић лажно представља као "председник" Српске радикалне странке и њен легитимни заступник. Сви општински одбори Српске радикалне странке у Црној Гори и све одборничке групе у Црној Гори, као и клуб посланика у Скупштини Црне Горе, те цјелокупан састав Извршног одбора Српске радикалне странке Црне Горе, те који је формиран за вријеме пред-

сједниковања Радована Вукчевића не подржавају такво понашање искљученог посланика Вукчевића.

Друге статусне релације такође потврђују извесне чињенице. Трећи отаџбински конгрес Српске радикалне странке одржан је 30. јануара 1994. године када је донесен нови Статут Странке и изабрани нови органи Странке. Сагласно члану 35. постојећег Статута Српске радикалне странке Црне Горе на статутаран начин су извршене измјене Статута Странке у Црној Гори на Скупштини Странке одржаној 11. фебруара 1994. године. Нови Статут Српске радикалне странке Црне Горе је достављен надлежном Министарству правде. Министарство правде је направило груб превид прихватајући накнадне исправке у регистру политичких организација од неидентификованих грађана који се лажно представљају.

Након овакве интервенције владајућа партија је застала са активностима на избацивању посланика Српске радикалне странке, да би након боље припреме извршила свој антидемократски удар.

Какве су политичке посљедице овог чина?

Потпуно је јасно да се о демократији у Црној Гори последице овог чина не може ни говорити. Осим тога драстично је поремећен баланс политичких снага на штету Срба у Црној Гори. Не смије се заборавити да су сви искључени посланици Срби по националности, што је очигледно један од разлога за искључење. Ово је несумњиво дио предрадни за припрему отцепљења Црне Горе и најбољи показатељ како би се актуелна власт понашала према Србима у независној Црној Гори.

Драго Бакрач

КАД КРИМИНАЛЦИ КРОЈЕ ПРАВДУ

Комунистичко-криминална мафија која влада Црном Гором – Момир Булатовић, Мило Ђукановић, Светозар Маровић и њихови сателити извршили су класичан државни удар у Парламенту Републике Црне Горе, доношењем сулуде политичке одлуке о одузимању мандата посланицима Српске радикалне странке Црне Горе: Аниму Вишњићу, Драгу Бакачу, Илији Дармановићу, др Милошу Кустудићу, Славку Лончаревићу, Миролубу Ђировићу, Љубомиру Илићу и Милинку Газдићу. Због чега су црногорски криминалци и издајници из врхова власти одлучили да пред лицем своје и свјетске јавности крше Устав, законе, демократију и све људске норме?

Пођимо редом.

Српска радикална странка је на децембарским изборима 1992. године освојила осам посланичких мјеста у Републичком парламенту. Израсла је у јаку политичку странку са добром организацијом на терену. Осјетило се присуство српских радикала у свакој кући. Грађани Црне Горе и Херцеговине са великом пажњом пратили су наступе посланике СРС, јер су знали да сваки нови говор у Скупштини Црне Горе или на конференцији за новинаре доноси нове документе и нова сведочанства о криминалу и издаји моћника ДПС-а. У томе су, наравно, предњачили Момир и Мило.

Од уласка у Скупштину српски радикали су упорно и стрпљиво доказивали лоповлук и издају актуелних режима у Подгорици и Београду. Никада влада и посланици ДПС-а у парламенту нијесу могли аргументовано да негирају чињенице које су износили Шешелеви радикали. Једини одговор на оптужбе комунистима је био – "То није тачно", "То су лаж, будалаштине, то су лупетања". И тако редом... Тако су радикали почели народу да отварају очи. Све гласније почиње да се говори на радним мјестима, улици, кућама о криминалу који почиње од врха и сеже до најситнијих друштвених пора.

Пљачка људи који држе власт у Црној Гори више није тајна ни за бабе у најзабигијим крајевима. Радикали не пропуштају ни једну прилику у Парламенту да понуде доказе за своје тврдње. Лопови, Лопови, лопови – то је главна порука властодршцима. На засиједању скупштине у јуну 1994. године посланицима ДПС-а понестаје и мотива и снаге да бране оно што се одбранити не може. У немоћи, предсједник посланичког клуба владајуће

странке буквално са плаже доводи предсједника Владе Мила Ђукановића да одговори радикалима на оптужбе. Наравно, предсједник комунистичке, уз то лоповске и издајничке владе није имао прави одговор за оптужбе о шверцу нафте преко Југодрва и остале гријехе који су му стављени на душу. У стилу уличара и тапкарша биоскопских карата обраћа се представницима народа и пријети да ће ухапсити Анима Вишњића. Све те пријетње радикали су стоички поднијели јер је остатак опозиције напустио том приликом Скупштину. Залдржавајући присебност, радикали су

Поћне море социјалиста – посланици Газдић, Вишњић и Дармановић

како то и доликује српској господи, одржали премијеру лекцију из лијепог понашања, и уз то и њему и јавности доказали да је лопов и криминалац.

Мафијашки на власти у Црној Гори Мило, Момир и Светозар одлучили су да направе преседан да испуне макар једно обећање. Дакле, одлучили су да ухапсе Анима Вишњића вјерујући да ће тиме разбити посланички клуб Српске радикалне странке. Тај погрешан корак вратио им се као бумеранг – Аним је издржао достојанствено, а посланици СРС су били још жешћи и оштрији у прозивци криминалаца и издајника. Брука комуниста на власти је бивала све већа јер нијесу пристајали да се на скупштинским засиједањима уврсту у дневни ред захтјев да се испитају наводи СРС о криминалу које су упорно предлагали радикали

на три узастопна засиједања. Тастер посланици ДПС-а, свјесни криминала у својим редовима упорно су одбијали да се предложена комисија формира, чиме је сваком разумном у Црној Гори постало јасно да све оно што тврде посланици СРС представља сушту истину.

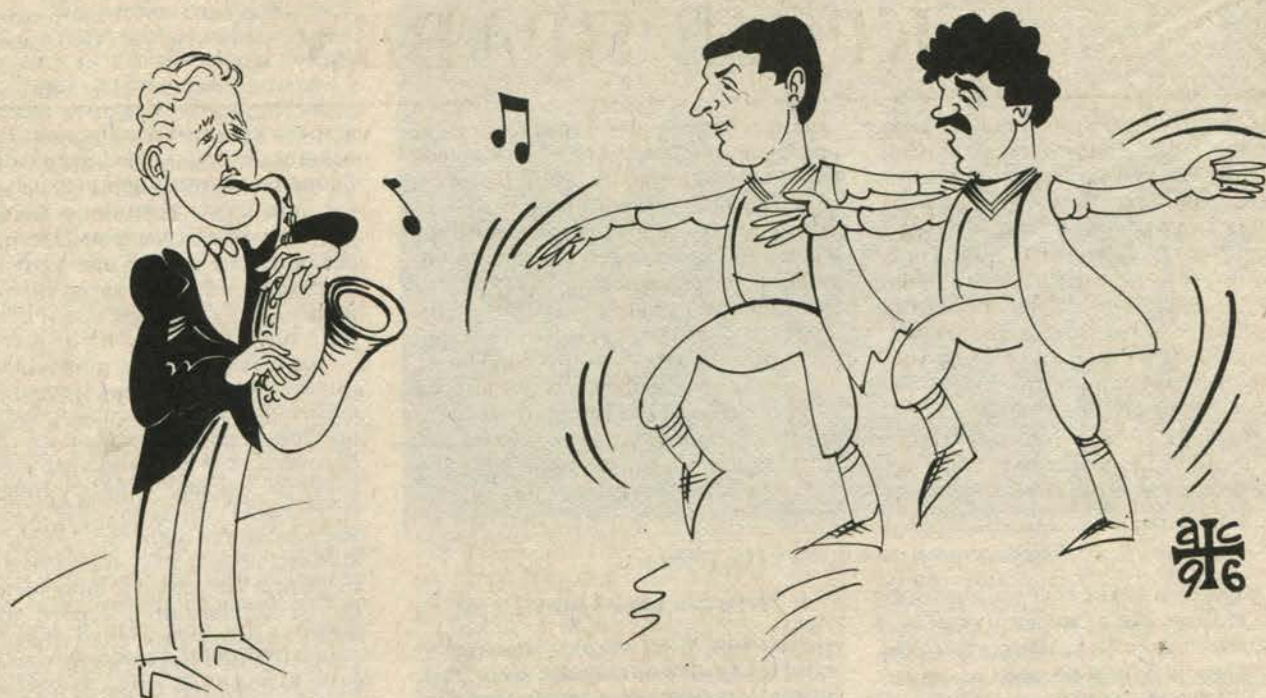
Изгон др Војислава Шешеле из дијела своје отаџбине најавио је црне дане за демократију у Црној Гори. Газети без трунке гриже савјести законе и људске обичаје домаћини су отјерали свога госта са кухњог прага. Носили су Милови и Момирови црнокошуљаши на јуначким плећима кроз српску Боку четничког војводу Шешеле. Носили и нијесу се стиђели што ту бруку са другог краја залива гледају Туђманове усташе. Они своје патриоте носе на рукама и кличу им, а, ето, комунисти витезове свог народа хапсе и прогоне.

Након срамног суђења и хапшења посланика Анима Вишњића, Српска радикална странка др Војислава Шешеле одржава митинге протеста широм Црне Горе – у Пљевљима, Бијелом Пољу, Берамама, Грбљу, Бару, Подгорици и Никшићу. Дуго ће се међу Пљевљанима препричавати полицијска опсада овог рударског града кога су "чувале" специјалне снаге Милове полиције. На стотине наоружаних полицајаца са оклопним колима чувало је Пљевљаке од истине коју су им радикали ван скупштинске говорнице, дакле без имунитета, у лице сипали. Само на једном пункту на путу Пријепоље Пљевља (мјесто Ранч) радикале је дочекао 461 специјалац, наоружани митраљезима, пушкама, са панцирима и заштитним маскама. Очекивали су да ће у Пљевља, своје јако упорите доћи четнички војвода Шешел. Међутим, српски радикали још једном надмудрују актуелне власти показујући да се изузетно успешни митинзи могу организовати и када лидери Шешел и Вишњић нијесу присутни.

На овим митинзима званично ћацамо у лице рукавицу изазова Милу и Момиру прозивајући их и овом приликом за криминал и издају. На тргу у Подгорици на питање "ко је највећи лопов у Црној Гори" маса од десет хиљада људи у глас одговара: "Мило Ђукановић". Тако је било и у осталим градовима гдје се у знак подршке радикалима окупио велики број људи. Логично, намеће се питање одакле народ зна. Народ, наравно све зна, и узалуд је репресија и страх коју покушавају комунисти да посију. Поузвано

КЛИНТОНОВО ОРО

се зна да је Мило Ђукановић, гледајући полицијске касете са митинга по Црној Гори рекао да ће радикалима све то бити добро наплаћено. Нас, на срећу није успио ни до данашњег дана да предадне, а то му ни убудуће неће поћи за руком. Цијели народ, који мисли као и радикали, није могао уплашити. Напротив, страдање српских патриота даје народу још већу жељу да се одупре онима који су га опљачкали до голе коже.

Следећи корак у безуспјешним покушајима власти да ослабе радикале био је разрешење потпредседника Скупштине Црне Горе Драга Бакрача, и то у вријеме када се на робији налазио Аним Вишњић. Нијесу се комунисти ни тиме задовољили. Осталим посланицима из радикалског клуба нуде новац, станове, примамљиве функције, само да напусте Српску радикалну странку др Војислава Шешеља. Али, у редовима ових српских радикала нијесу нашли издајника чиме је њихов план пао у воду. Морали су зато да покушају нешто друго.

За нови наум комунистичких мафијаша требало је да се поиграју са 28.000 гласова, да погазе и Устав, и законе, и све оно због чега су Црногорци цвијет српства. Морали су то да ураде јер су се препали за своју власт која је непоколебљивим наступима радикала добро била уздрмана. Тачније, српски радикали су више пољубали комунисте него цијела опозиција заједно. За Ђукановића, Маровића и Булатовића радикали су постали претежак терет са којим су се из дана у дан носили, све теже носили. Било је неми-

новно да се на неки начин ослободе безкомпромисних бораца за истину, правду, бораца против криминала и издаје. Пошто се хапшење није показало као дјелотворан начин да се радикали испрепадају, остало је да се избаци из посланичких клубова не марши за законе више него за лањски снпјег.

Укратко, на скупштинском засиједању 21. децембра одузети су мандати осморици посланика црногорског парламента. Грађани се у невјерици питају како се то могло десити. Пошто на Скупштини нијесмо имали прилику да објаснимо грађанима шта то би, то чинимо овом приликом:

Српска радикална странка је на мајским изборима 1992. године у Црној Гори учествовала као политичка странка регистрована у СРЈ у складу са чланом 38. Закона о избору савезних посланика у Вијећу грађана Савезне скупштине и освојила три посланичка мјеста. Српска радикална странка је уписана у одговарајући регистар Министарства правде Републике Црне Горе 28. августа 1992. године, и у децембру исте године учествовала на савезним, републичким и општинским изборима. У Савезном парламенту освојили смо четири посланичка мјеста, у Републичком осам посланичких мјеста, а значајан број одборничких мјеста у Пљевљима, Андријевици, Беранима, Бијелом Пољу, Плаву, Жабљаку, Никшићу, Мојковцу, Колашину, Подгорици, Улцињу, Бару, Будви, Тивту и Херцег-Новом.

Важно је напоменути да је СРС Црне Горе организациони дио СРС за Југославију, са сједиштем у Београду

и по члану 35. Статута органи Странке су били дужни ускладити правилнике, одлуке и друге акте са Статутом Странке за Југославију у року од шест мјесеци. Од оснивања странке па до 27. септембра 1993. године предсједник Извршног одбора СРС Црне Горе био је Радован Вукчевић. Када је из личних разлога поднио оставку што су органи Странке уважили, а именован је за потпредсједника Извршног одбора СРС Црне Горе.

Драго Бакрач је од 27. октобра 1993. године именован за предсједника Извршног одбора СРС Црне Горе и на тој функцији се налази и сада. Примопредаја новца и документације извршена је 1. новембра 1993. године у Подгорици. С обзиром да је Радован Вукчевић човјек Државне безбједности Србије и Црне Горе, инструкисан од својих налогодаваца из ДПС и СПС, крши Статут Странке због чега је одлуком Општинског одбора СРС у Бару 31. јануара искључен из Странке што ни сам не спори а може се видјети из предмета П 937/94 код Основног суда у Подгорици.

Иначе, Радован Вукчевић је 1993. године врбован од Државне безбједности. Душу и част је продао да би могао без проблема да шверцује из Албаније нафту, сателитске антене и санитарну галантерију. Своје прљаве работе обављао је у сарадњи са сном истакнутог представника ДПС-а из Владимира, који је иначе Шиптар. Тако су два другара – Шиптар и Србин, алијас Боро и Рамиз, шверцовали и успут радили против интереса српског народа када би им год то полици-

Конференција за штампу у Подгорици

ја наложила. Такву поштењачину су, ето, Момир, Мило и Свето довели у парламент како би се нарутали Србија у Црној Гори. И не само то. Доласком Вукчевића, Бошковића и Шошкића Срби у Црној Гори губе своје легитимне представнике. Да су Бошковић, Шошкић и Вукчевић шпијунски и радници Државне безбедности говори и чињеница да је Мандатно-имунитетски одбор Савезне скупштине донио одлуку о престанку посланичког мандата у Скупштини овој тројници, али владајућа већина своје шпијунске није избацила из Парламента, чиме су нарушени Устав и закони.

Српску радикалну странку Црне Горе постојећи режим прихватио је као легитимну и њене представнике пуне три године. На све то указују и следеће чињенице: Када је председник Црне Горе Момир Булатовић позвао председнике опозиционих партија да учествују на округлом столу, позив је адресирао на председника ИО Драга Бакрача, а не Радована Вукчевића. Признат је потпис за депоновање и подизање новца Драгу Бакрачу као легитимном председнику Извршног одбора. У прилогу томе су и одлуке општинских скупштина у Пљевљима и Херцег-Новом о престанку мандата једном броју одборника са листе СРС.

Наравно да су власти морале да поштују одлуке Странке јер су све биле у складу са законом и Статутом. Тако је у Београду 30. јануара 1994. године одржан Трећи отаџбински конгрес СРС, када је донесен нови статут и изабрани нови органи Странке. На скупштини СРС ЦГ, одржаног 11. фебруара 1994. године, на статутаран начин су извршене промене Статута СРС ЦГ сходно члану 35. постојећег статута.

Министарству правде је достављен иновирани Статут Странке.

Шта очекује Црну Гору

Неокомунистичком режиму у Црној Гори за остварење циљева једино је на путу права препрека СРС. Шта су све опљачкали криминалци на власти тешко је набројати. Преварили су старе девизне штедише, а када су закључили да код народа има још новца измислили су газда Језду и мама Дафину и опљачкали га до голе коже. Заједно са криминалцима Слободаном Милошевићем и Радманом Божовићем измислили су хиперинфлацију чиме су се још једном послужили да извуку из сламарица и последњу марку. Да ли намјерно, или из незнања, режими у Београду и Подгорици изазивају хиперинфлацију, армије незапослених, стечаје, технолошке вишкове радника, принудне одморе... Ријечју, јад, глад и биједу. Због погрешне политике почиње рат у Хрватској и Босни и Херцеговини, а неспособни државници који себиично чувају своје фотеље допуштају увођење санкција. Круг срама се завршава издајом и продајом свега српског с оне стране Дрине.

Од почетка распада друге Југославије, комунисти у Подгорици раде темељно на пројекту суверене Црне Горе. А како? Пођимо редом.

Власти у Црној Гори су најбоље синове свога народа 19. септембра 1991. године послали на ратиште у Херцеговину, Превлаку и Коначале. Истога дана на Жабљак комунисти промовишу на скупштини под ведрим небом "пројекат стољећа" – еколошку Црну Гору. Са тим пројектом и званично је постављен камен темељац сувереној Црној Гори. Логично је питање које се намеће – зашто Црногорци иду да бране Херцеговину ако хоће суверену Црну Гору. Властима у Црној Гори био је потребан тај рат како би се уништио ратнички морал, достојанство,

отаџбинство, патриотизам, срзао материјално и духовно. Био им је потребан рат како би Црногорци закључили да им је са Србијом само биједа наваљена. Методом свршеног чина треба им увести самосталну Црну Гору.

Зато су породице погинулих ратника остале незбринуте, бројни инвалиди овог рата немају породицама ни за хљеб, а на десетине добровољаца, па чак и оних који су по позиву отишли у рат остали су без својих радних мјеста. Све су то комунисти-сепаратисти смишљено урадили да би деморалисали и народ и војску, и на жалост, у великој мјери су успјели у томе.

Затим долази Хаг и чувени издајнички потпис Момира Продановића, којим је признао распад Југославије по авнојевским границама. Дакле, Момир је још тада признао шест суверених држава, у оквиру бивше Југославије. Од тада врх ДПС-а води сепаратистичку политику, која је наваљена позивом борцима да се врате са Бањице. Нарешено је повлачење војске са Херцеговине, строго контролину информације са ратишта, прихватају Венс-Овенов план, увде блокаду Републици Српској и Републици Српској Крајини. Као логична завршица такве националне политике предају усташи Фрању Туђману РСК, а муцахедину Алији Изетбеговићу пола Републике Српске. Упоредо са оваквом издајом, бесомучно опљачкају раднике и сељаке.

Све то ми српски радикали смо објашњавали у Црногорском парламенту, на конференцијама за штампу, трибинама и митинзима кроз Црну Гору. Упозоравамо да су Момир, Мило, Светозар и остала братија највећи издајници и криминалци у историји постојања српског народа.

Круну на велеиздају српских националних интереса састављају у Дејтону и Паризу велеиздајници Момир Булатовић и Слободан Милошевић. Шта све садржи 150 страна дејтонског споразума није јасно ни онима који су потписали у име српске стране. А могла им је и појашњено уз дебели копто на рачуну какве швајцарске банке. Предаја Српског Сарајева, 160.000 Срба, 50.000 радних мјеста, коридор Сарајево Горажде ширине 30 километара како би се лакше кретало 40.000 муцахедина на тој релацији. За разлику од овог коридора, 700.000 Срба из западних дијела Републике Српске са матицом треба да се повезује провлачењем кроз иглене уши поред Брчког. Да не поминемо саобраћајнице, привредне и економске центре, аеродроме, плодно земљиште. Све дадоше комунисти, а за узврат тако мало свом народу. Зар вам ово не говори све.

Српску радикалну странку и те како боли коридор за Горажде јер добро зна шта он значи. Већ су почели да се иселавају неки привредни капацитети из Прибоја и Пријепоља, што наговјештава нови степен издаја

комунистичког тандема из Београда и Подгорице. Очигледно је договорена зелена трансферзала на рачун раздвајања Србије и Црне Горе. Булатовићу је обећана суверена Црна Гора, у авнојевским границама, баш како му је обећана и Превлака. Наравно, у политици усмена обећања не важе, па ће остати и без Црне Горе као што је остао и без Превлаке. Узалуд смо упозоравали црногорске властодршце да ће остати без Превлаке. Сада их упозоравамо да их пут отцјепљења води на својеће Црне Горе на четири нахије. Под окриљем свјетских моћника на рачун Црне Горе ће се у тим околностима проширити и Шиптари, и Хрвати и муслима.

Већ сада пројеканти и творци новог свјетског поретка траже да испуне обавезе из Дејтона о Косову, старој Рашки и Војводини, а ако све то не испуне, вратиће им санкције, а приде ће добити бомбардовање авионима НАТО пакта. Прихватили су да се НАТО војници слободно крећу наоружани по Србији и Црној Гори, да контролишу југословенску војску укључујући и њено наоружање, а да југословенске власти не смију ни да легитимишу припаднике те окупационе НАТО-војске. Свијет ће упутити такозване посматраче на Косово и Војводину и мирно ће отцјепити ове свете српске земље. То ће се тако десити јер су наши диктатори пристали да им државе буду Београдски пашалук и Четири нахије. Важно је само да они остану на власти. Тако грчевито покушавају да се одрже на власти не питајући за цијену јер знају да ће их народна правда стићи оног тренутка када буду отишли са сцене.

Нијесу случајно у Америци истовремено боравили Мило, Момир и Светозар. И врапци на грани у Црној Гори знају да су тамо отпутовали да траже подршку за свој пројекат Црна Гора суверена држава. Знају они добро да у Црној Гори једино српски радикали не признају суверену Црну Гору са Титовим границама. Они признају као идеју и циљ једино Велику Србију. Зато су одлучили да на најпримитивнији и најдрскији начин покушају збрисати СРС са политичке сцене да би довршили издају и сецесију. Комунистима је добро познато да радикали не признају Титову црногорску нацију која је декретом проглашена. Уосталом, као ни југословенску и муслиманску. За остварење самосталне Црне Горе једино им се на путу испријечила Српска радикална странка.

Да је СРС једина права сметња режиму казује низ детаља:

На Светог Николу Момир Булатовић ослобађа из затвора 89 муслимана, представника СДА, који су припремали одвајање дијела Црне Горе. Ти бандити, који су формирали црне тројке обучаване за ликвидацију Срба, који су правили планове како дјецу из школа да узимају као таоце, са списковима за ликвидацију Срба мањи су противници режима Момира Булатовића него што су радикали. Све то за режим у Подгорици није ништа. Као лоши ђаци, лоше су израчунали да ће пуштањем муслиманских зликоваца добити гласове њихових сународника. Али, преварили су се овог пута. Нити ће на сјеверу Црне Горе комунисти добити муслиманске, а неће, богами ни српске гласове.

Тешко је повјеровати да има Србина који ће свој глас, своје поверење да да онима који газе истину и на Божјој правди хапсе посланике, тјерају их из парламента и на све могуће начине прогоне. Уосталом, Булатовић ни на предходним председничким изборима није добио гласове Срба. За његову побједу били су пресудни муслимански гласови. Овог пута остаће и без њих.

Власт је због свега што су урадили ухватила паника. Праве грешку за грешком, а сви покушаји да сакрију своју нервозу остају без резултата. Тако је на цетињском засиједању Парламента са много горких ријечи одбијен предлог радикала да Мило и Свето поднесу извјештај о слом боравку у Америци. Та цетињска скупштина била је шанса радикалима да се "поправе". Међутим, радикали су остали препознатљиви, - непоткупљиви, убојити... то засиједање скупштине завршено је посланичким питањима о имовном стању Момира и Мила. Питања су била непријатна и указала су на непоправљиву худ посланичког клуба СРС у Црногорском парламенту.

Зато је следећа сједница, 21. децембра и почела искључивањем радикала. Ако то може бити разлог за радовање, онда је то сазнање да је владајућа партија тим гестом потписала своје скидање са политичке сцене. То знају и они, али година је велика. Надају се да ће народ да заборави за то вријеме њихове издаје и богаћење на општој српској несрећи. Ал, то је само још једна комунистичка заблуда. Отрежњење слиједи у затвору.

Милишко Газдић

РАДИКАЛИ ЈУЧЕ, ДАНАС И СЈУТРА

Историја се понавља не само у свјетским, него и у нашим локалним оквирима. Нешто што се не понавља већ траје, то је радикалска идеја. Имала она званичан назив Народна радикална странка, или Српска радикална странка, суштина је иста. Историјат Радикалне странке је дуг и частан. Период од преко једног стољећа, био је период служења српству, српском уједињењу, и демократији. Судбина радикала је била, и данас је, да буду хапшени, затварани и прогањани, али да се из свега тога, попут Феникса из пепела, поново рађају и побјеђују. Радикали су неуништиви. Ова тврдња није само пуко хвалисање, или рекламирање, већ неоторива чињеница.

Радикали су трасирали демократију у српском народу, а прије свега и најприје у Србији, гдје су и пони-

кли. Први прави избори, који се могу идентификовати са вишестраначким, у Србији су извршени 7. септембра 1883. године. Главна борба водила се између Напредњачке странке и радикала. О свему томе велики српски политичар, и професор Београдског универзитета др Слободан Јовановић пише: "У борби која се водила између напредњака и радикала, напредњаци су на својој страни имали краља, а радикали народ. Краљ се "понапредња-чио", а сељак "прорадикалио". Борба између напредњака и радикала претворила се стога у борбу између краља и народа. Радикали су тражили владу као странка која има већину у народу... Тога дана народ је навалио на биралиште као да га треба на јуриш узимати, готов да хвата за гушу сваког оног ко му не да гласати. Полицијске власти нису мо-

Александар Стаматовић

гле веровати својим очима да је то онај исти народ који је до скоро питао капетана за кога ће гласати, и који се чисто снебивао да издаје на изборе. Овакво учешће народа на изборима, овакво нефермање власти, овакав покрет масе се још није био

видео." (Слободан Јовановић, Влада Милана Обреновића Београд, 1934, стр. 103. и 111). Ови избори завршили су се тријумфом радикала и од тада ће они ићи из побједи у побједу.

Да би избјегао да да власт радикалима, краљ Милан Обреновић је дао право за састав владе Николи Христићу. Предосјећајући врење у народу, краљ Милан је дао наређење својим жандармима и капетанима да покупе оружје од народа, под изговором да ће за старе пушке добити нове. У Србији је тада још била народна војска, која је оружје држала код куће. Народ је условно предају, давањем оружја из руке у руку, старо за ново, одмах. Власт је то одбила, и планула је Тимочка буна. Радикали, а куда би друго, били су са народом и пред народом. Вођи побуне били су радикалски посланици: пом Маринко Ивковић, Љубомир Дидић и Александар Станојевић-Аца. Никола Пашић је тада био запослен као инжењер на градњи Савског моста. Парним чамцем се пребацио у Земун, који је тада био у саставу Аустроугарске, а одатле у Видин, да би се придружио побуњеницима. Но, док је он дошао до њих, буна је већ сурово угушена. Власти су сазнале за његов одлазак, па су у ноћи између 25/26. октобра 1883. године похапсиле остале радикалске вође у Београду, и то: Перу Тодоровићу, Косту Таушановића и Рашу Милошевића. По угушењу буне, Пријеки суд у Зајечару осудио је радикале овако: Николу Пашића, Перу Тодоровића и Рашу Милошевића

на смрт; Косту Таушановића на седам, а Павла Михаиловића на пет година робије. Накнадно су Тодоровићу и Милошевићу смртне пресуде преимачена на десет година робије. Пашић је већ био избјегао у иностранство, и касније је помилован. Била је то прва робија радикала.

О самом робовању и каснијим назорима једног од радикалских вођа Пере Тодоровића, Слободан Јовановић у наведеној књизи пише: "Тодоровић је говорио о народу с једном лакошћу. То је била стока без репа за коју се није вредело жртвовати. Он је био луд што је ову младост страшио у служби народа, и што је мислио да су полудивљи "влауцани" и "шубарашки" Источне Србије то исто што и оне великоварошке гомиле које на Западу праве револуцију. Пре Тимочке буне, он је прецењивао народ, а потцењивао краља: шта ме се тиче краљ, када је народ са мном"... (стр. 329-330). Под притиском јавног мњења, режим је морао попустити, и радикали су сем оних у бјекству, помиловани 1. јануара 1886. године, да би исти они који су их отјерали на робију, били присиљени да их уврсте у владу.

Радикали су други пут суђени и затворени, пресудом Пријеког суда од 13. септембра 1889. године, у вези са оптужбом да су организовали тзв. Ивањдански атентат на краља Милана. Том приликом на смрт су осуђени: Ђуро Кнежевић-Стеван и Ранко Тајсић. На двадесет година робије осуђено је једанаест радикала, међу

њима и Стојан Протић. Коста Таушановић је осуђен на девет година робије. На пет година осуђено је осам радикала, међу њима и једна жена, а међу њима и Александар Станојевић-Аца. Радикал Живко Анђелић, коме је такође требало бити суђено, објесио се у тамници. Над Ранком Тајсићем није извршена смртна пресуда, јер је био у бјекству. Радикали су били помиловани Указом од 12. јула 1900. године, објављеном у "Службеним новинама" Краљевине Србије. Ово помиловање било је акт личне одлуке, тј. каприца краља Александра Обреновића, према свом оцу краљу Милану, смртном непријатељу радикала, који је тада био у Бечу, и који се тада успротивио женидби свог сина са Драгом Машин, односно његовој вјеридби са њом, која је била обављена 8. јула.

Краљ Александар Обреновић у својој владавини Србијом, био је гори од свог оца Милана. Његова владавина била је испуњена личним скандалима и самовлашћем. Све то крунисао је својом женидбом са Драгом Машин, удовицом сумњивог морала, старијом од њега 11 година, која је уз то лажно прогласила да је трудна. Свим озбиљним политичким чиниоцима у Србији, па самим тим и радикалима, било је јасно да краљ Александар Обреновић, и у унутрашњем, и у спољном плану води Србију у пропаст и компромитацију. Радикална странка испрва је била мишљења да на престо у Србији, треба довести црногорског књаза Николу, или

његовог средњег сина Мирка. Но та опција је узбо била одбачена, а избор је сужен на кнеза Петра Карађорђевића, унука војводе Карађорђа. Ликвидацијом династије Обреновића, тзв. Мајским превратим, и довођењем на престо Петра Карађорђевића, Србија се мијења. Од аустроугарске полуколоније, она води изразито русофилску политику, јача своју војску, и припрема ослобођење српских крајева под Турском, тј. Македоније, Косова и Старог Паса, што ће бити остварено у Првом балканском рату 1912/13. године. Иако је и до 1903. године Радикална странка била доминантна у Србији, она од свргавања Обреновића добија нови полет, и влада Србијом. Лишена обреновићевских закулисних игара, и полицијског терора и надзора, она је добила прилику за пуни замаха. То је вријеме финансијске снаге државе, високог стандарда становника и праве демократије. То вријеме и таква Србија у то вријеме, могу служити као образац будућим српским покољењима. Колика је била одговорност радикала на власти у то вријеме, најбоље говори овај примјер: Никола Пашић као председник владе, радикал и министар финансија Лазар Пачу, обилазили су један затвор. Пашић је рекао Пачуу, да приближи да се одвоји дио средстава из буџета за поправку затвора. Пачу му је на то одговорио зачуђено, да би биље било одвојити средства за школе, али га је Пашић разувјерио, рекавши му, да њих двојица никад више неће ићи у школу, а у затвор је могуће.

Први председник Владе Краљевине СХС, створене 1. децембра 1918. године, био је такође радикал, Стојан Протић. До 1929. године, односно до завођења диктатуре и распуштања странака, радикали су самостално или у коалицији улазили у осамнаест влада, од укупно двадесет и три, колико их се измијенило. У новој држави, Радикална странка врло брзо је проширила мрежу својих одбора, по свим српским територијама ван Србије, па и у Црној Гори. У Цетињу је 1920. године, покренут лист "Црна Гора", који је био гласило црногорских радикала, и излазио је све до 1929. године. Љубо Бакић и Пуниша Рачић из Васојевића, те Томо Ораовац из Куча, биће само неки од посланика радикала у Скупштини Краљевине СХС из Црне Горе. Радикали ће дати и великог жупана Зетске области, Милована Цаковића из Шаранаца, а један од најугледнијих посланика Скупштине Зетске области у Цетињу, биће мајор црногорске војске у пензији Агица Лакић из Бјелопавлића. Васојевић Пуниша Рачић, као радикалски посланик из Црне Горе, из револвера ће у Скупштини СХС ранити и убити неколико хрватских посланика на челу са Стјепаном Радићем, не могавши да претрпи њихове провокације и увредљива добацивања из скупштинских клупа. Ако су србијански ради-

Пљеваља, 8 мај 1995. године – протесни митинг поводом хапшења Ахима Вишњића

кали то могли, црногорски нијесу, јер се зна како се код Црногораца одговара на увреду. Како су мислили, и зашта су се борили црногорски радикали, најбоље говори чланак објављен у листу "Црна Гора" од 1. марта 1921. године, о скупу радикала у Даниловграду. У њему поред осталог пише: "Особито интересовање и пажњу учинио је својом појавом и говором познати наш сердар Илија Беговић из Загараца. Сердар је проклињао свакога онога ко гази аманет својих отаца, ко хуњи име српског говорени: "Нико већи Србин не може бити од Црногораца; нико више патње и муке није за то име поднио од Црногораца, па зар да Црногорац одступи од тога?! Не, браћо моја, то само могу продане душе, гадни изроди и издајници!"

Као што је раније наглашено, историја се понавља, но неки трају, а неки пролазе, и у њој се више не појављују. Радикална странка траје, а они који су покушали да је униште, пропали су. Краљ Милан Обреновић скончао је свој живот, у једној соби у Бечу самотно, одбачен од рођеног сина и цијеле Србије. У самртном ропцу, руку му је држао, и очи склопио само један собар. Његов син Александар, са својом женом Драгом Машин, пао је под мецима официра завјереника, који су потом њихова тијела исјекли сабљама, и избацили их у дворско двориште, да би показали како пролазе народни тирани. Сада су на радикале ударили комунисти, јер они већ пола вијека ударају на све што је српско, православно и демократско. Историја их ништа није научила. Како ће они завршити? Можда као њихов идеолошки сабрат Николае Чаушеску, или ће мирно отићи са власти, схватајући да је њихово вријеме прошло, зависи од њих. Покушали су и они као Обреновићи исто. Хапсили су Војислава Шешеља, Ахима Вишњића, Томислава Николића и друге радикале, баш као што су некада хапшени Пашић, Тодоро-

вић и Протић. Забрањивали су радикалске митинге. Шта су постигли. Радикална странка изашла је из свега тога још јача, и код народа омиљенија.

Сада су радикале у Црној Гори искључили из Скупштине. Зашто? Зашто баш њих, а не неку другу странку, која јавно позива на издају, да се не одазива на мобилизацију, и земља се не брани? Зато јер се радикали боре за правду, јер разобличавају комунистичку издају српског народа, и говоре да га комунисти воде у пропаст, јер саосјећају са сузама, крвљу и болом прогнаних Срба из Крајине и Босне, који падоше на милост и немилост Бубе Морине, зато јер прозивају комунистичке пљачкаше, зато... Ко су они? Радикали... Ахим Вишњић из камене Голије, моста Црне Горе и Херцеговине. Поред мајчиног млијека, од малена се духовно напајао стиховима свога претка Филипа, о васкрсу Душановог царства, и слободе Србинове. Ген дуга, а крв није вода, па није чудо што је и Ахим pjesник. Драго Бакрач из Пиве. Из племена је Баја Пивљанина, и није могао бити другачији но што је. Милинко Газдић из Пљеваља. Презиме му казује каква му је кућа била. Газдинска, српска и четничка. Млад је, нежењен, пустио је косу и браду. У короти је као и некад наши четници за својим народом, који издајом комуниста страда и пропада. Илија Дармановић из Братоножића, храбри и речити адвокат. Сој чоек, што би се у Црној Гори рекло. Доктор Милош Кустудић, од чувене куће Кустудија са Његуша, одакле је и сам Његош. Из кржаве је и камените Катунске нахије, од Турака никад не поробљене, тог како се у народној pjesми казивало "љутог шанца крвљу озиданог". Ту су и два Србина из земље Васојеве, те како краљ Никола рече "највеће српске породице", један је Славко Лончаревић, а други херој са Вуковара, и десна рука и узданица Ахима Вишњића у Бару, Миролуб Ђиро-

вић. Са њима је и Љубомир Илић из Мораче. Ко су они? Радикали. Радници, сељаци и интелектуалци. Нијесу недодирљиви и универзални људи као комунисти. Грешни су и обични, али су зато Срби. Достојанствени су и храбри. Хоће промјене, јер да их неће, не би ни били радикали.

Свака њихова ријеч у Скупштини Црне Горе посјекла је комунисте љуто. Народ цабе не рече изреку: "Ријеч посјече горе но сабља." Пријетили су им, покушавали да их поткупе. Затворили су Вишњића. Али цаба. С тиме су море орали и солили. Затвор радикале није сломио. Комунисти од Његоша нијесу ништа научили, а и

како ће. Броз је њихов месија, а Кумровец Мека и Медина. Његош рече:

"Без муке се пјесма не испоја,
без муке се сабља не искова"....

Из затвора су радикали излазили још чвршћи. Још убјеђенији да морају издржати. Зато истјерују радикале из скупштине? Сви остали им нијесу опасни. Сви остали су из истог калупа као и комунисти, или ако нијесу играју на "препознатљивост", причају, а ништа не кажу, и на њиховом челу су камелеони, који бише директори, делегати, и на крају посташе Срби и четници. Јер ће такви мирно примити отцјепљење Црне Горе као свршену ствар, а радикали неће. Јер

такви признају нацију коју су Црногорцима Броз и Кардељ зацртали, а радикали не. Јер су радикали српски оригинал, а такви фалсификат. Неће комунистима помоћи ни "препознатљиви Срби" из Скупштине, или ван ње. Цаба им председници фалсификованих радикала-невабције и продавци погребне опреме. Али... Могу им можда и ваљати. Са њима ће им бити лакше да оду пред Броза и Маркса, да исповиједу што су чинили на овом свијету. Они ће их боље опремити.

Мр Александар Стаматовић

ЛАМЕНТ НАД ЦРНОМ ГОРОМ КОЈУ ОЈАДИ НЕОКОМУНИСТИЧКА КУГА

На последњем, за СРС, историјском засједању црногорског парламента на нашу странку скренута је највећа могућа пажња бирача. Диктаторски режим Демократске партије социјалиста Црне Горе посегао је стаљинистичко-брововско-пиночеанске методе у обрачуна са опозиционом странком, немоћан да се аргументовано супротстави прозивкама наших посланика за небројене криминалне радње носилаца власти, а нарочито премијера Мила Ђукановића, његовог брата Александра и Момира Булатовића, председника Републике Црне Горе. Нечуvenом дрскошћу из посланичких клупа избацили су осам посланика СРС, треће по снази опозиционе странке у Црној Гори. Уједно и најмлађе. Странка је основана прије три године.

Јавност је тим неразумним и опасним чином режимлија наросто шокирана, па су тако сви наводи Српске радикалне странке постали гранитна истина, коју више никакво правдање владајуће странке неће моћи порећи.

Продановићи на дјелу

Предизборна је кампања, па пачично усташена Демократска партија социјалиста безглаво јурну на досљедну и неустрашиву странку српских, Шешељевих, радикала у Црној Гори. Уз помоћ интелектуалне и моралне недоношчади, црногорских Продановића: Радована Вукчевића, човјека са шест разреда основне школе, "бизнисмена" коме је власт Црне Горе дозволила да у једној продавници продаје заједно: ковчеге, вијенце, невале, хамбургере, сокове, пића, музику... И то на најпрометнијем мјесту у Бару. У духу најцрњијих људских снова. Слиједи га

Душан Бошковић који је деценијама бранио комунизам и петокраку лажући и једући што људи не чине, па то и данас наставља у истом стилу, у главној улози разбијача патриотских антикомунистичких српских странака. Нарочито и изразито српских радикала. Трећи је, српској јавности добро знани Славољуб Шошкић – Продановић, који твори трио у Вијећу грађана, човјек који је два пута наплаћивао погребну опрему за своју мајку код тамошњег комуналног предузећа (у Беранама). Дружину им повећавају све такви, или врло слични и из поштовања властитог морала, мојства, нећу информисати јавност о њиховим "врлинама". Једном ријечју, ради се о доушницима криминалних власти Црне Горе и Србије, комунистичких власти. На челу са Баба Јулом! У сјеници су, али врло активни, егзекутори по њиховој поруцибини, муслимани из Рашке области и Шингари, под српским именима. Та јавна и тајна дружина, потпомогнута полицијом, војском и председником Парламента Црне Горе Светозаром Маровићем, извршила је невиђено насиље – државни парламентарни пуч. На силу аргумената диктатори су одговорили аргументом силе. То је политички тријумф Српске радикалне странке и кукавичлук Демократске партије социјалиста. Неокомунисти (ДПС) су немоћни у политичким борбама са радикалима прешли рубикон и на најцрњији могући начин скренули пажњу унутрашњег и међународног политичког фактора на диктатуру која је овим отпочела. Европа тешко да ће дозволити обнову титоизма и стаљинизма на свом простору, па се овај потез актуелне црногорско-србијанске власти може

Миро Вишњић у Скупштом затвору

узети за сигуран почетак њиховог пада са владајућег трона. Наравно и србијанске, јер је ово изрежирала лично Баба Јула, главни домаћин у СРЈ.

Шта је, заправо, повод непосредан? Дејтон? Откривени криминал који је познат свакој поштеној црногорској кући? Наравно по никаквим, или оскудним примацима. Комунистичка идеологија? Страх од друге власти и неминовне одговорности која никако и никада неће застарити?

Рекло би се све заједно. А, нарочито, посланичка питања српских радикала на крају иначе растурајуће скупштине окончане на Цетињу. А посланичка питања била су конкретна, тукла су у главу. Имовно стање Момира Булатовића, председника Републике Црне Горе, прије доласка на власт и сада, имовно стање Мила Ђукановића, премијера црногорске владе, прије доласка на власт и данас и његовог брата Александра – Аца, прије братовог доласка на власт и данас, будући да је званично незапослен, а "бизнисмен".

А, прије тога, током цијелог засједања, Дејтон, Крајине, Славонија, Го-

ражде, Брчко, Шипово, Сарајево, отаџбина, "сви Срби у једној држави", Момир Хашки, Мило татарстански... Аргумент за аргументом. Дошло је до пуцања свих обруча издржљивости, од конкретних, гласних и јасних интервенција српских радикала који се нијесу бавили правничким папазјанијама, већ директно. Устав, закони, Валданос, војска, опстанак савезне државе...

Рекосмо, сила аргумената српских радикала навукла је аргумент силе режимлија. Нити је то први, нити посљедњи пут у нашој прошлости, нити пак сила прође без правце. Посланички клуб СРС у Скупштини Црне Горе био је и остао на висини моралног и политичког задатка који је пред нас поставила наша странка. Остали смо јединствени и досљедни програму и патриотском курсу Странке и због тога смо колективно избачени из Парламента, а наше бројно чланство, одборници у скоро свим општинама Црне Горе, изазвани да још чвршће и организованије отпочну темељите припреме за предстојеће изборе. Српски радикали су најозбиљније уплашили врхушку ДПС-а због наше огромне подршке у народу, те је овај безумни корак додатно убрзао одлуке оних који су га искорачили.

Црногорска опозиција на различит начин и различитим думетима, али принципијелно и у цјелости најоштрије је протествовала и затражила од актуелног режима да се посланици СРС врате својим бирачима, у Парламент. Исказали су чврсте ставове да ће успјети у томе послу, јер знају да се унутарстраначким питањима бави свака стран-

ка појединачно и за себе, а за евентуалне спорове надлежан је и уставни суд, а не скупштине. Скупштина је дужна да констатује уз расправу, наравно, одлуку суда, али не и да му претходи, или не поступа лојално.

Међутим, знано је и режимлијама да у Црној Гори постоји једна регистрована СРС, она којој су посланици изјурени из Скупштине државном силом, бруталним гажењем Устава. Зато су и заобишли правни поступак. Јер, дружина која је формални носилац државно-диригованог криминала не представља никакву странку. Они имају само дупле печате органа странке, које им је полиција урадила, а немају људе, чланство. Вјештачки спор је онедавно подгријавала владајућа странка, а зна се да спор такве врсте по закону не може неријешен трајати преко петнаест дана. Главни кривац је председник Парламента Светозар Маровић, златоусти моралист, који глуми демократу и принципијелна човјека, а забранио је да посланици о силешијству ДПС могу добити прилику да се јавно бране. Не помињем Министарство правде и правну државу, јер се зна да ова држава није правна педесет година, па ни дан-дanas.

Полиција и њени налогодавци узнемирени су онога часа када су из странке најурени Радован Вукчевић, Душан Бошковић и Славољуб Шошковић, а најурени су као препознати доушници Државне безбједности. И, када је требало да се жале на одлуке органа Странке, то нијесу чинили, јер су знали за своју антистраначку дјелатност. Знали су за цијели сценарио који је невјешто радила полици-

ја и чекали су погодан моменат. Изабрали су, свакако, најгори. Предизборна кампања је почела, а радикали с великим поенима за свој учинак, остварили изузетну пропаганду шокантним мијењањем изборних резултата, од стране владајућих.

Мокра братија

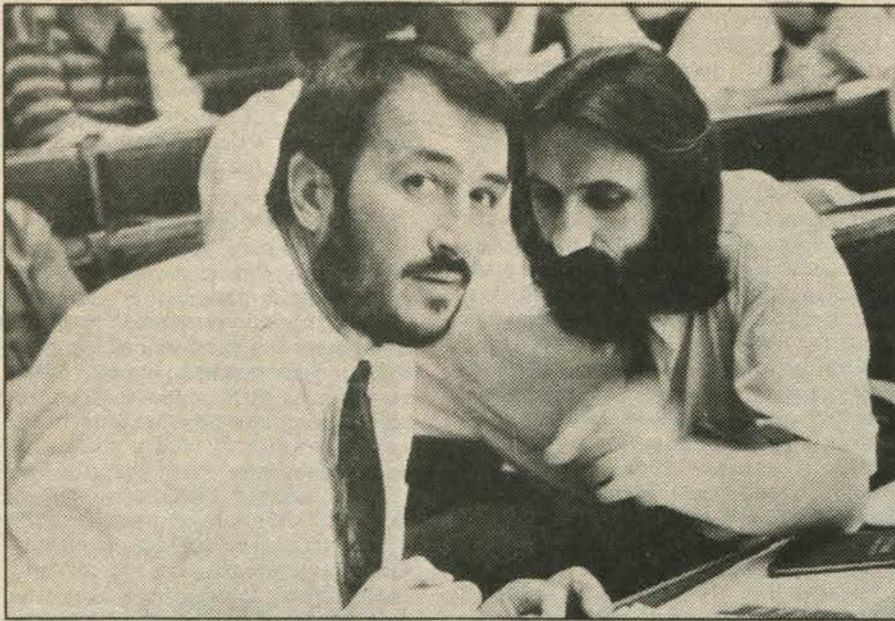
Да је режим у Црној Гори потпуно уздрман, прије свега од СРС, говори и податак са протеклог, цетињског, засиједања Скупштине. Пред навалом поражавајућих и необоривих доказа против режима, пуцали су унутар странке ДПС шабови. Ломила су се копља. Нервозе и интервенције с врха нагониле су многе посланке да се алкохолишу, чак превише и за славско весеље. Предњачио је Зоран Жижић, потпредседник Владе Црне Горе, иначе ветеран чашнице. Не би то било тако препознатљиво да није, у име Владе, саопштавао њен став о војсци и Валданосу. Правно неутемељени ставови, из пијане главе, задебљаног језика и врло упорног обрачуна с њим, Жижић је на најбољи начин демонстрирао "снагу" државе под овим властима. Радикали нијесу могли да вриаво не скрену пажњу на веселу дружину, а све је то пратила јавност.

Цетињски обрачун унутар ДПС-а настављен је и у Подгорици, гдје је своју "паству" дочекао Момир Булатовић, председник Партије. Је ли он био пијан, или не, није толико битно, али иза затворених врата дијелене су лекције. Не толико Жижићу и дружини колико председнику Маровићу што није спријечио радикале да ријечима не "примијете" расположење потпредседника Жижића, ко-

ЦЕПАРОШИ

У Скупштини Црне Горе

ји је био главни Булатовићев преговарач за Превлаку, у Дубровнику. Вјероватно по логици – мокра Превлака, мокар Преговарач...

Углавном, Маровић је добио пацку што није "сакрио" право лице носилаца власти. Зато је "морао" преузети обавезу да од два непромјенљива стања – пијанства власти и прогона радикала из Скупштине учини већ познато. Ко зна – можда се с оне стране разума пијаног боље види свијетла комунистичка будућност. Они су рекли да "знају како". А ми видимо како је нама. Они су се обезбиједили, па сада то треба сачувати. По цијену суверене Црне Горе. Јер, преговори нијесу били само у Дубровнику!

Мило отупјела бритва

Српска радикална странка није почела прозивке недавно. Од првог дана смо им рекли: Ми нијесмо власништво, ДПС-а, већ наших бирача. Они су знали одабрати програм и странку, а ми смо то поштовали и поштујемо по цијену највећих жртвовања. Како је могуће другачије у држави под влашћу педесетогодишњег терора?

Прво смо примијетили главног актера недозвољених радњи, власника свега у Црној Гори. И судске и скупштинске и извршне власти. Власника свих народних добара и људских живота. Неприкосновеног диктатора – Мила Бритве, како премијера Ђукановића, из милоште, зову СУБНОРОВЦИ, али не више и остали. Отупјела му је бритвица сјекући челик. А челик су српски радикали. Премијер је себи дао за право све. Да узме према потребама и одакле му драго. Схватио апаратчик да је Маркс рекао: Узми према потребама. Радикали антикомунисти знали и знају да је Маркс био и остао бјелосвјетска списатељска протува, писац по задатку, па врлог премијера прозивали

за милионе њемачких марака и америчких долара. Прозвали, доказали папирима печатираним државним печатима и, први скренли пажњу јавности како ДПС "зна Како". Много је било невјерних Тома, па су радикали били и под сумњом. Јер, ко ће вјеровати толиким и таквим милионима у приватним цеповима. Но, не лези враже. Отпочео премијер и дружина ДПС приватну приватизацију – "нову развојну филозофију".

Прозивали су радикали по оптинским и у Републичкој скупштини. И, први је, без узимања одборничког мандата, утамничен Мићо Вуковић, одборник СО Пљевља. На шест мјесеци робије. И издржао шест мјесеци. Само зато што је био гласан и велика сметња одлукама ДПС. Био је преовлађујући глас у Скупштини и требало га је скрајнути.

Потом су, због прозивки дојч милионера, премијера Ђукановића, утамничили на пет мјесеци аутора ових редака. И, безуспјешно. Прозивке су настављене. На ред је стигао и Драго Баграч, потпредседник Скупштине Црне Горе. Разријешен је дужности, зато што се није плашио да каже Ђукановићу, Булатовићу и осталима, на протестним митинзима по Црној Гори, љетос, да су допови и издајници.

Ни ту није био крај. Стизале су пријетње од Државне безбједности. Њен начелник је Вукашин Мараш, экс секретар Ауто-мото савеза Југославије. Човјек коме је у Ауто-мото савезу председник био Мило Ђукановић, црногорски премијер. Њему је, само у једној рутинској контроли, главни девизни инспектор Павле Зељић, открио 10 милиона марака скривених и фалсификованих новчаница у картонским кутијама, како је записао Зељић: "ван сваке контроле".

Ђукановић га због криминала "кажњава" звањем – Начелник државне безбједности Црне Горе. Нема шта – безбједна држава и државна

каса. Ђукановић и Булатовић су се добро обезбиједили.

Министар неправде

Током цетињских скупштинских прозивки стигле су тешке пријетње да ће нас "убити уколико наставимо с прозивкама". Од сасвим конкретних лица. Налогодавац нам је био познат. Како смо и сјутри дан наставили с прозивкама и неподобним посланичким питањима услиједила је најдрастичнија казна – државни парламентарни удар. Избачени смо без права на истину и одбрану из Парламента.

Ипак, најдирњи моменат по Демократску (гле ироније) партију социјалиста била је безглавост министра правде Миодрага Латковића који је пред прозивкама за кривична дјела, која су почињена, уз његову сагласност, у Затвору Спуж, позвао посланике: Илију Дармановића, адвоката из Подгорице, Милинка Газдића, дипломираног инжењера из Пљеваља и Ахима Вишићића, професора, на тучу. Министар правде Црне Горе позива на тучу посланике Скупштине Црне Горе, а његова Партија говори о некултури других. Властодршцима је стигла вода до пода. А, министар Латковић, под диригентском палицом премијера Ђукановића учинио је тешко кривично дјело. Пустили су из истражног затвора Владету Милачића, криминалац из Подгорице, троструког убицу. Његово последње убиство је јединац Владимир Савић, студент из Приштине, син Стаја и Спасеније Савић из Урошевца.

Оно што је застрашујуће у том случају јесте у чињеници да је убица Милачић Савића убио на очи свога несрећног оца, на путу за Будву, у близини Цетиња. Само зато што је морао да прикочи свога "поршеа", када је Савић скретао с пута да одморе. Овај је осино и, без размишљања изашао, извадио револвер и усмртио Савића.

Откуда му толика сила и поуздање да тако нешто ради?! Иза њега стоји Влада Црне Горе, која га је последије убиства два Албанца на Косову и Метохији, и његовог бјекства у Италију "ослободила" одговорности и с њим ушла у "бизнис".

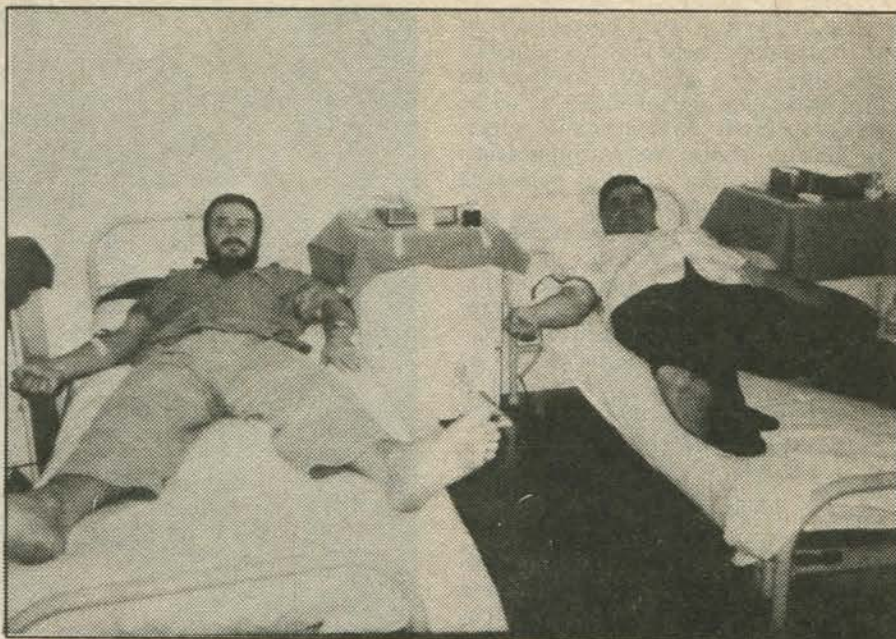
Наши извори говоре да је Милачић био одраније познат по насилништву у Црној Гори и Подгорици, али да је увијек избјегавао лице правде због блиских односа с влашћу. Да је то тачно свједоче бројни примјери, што ће се видјети из писаних прилога, али један нарочито пластично говори о томе.

Милачић је био закупац бензинских пумпи у Подгорици, а закупи су најближи људи премијера Ђукановића: кумови, пријатељи, родбина. Милачић је, према исказима бројних људи из Затвора, гдје сам "љетовао", одведен из Истражног затвора (иначе осуђен само 14 година) на Ки-

пар, наводно да су огромни износи новца били на његовом имену.

Оно што је непобитно јесте нејероватно повлашћени положај у Затвору. Велика наклоност затворских власти, мажење и пажење. Посјете мимо правила, упадљиве и честе. Стизала је храна из града, стизало је све што се "каубоју" с улице прохтјело. Говорило се да ће зликовац побјећи и, обистинило се! Ето, то смо рекли министру правде. Авај, правдо! Министар НЕПРАВДЕ и зла је то! Министар злочина, који је раскрикан, као разјарени бик, урликао у Скупштини Црне Горе. Рекли смо му да има и грама савјести и образа поднио би оставку. Али, то није за оставку. То је – робија. Робија зликована на власти, како би народ и људи с породом имали наде да узалудно не подижу своју дјecu. Видјеће се то и из прилога мученика, затворске полиције, која је узета за жртву. Основни суд у Подгорици неколико је, недавно, изрекао казне затвора у трајању од пет година. Нашли су жртве за своје злочиначко покриће. Министар правде није имао излаза – полулио је и, за узврат одлучио, да и оно мало савјести што му је преостало згази, на најмонструознији начин. Да кривично дјело, које је починио према СРС ЦГ и Посланичком клубу, тиме што је дозволио (односно наслиједио) исконструисану перижешену правну ситуацију у СРС ЦГ. Његово "мишљење" оставило је хиљаде људи без својих посланика и, умјесто њих, сада полиција ровари по изборној листи СРС – др Војислава Шешела, чији је носиоца посланик Милинко Газдић, Људи, наглашавам – ЉУДИ!, одбијају позиве: "Јесте ли против Анима, против Шешела? Људи кажу не, Богами! А, с ким то можемо ми?! Настају извињавања и наставак тражење посланика по листи? Видјеће се ко су ти несрећници! И који су по реду. Тиме ће постати јасно шта ради министар правде и Светозар Маровић, председник Парламента свих Црногораца и свих политичких опција. Показеће се да је потамак из четничке породице протјерао посланике који знају – да су побиједили четници, данас у нашој отаџбини не би било бијеле. Биједу су донијели и уздигли, на највећи вис БИЈЕДНОСТИ они које друг МАРОВИЋ заступа – неокомунисти. Четници СРС су и овога отаџбинског српског ослободилачког рата показали ко је вјера, а ко невјера. Борили су се раме уз раме са патриотском браћом Србима, који су носили, умјесто кокарде петокраку и, нијесу проливали братску крв – ни једни, ни други. Идеолошко стање данас, на простору српских земаља, не може се назвати идеолошки раскол! Ријеч је о политичким слободама које Устав СРЈ и ЦГ јамче. Међутим, ратни профитери Демократске партије социјалиста (а то су сви они који су се обогатили за вријеме трајања санкција и рата западно

Ухашњени народни посланик Аним Вишњић у затвору даје крв за Српске Крајине

од Дрине) ситуацију виде другачије. Они поново копају ровове да отворе старе ране. И, не због добра народнога, већ да сачувају профитерство ратно. Народ покушавају обманути, као што је то чинио њихов Тата Јожа 1941–42, а припремају се на перфидност, можда и крваву. Све мирише на то. Радикали знају једно: све ћемо учинити да се демократски превазиђе тешки јаз, понор. Иначе, живот нема смисла у оваквој држави, под оваквом влашћу. Боље је часно погинути, него срамно живјети.

Три угурсуза охајаваће грехе

Могао би друг Светозар Маровић саопштити јавности (а доћи ће вријеме и за одговорности) како је његов сестрић Никола Бајковић закупио бензинску пумпу у меки југословенског туризма – Будви, по цијени смјешно малој (12000 динара), док је у Плујинама, на сјеверу Црне Горе закуп пумпе био кудикамо већи. Да ли је то Бајковићева, или Маровићева пумпа?! Чији је "Лозатуре" у Будви и по ком основу тече приватизација? Ко је још Маровићу, из најуже родбине био "нафташ" овога рата? Поштедјећемо Маровића императивних наруџбина ствари неких његових чланова у "Марку Радовићу", сада већ пропалој, а некоћ узорној фабрици намјештаја из Подгорице.

Све су то нека питања, само нека, која Маровића у породици ДПС не остављају по страни. Српским радикалима је то одавно познато, али – адута је напретек. Вријеме правне државе стиже. Када они изгубе већину у Парламенту! Е, онда ће много тога бити познатије и јасније зашто се и друг Маровић постаљнио. Зашто је његова честа "мисија" о доброту, културу, душевности, о Јеванђељу, уступила мјесто "Комунистичком манифесту"?!

Господин Маровић, као самопрокламовани хуманиста се и не запита, макар узгредно, макар да одглуми забринутост – зашто протјераше др Шешела, његову дјecu малољетну, супругу и остале радикале из Пераста? Из своје, њихове, не Маровићеве (у власништву) државе! Њима је украдено љето. Отјерани су, као што је наш народ гоњен од нациста! Зна то Маровић, али неће да зна. Знаће знати! Што народ збори: "Редом иде редица"! Од тога они и зазиру. Зато и хоће СУВЈЕРЕНУ Црну Гору. Да би до тога циља дошли подијелили су глумачке улоге. Светозар Маровић се прокламује као Србин, иако пише националност: Црногорац. Ђукановић је (Бизнисмен) али тврдо ЦРРНОГОРЧИ! Булатовић је полутан, он има и име и презиме. Ишао би у комите ако би му неко узео црногорство. Само не знам да ли му је црногорство иметак стечен у току санкција, блокаде и рата, или некако, по њему сулећи, умекшано и испрофанисано црногорство. Ови досљедни исправљачи Његоша и изворног црногорства, "Огледала српског", "знају" да је Његош мислио исто као и они, само што је знао да он ГЕНИЈЕ није могао то да заврши док се они (ТРИО ДПС) не појаве. Као комунистички БИЗНИСМЕНИ и ПРАВЕДНИЦИ.

Сувјерена Црна Гора њихов је циљ, или већ завршен посао. У Дејтону су Мошо и Ђобо задејтонисали такву збиљу Црној Гори и Србији, српском народу у цјелини. Стићи ће вријеме и да ОХАЈАВАЈУ гријехе, као и Бритва и Јеванђелист Свето. Њему је све што његови раде свето и озарен је тим послом. Тако ће бити угодније и под Лозатурсом и са Пумпом "игумана" Бајка и под Тендом из Марка Радовића и...

Диктатуром се може бранити истина о њима, а демократија све то разара. Дискретни "послови" су тек по-

себна прича и за друге прилике. Они знају да радикали не причају напамет. Они знају да и у другим опозиционим странкама има њихових људи, па ће их употребити у за то згодном тренутку против истинских опозиционара. Послије "изласка" српских радикала понеки се и препознаше...

Монтенегро је њихов циљ, по сваку цијену. Београдски пашалук, Ђобов и Баба Јулин ранч. Зелена трансверзала: Горажде – Косово и Метохија – Турска. Зато, или зашто, исељавају Фабрику аутомобила (ФАП) из Прибоја, у унутрашњост Србије! И друге привредне системе?! А, све због чега о СРЈ. До једне уре.

У случају народне буне, која је нужна и извјесна, настаће бјеганија онамо и онуда куда су замакле девизе овога народа. На разне стране!

Ето, зашто избацише српске посланике из Скупштине Црне Горе! Јер, све остале странке су, грађанске и за СУВЈЕРЕНУ (црногорски језик!) Црну Гору су. Неке додуше у саставу СРЈ. Обланде су за привремену употребу.

У црно завили Црну Гору

Они који не знају шта то дубље значи морају запамтити: Комунисти су, у Црној Гори, у Паклу комунизма, 1941–1942. године у црно завили све Црногорце који су били тврди Срби. Српство Црногораца је уништано свих пет протеклих деценија. Ватиканци – масони су то чинили и данас чине предано. Наметнула ми се асоцијација Маровић – Збутага. Збутага је католички поп, који је имао црвени телефон с Папом, а овамо је проповиједао екуменство. Био мелеман, да би га човјек на рану привио. Тај посао наставља Светозар Маровић – Збутага. Зато за мене лично неће бити изненађење ако Маровићева власт ускоро ухапси и објеси митрополита Амфилохија. Тада ће бити објешени сви Црногорци Његошевог опредјељења – Срби. Црна Гора је вјешалиште Српства. Црна Гора је црна и чемерна са диктаторском влашћу на челу. Неокомунистима и "бизнисменима"! При ватизују, а не враћају људима њихова стара власништва, што их Мошо Први – Пијаде, "национализова"! Шта је са богатствима од комуниста национализованим? Шта на то има да одговори Мошо Други – Булатовић?

Оно што нам не смије и не може промаћи јесте сценариј с вана. Што више криминализовати друштвену збиљу. Убивствима, дрогом, дезорганизацијом, биједом, сидом, легализованим куплерајом најодговорнијих функционера (Ноћни Владин бар) уз зидине спушке робијашнице. Што даље, дакле, од очију јавности, али не због јавности, колико због физичке безбједности за слободан РАЗВРАТ, какав није упамтила Црна Гора од окупационих иностраних сила. Сада

Служ, 16. 09 1995. године
излазак из затвора

су у питању окупационе домаће снаге, интернационалног, масонско-ватиканског типа. Зна покровитељ Ватикана како ће добити преко таквих вођа процес унијаћења, преобраћања Црногораца у католичку вјеру. Није се случајно премијер Ђукановић, на самом почетку (прва сједница Парламента, приликом конституисања Владе) томе усиљено насмијешно. Знао је да то код српских радикала не може проћи незапажено. Јер, они који су расли без Крсне славе и Божића, у атеистичким, безбожничким, интернационалним кућама Црногораца, јединог бога виде новац и разврат, а једину отаџбину – фотељу!

Лева рука десни цеп Аца Ђукановић

Италијанска телевизија је прошле године емитовала емисију о "бизнису" Ђукановићевог брата Александра – Аца, као шверцера дрогом, цигаретама и другим робама, па је, по свој прилици брацко био у затвору у Италији. Кажу људи да је брзо био ослобођен црвеним телефоном из Подгорице, а зна се да само новцем може стићи слобода затвореном.

Италијанска државна телевизија РАИ УНО је тврдила да Ђукановић шверцом заради годишње 60.000.000.000 лира. О томе смо информисали екминистру унутрашњих послова Николу Пејаковића и тражили одговор. Међутим, министар је смијењен. Како незванично сазнајемо управо због покушаја обуздавања носилаца криминала. Стигао је нови министар, бивши министар правде, а на мјесто бившег начелника Државне безбједности стигао је, већ прозвани Вукашин Мараш.

Е, управо због свега овога су катапулт. ларали породичну кућу Милинка

Газића у Пљевљима и пријетили и пријете убиством писцу ових редова и осталим непослушним. Мило Ђукановић и Вукашин Мараш. Рекли смо им и понављамо: За спас отаџбине, Српства, чојства и јунаштва спремни смо положити и животе. А, онима који покушају да нам их узму, или то учине саопштавали смо и понављамо: То само може да учини Мило Ђукановић и ДПС! Одговорност је позната! Ми се заузимамо за демократска рјешења и спас отаџбине од врхушке ДПС-а и СПС-а.

Неокомунисти сањају дежелу

Царство антисрпства у Црној Гори и Србији одржавају неокомунисти. Њихови претходници, који и данас полагају вијетце и цвијеће на Брозову празну костурницу, су потписали процес унијаћења православних Срба на Балкану. Да тако није не би Милошевић и његови спинони у Црној Гори говорили и радили против своје изворне националне суштине српске. Они су скројили и тврдо држе термине: црногорски и српски народ, или обратно. ОНИ! А, чему то служи?! Разбијању српске националне монолитности и раздвајање Србије и Црне Горе. Њихови медији непрестано сију размирице и конфликте на релацији Београд – Подгорица и Подгорица – Београд, упорно, досљедно, циљно! Да би народ српски у Србији окренуо леђа црногорској дежели. Ријеч је о словеначком синдрому, о раздруживању. Кивни што смо их препознали, а знајући народно расположење православних Срба у Црној Гори, из страха од ремећења комуно-плана, посегли су за диктатуром. Одвајање, по сваку цијену. Зато и зелена трансверзала. Све су то договорили у Дејтону, Хагу, Паризу, Бону, Москви!

Српски народ Србије мора знати да то у Црној Гори неће проћи, да су јаче српске снаге од свих других. Иначе, ови неокомунисти су дошли на власт на српском таласу. Требало је посегнути, у кризи, за националном картом да би се остварио паклени комунистичко-мафијашки циљ: разбијање државне заједнице Црне Горе и Србије, по сваку цијену. Да ли су моћни? Имају ли снаге? Сигурно да је јача народна снага. То поуздано знамо, тога се они плаше. Овај парламентарни пуч је обрачун са свим Србима, не само у Црној Гори. Окупаторске интернационалне власти Црне Горе и Србије врше нови геноцид над нашим народом! Слободан Милошевић и Момир Булатовић и њихова врхушка!

Ако би се десио расцјеп и потонуће садашње државне заједнице Црне Горе и Србије, то је наше потонуће, и лагани нестанак наше националне духовности и националног идентитета. Наши покатоличени потомци били би тријумф Ватикана, масона и комуниста над свеколиким нашим светињама, над историјом, над отаџби-

ном, над нацијом! Све нас опомиње да не задријемо, да не поклекнемо, да их гласањем збацимо трајно! То нам налаже Косовски завјет. Они су га погазили капитулацијом, смишљеном капитулацијом наших побједа! Намјерно су то учинили. Отворили су процес изгибија, да би ослободили и стишали силну националну жеђ за јединственом српском државом, једнограничном, са једним предсједником, једним парламентом, једном владом! Они су прву историјску прилику послије косовског потопа, свјесно, плански, по налогу крваво угрозили. Они су највећи српски непријатељи у историји српства!

Ако сада Србима није јасно зашто СРС планира да створи јединствену државу свих Срба, без унутрашњих граница, онда наш народ не заслужује толике жртве својих старих и нових мученика за ту свету ствар. Разумијемо процесе комунистичке присилне расрбљивачке политике: увођењем и форсирањем латиничног писма, латинске и муслиманске културе, однарођавањем кроз неконтролисана културне програме Запада и исламског свијета на РТВ-у, кроз штампу и другачије начине. Нема националног и отаџбинског програма, а ономе који има дубље значење за нашу ствар – Гарашанинов програм, неокомунисти му се грохотом смију. Њима је Броз и даље звијезда водила. Ово је фаза надградње комуно-злочина над српским народом у цјелини.

Душан Бошковић морално недоношче

Како се то очигује кроз убачену групу моралне и интелектуалне недоношчади, на челу са старим комунистичким лисцем Душаном Бошковићем, моралном карикатуром, застијем Црне Горе и свога витешкога братства са Орје Луке?

Ниједним својим гестом друг Бошковић није заслужио другачије ријечи. Пошто је раскринкан као тотални и мизерни шпијун режима Београда и Подгорице, искључен је из странке. Иначе, он и није изворни радикал; дошао је из странке, ваљда најглупшег назива: Демократска странка слободе! Роварио, па на крају долијао. Иначе, човек оскудног образовања и интелекта и није могао боље проћи. Био је тамо некакав челник, па када је видио да за таквима нико неће угурао се у радикале. Изабран је за посланика у Вијеће грађана, са још двојицом "зорних" Црногораца, Вукчевић, Шошкић и, требало је по закону о избору посланика у Савезни парламент да остану без мандата. Међутим, они морала немају да мандате врате, а још мање га има њихов газда: Баба Јула, која на исти начин влада СР Југославијом!

Како је власт стрелила од српских радикала и опозиције у Црној Гори, јер им пропада посао, они сада гурају

своје сателите да говоре у њихово име. Тако Бошковић "мозга": "Ми смо коначно одахнули, јер правда је, напokon, победила. Прошли смо мукотрпан пут док смо дошли до правде. При томе морам да истакнем да смо очекивали да ће власт у Црној Гори раније реаговати и примијенити Устав и Закон на једну чисто фактичку и правну ситуацију. Неколико пута смо обнављали наше захтјеве, али није било одговора, тако да је интересе грађана који су гласали за СРС који су гласали за СРСЦГ заступала група људи која није имала правни легитимитет".

Уочљиве су ријечи ДПС-а и жеља њихових претпостављених да народ о њима мисли као о поштењачинама. Јер то, забога саопштава Душан Бошковић, изворни опозиционер. Али, опозицији! Биједне ли и понижавајуће улоге. Он ће брзо почети да штеће, да бауља крупније... За мрвице које су му бацили, за коске с тавулина...

Говори о легитимитету своје шпијунске групе, а носилац листе Милинко Газдић, савезни и републички посланик. Говори о правди и истини. Као и Светозар Маровић. А, починили заједно злочин против српства, против чојства и јунаштва, против ово мало мрчене демократије, против Бога. Авај, Боже, каква створења изговарају правду, истину! А, због чега?! Због Српства (ја ту ријеч увијек напишем великим словом)!? Због Сатане!

Даље Бошковић набраја приоритете: "При томе, ми уопште не доводимо у питање државност Црне Горе, нити њену равноправност у федерацији са Србијом".

Сада је јасно све! Ријеч је о другој политичкој опцији, која напушта програм СРС, која не познаје унутрашње српске границе! Ријеч је, дакле, о Демократској партији социјалиста и Социјалистичкој партији Србије, Одјелу за полицијске послове! Оних који дијеле српске земље по Његошевој: "Великаши проклете им душе, на комате раздробиле Царство"!

Стога грулица полицијских доушника мора основати своју странку, а не китити се туђим перјем. Но, њима је дозвољено, или наређено. Програм неокомуниста о прије реченом мора се довести до краја. Циљ не бира средство. Све је дозвољено, а егзекутора је превише. Видљиво по Бошковићу и његовим трабантима.

Трабанти режима двије раздвојене републике већ најављују удар на опозиционо, техничко сагласје по питањима Устава и закона земље, а у току је и оформљивање осталих ситних српских странчица, као ових дана Српске народне странке. Треба разбијати и Народну странку. Неће бити изненађење ако се појави и нека сепаратна странка, која ће служити режиму.

Углавном, наравоученије је прејасно: Против Срба ударити са Србима.

Уситити српско бирачко тијело – разводнити гласове, како би се Србима лакше стало за врат. То раде некомунисти. На Србима је да то увиди и да не расипају своје гласове против своје големе штете. На жалост, у овај пројекат укључен је и знатан број људи који ни по којој основи не би требало да слугењаре, а слугењаре! Ријеч је о новој Српској народној странци коју такође формира ДБ. Српско проклетство у ситносостственничким апетитима, у несхватљивој жуљњи да се буде поглавица. Као да не знамо за случај пропасти Индијанаца! Више поглавица него народа!

Таква може бити и судбина српског народа. Зато је на народу да увиди страшну игру странака на власти у Србији и Црној Гори, које су Србима преко Дрине заболели нож у срце, а сада су на реду преостали Срби.

На крају, ријеч-двиге о бестидној агресији промјени изборних резултата у Скупштини Црне Горе! Не сраме се Продановићи да су по политичким одређењима најближи са СРС "Никола Пашић" из Савезне скупштине. Са групом посланика са листе др Војислав Шешел, који су Милошевићевом диктатуром заузели мјеста посланицима СРС и гласачима СРС. А, Борислав Јовић мора одмах да врати мандат када је смијењен са функције у Социјалистичкој партији Србије. Другим ријечима, да нијесу црногорски Продановићи на овакав начин посегли за посланичким мјестима СРС уочљиво је по србијанском примјеру да би то, без стиде, урадили на србијански начин. Једноставно заузети туђе, и тачка! Комунисти су то увијек тако радили, ту ништа није ново. Али јесте непојмљиво да пред цијелом Европом и њеним демократским институцијама не узмичу.

Уосталом, Душан Бошковић и његова два друга су узурпатори мјеста у Савезној скупштини, а Бошковић је становник Србије, не Црне Горе, па глат добија мјесто на ТВ Црне Горе, док Милинко Газдић и Илија Дармановић, такође савезни посланици не могу обавезати ТВ Црне Горе, ни Радио, ни Побједу да саопште своје страначке ставове јавности. Тако Душан Бошковић може из Београда у Подгорицу шта год хоће, док др Шешел из Београда не може ни крочити у Црну Гору. Душан Бошковић може да искључује народне посланике из њихове странке када год зажели, иако је он давно искључен из ње. Душан Бошковић може све. Шпијуни могу све. Ово је земља полицијска, шпијунска. Ово је земља несреће и безнађа. Ово је земља смрти и мрака. Земља глади и јада. Ово је комунистичка земља.

Ту земљу треба хитно спашавати од комунистичког црвеног мрака. То може само народ, а народ има за то странку: Српску радикалну! Смрт комунизму, слобода народу!

Ахим Вишњић

УДАР НА ПАРЛАМЕНТАРНУ ДЕМОКРАТИЈУ ЦРНЕ ГОРЕ

Црна Гора, као једна од најстаријих јужнословенских држава на овим просторима, борила се за демократију, људска права и слободу.

Владавина режима Демократске партије социјалиста Црне Горе прекида ту свијетлу традицију и врши прогон свих осам посланика Српске радикалне странке Црне Горе.

Разлог оваквог понашања режима у Црној Гори је што им смета активност посланика СРС који спроводе програм Странке и боре се за демократију и свој народ.

Српска радикална странка у Црној Гори је почела практично да живи и дјелује од 25.V 1992. г. када је одржан чувени митинг СРС на коме је говорио председник странке др Војислав Шешељ пред око 25.000 окупљених грађана Подгорице. Послије уредно протеклог митинга бачена је бомба на др Војислава Шешеља, а судски епилог је познат јер је од суда према починиоцу изречена казна затвора од 15 година.

Послије тога догађаја у Црној Гори СРС добија велике симпатије, а у њене редове се учлањује огроман број симпатизера. За веома кратко вријеме послје овог догађаја на првим вишестраначким изборима за Вијеће грађана Савезне скупштине, из редова СРС Црне Горе у новој СРЈ улазе три посланика и то Дармановић Илија, Бошковић Душан и Вукчевић Радован.

На ванредним изборима децембра 1992. г. у Црној Гори из редова СРС у Скупштину РЦГ из редова СРС улазе осам посланика и то Газдић Милинко, Дармановић Илија, Бакрач Драго, Вишњић Аћим, Ђировић Мирољуб, Илић Љубомир, Кустудић Милош и Лончаревић Славко.

Из овог састава у Вијећу република Савезне скупштине улазе два кандидата и то: Дармановић Илија и Газдић Милинко.

У Вијеће грађана са листе СРС ЦГ улазе четири кандидата у Савезну скупштину и то: Вукчевић Радован, Шошкић Славолуб, Бошковић Душан и Терзић Милун. Ово четири посланика, само Терзић Милун је остао вјеран својој странци.

Мандатско имунитетски одбор Савезне Скупштине—Вијеће грађана, поступајући по захтјеву СРЦ доноси одлуку о престанку мандата Шошкићу, Вукчевићу и Бошковићу, али председник Вијећа грађана Радован Божовић акт враћа Одбору на поновно разматрање и на тај их начин и данас задржава у Скупштини, заједно са

Илија Дармановић

групом одметнутих посланика СРС који су себе сами прозвали СРС "Никола Пашић".

У Црној Гори код Министарства правде је регистрована СРС 28.8.1992. г. под редним бројем 37, и као таква је ушла у парламентарни живот Црне Горе.

Осим републичких посланика, у општинским парламентима имамо у Андријевици 6 одборничких мјеста, у Херцег-Новом 7, у Пљевљима 8, у Никшићу 2, у Подгорици 4, у Тивту 2, Будви 2, Бару 2, Улцињу 1, Колашину 2, Бијелом Пољу 4, Беранама 5, Плаву 2 и Жабљаку 4 одборника.

Сви ови одборници су чланови општинских одбора СРС која спроводе програм др Војислава Шешеља, изузев што су један одборник из Бијелог Поља и 2 из Будве одустали од програма и стали су на страну одијелене групе.

У Херцег Новом 4 одборника, који су се ставили на страну поменуте групе, су од стране Општинског одбора Херцег Нови искључени из Странке и умјесто њих су са листе у општински парламент ушли следећи са листе СРС, а исти је случај и са једним одборником у Пљевљима. Изборна комисија Пљевља и Херцег-Новог је верификовала ове мандате, а Скупштина РЦГ ради супротно. Сви одборници подржавају програм СРС и др Шешеља.

Регистрација странке је исправна. Измјена је у међувремену услједила у Статуту којим се промијенило мјесто сједишта из Бара у Подгорицу, те промјена лица које странку заступа, да умјесто раније означеног Вукчевић Радован, Странку представља и заступа Бакрач Драго, а дотадашњи председник Вукчевић који је поднио

оставку из здравствених разлога остаје на мјесту потпредседника Странке и учествује у њеном раду и на конференцијама за штампу.

Исправе основном којих је странка регистрована нијесу мијењане и то: Статут, Политички програм, Економско-социјални програм и друге одлуке, јер је идентичан са програмом странке у Београду.

Дотадашњи председник Радован Вукчевић је 23.X 1993. г. поднио оставку, а умјесто њега је изабран Драго Бакрач. Такво је стање и сада, а 1.XI 1993. г. ранији председник пред трочланом комисијом записнички предаје документа и страначку благајну, и у примопредаји се својеручно потписује као потпредседник странке.

Међутим, 19.9.1995. г. Вукчевић пише захтјев Скупштини ЦГ да се опозову свих 8 посланика СРС због искључења из странке одлуком одијелене групе, иако никада посланицима одлуке о искључењу нијесу достављане да би изјавили жалбу, уколико су са одлуком незадовољни. На сједници Скупштине секретар Скупштине је лажно саопштио јавности да су све одлуке о искључењу извршене.

На основу таквог захтјева, Мандатско-имунитетска комисија Скупштине РЦГ даје предлог да Скупштина РЦГ констатује престанак мандата посланицима са листе СРС прије времена на који су изабрани јер им је престало својство чланова странке. Одлука је донијета од стране 3 члана посланика Демократске партије социјалиста, јер 2 члана из опозиционих партија нијесу били присутни и то Вукчевић Благога, члан Народне странке због болести, а Иванчевић Драган члан Либералног савеза је демонстративно сједницу напустио кад је чуо о чему се ради. Ова комисија се састала хитно, иако није било мјеста хитном састанку, није позвана по редовној процедури, 7 дана раније да се позив упути по чл. 19. Пословника Скупштине Црне Горе, а председник Скупштине РЦГ Светозар Маровић на почетку саме сједнице 21.XII 1995. г. није дозволио посланику Илији Дармановићу да процедурално интервенише, јер је одмах сједницу прекинуо, пошто је прочитао извештај Комисије. Каква хајдучија?

Овакво понашање ДПС је државни удар на легално изабране посланике и парламентарну демократију у ЦГ и на њене бираче, који својим гласом одабраше посланике СРС у Парламент.

Без обзира на ово, сво чланство и руководство ове странке у Црној Гори остаје јединствено, јер је легално формирано и не признајемо овакву криминалну одлуку посланика ДПС-а у Скупштини Црне Горе. Ово је атак на људе, демократију и народ и на 30.000 бирача СРС у Црној Гори.

Увјерени у изборне резултате, добивене од свог бирачког тијела ушли смо у Скупштину ЦГ с вјером да обновимо српско биће и вратимо вјеру у српски народ и српство, које је вишегодишњом владавином уништено. За своје дјеловање давао нам је велики простор страначки програм, па смо имали велике могућности да улазимо у народ, да му кажемо истину, па се зато у Црној Гори српски радикали вреднују високо на самом врху политичког живота, људи их уважавају са нарочитом препознатљивошћу као борце за сузбијање криминала у владајућој странци, указујући на сваку грешку и пропуст. Све је то жестоко уздрмало владајућу партију. Народу је све постало јасније шта значи овако жестока опозиција, какви су радикали, који се искључиво служе истином као најјачим оружјем. Владајућа странка није смјела ову последњу годину пред изборе провести са овим радикалима, па је учинила удар, нашла лажне подмитљиве плаћенике и заједно су направили лажна документа. Најгоре им је било са посланичким клубом у Скупштини РЦГ, јер власт није успјела да их подмити разним врбовањем и пружањем услуга или другим обећањима, па ни хапшењем, нити смјешивањем са високих државних функција. Одлучили су да по сваку цијену цио посланички клуб удаље из Парламента, што им је коначно успјело само вољом, без обзира што се сва парламентарна опозиција томе жестоко успротивила. Зато им је остала једина могућност да преко раније жигосаних издајника дјелују и пред већинским саставом ДПС ЦГ (њих 46) одузму посланичке мандате,

на начин што су фалсификовали одлуке о искључењу, израдили лажне печате уз свесрдну помоћ Државне безбједности, сачинили захтјев да Мандатно-имунитетска комисије да предлог за одузимањем мандата свим посланицима СРС. Сви су они учинили кривична дјела фалсификовања исправе из чл. 207 КЗ РЦГ и крив. дјела посебни случајеви фалсификовања исправе из чл. 208 КЗ РЦГ.

Министарство правде Црне Горе доставило своје мишљење са којим посланици СРС нијесу упознати, да на исту дају одговор, нити им је омогућено да се бране, што је јединствен начин у свијету и остаће запамћено у историји парламентаризма Црне Горе, као преседан да су посланици осуђени за парламентарну активност. Овим је угушена јавна ријеч, унијена демократија и угушена су људска права и слобода.

Посебан утисак оставља састав Мандатно-имунитетске комисије која је једностраначка. Зар 3 посланика могу да узму глас и ријеч оних 30.000 – бирача. Ето, у Црној Гори и то може. Умјесто легалних представника, владајућа ДПС уводи у Парламент нелегалне чланове, који нијесу чланови Српске радикалне странке, који немају свој програм, већ користе програм искључених посланика. За искључење из Странке, посланици први пут чују на сједници Скупштине 21. XII 1995. г. када су на посланичким клубовима нашли Извјештај Мандатно-имунитетске комисије. Искључење је учинио неко ко члан странке није (напр. кад би искључени члан ДПС Бранко Костић искључио Момира Булатовића). Из овог се примјера види у ком је грму зец. Искључио их је папир са лажном садржином и лажно, за овај случај направљеним печатима. Како ово смије да толерише државни тужилац? Смије ли се било ко толерисати ко је учинио кривично дјело? Конкретно Радован Вукчевић је учинио кривдјело лажним представ-

љањем да је предсједник странке, а поднио је оставку на ту функцију. Све се ово правно мора испитати и за кривично дјело одговарати.

Послије овог догађаја, радикали остају без своје странке, легитимне. Присиљава их Демократска партија социјалиста да оснују другу Радикалну странку, вјероватно с намјером да ће на тај начин и бираче силом пребацити у странку Радована Вукчевића, који је недавно изјавио да ће се његова странка спојити са странком "Никола Пашвић", јер имају идентичан програм.

Владајућа клика Црне Горе каже да се не мијеша у унутрашње страначке односе. Шта је ово што се десило, већ мијешање у унутрашње страначке односе. Сигурно на овај начин неће разбити српство нити радикале у Црне Горе. Ми не признајемо одлуку ДПС – посланика. То није воља цијелог бирачког тијела ЦГ, јер се опозиција грчевито супротставља овом вандалском чину.

Радикали су, одмах по сазнању за предлог Мандатско-имунитетске комисије, поднијели Уставном суду РЦГ Уставну жалбу, која је код Уставног суда РЦГ, заведена под пословним бројем У.77/95. – од 19. XII 1995. године.

Шта ће урадити Уставни суд видјећемо. Вјероватно као људи од закона судије су дужни да поштују Устав, јер су слуге Устава, и његови борци за спровођење, па се надамо да неће подлећи политичком утицају да донесу незакониту одлуку.

Ко је сада на реду?

Неко из опозиције сигурно.

Демократска партија социјалиста мора уништити опозицију да би могла владати осиромашеним народом, тако богато руководство на терет народа.

Не дајмо се браћо!

Илија Дармановић

ОТВОРЕНО ПИСМО МОМИРУ БУЛАТОВИЋУ

Предсједниче прљаве еколошке државе,

Рођен сам у комунистичком затвору и у великој мјери могу вама да захвалим што у њему још увијек живим. Дуго сам вјеровао да од комуниста више не могу ниједно непријатно изненађење да доживим, али комунисти не би били то што јесу да не држе непресушан извор свега нељудског под капом небеском.

Код комуниста се ништа не мјери аршином морала, достојанства, Бож-

јом правдом. Код вас све има цијену – доларску. Показали сте то са својим патроном, комунистичким диктатором Слободаном Милошевићем. Продали сте народ, свој, српски. Не браните се године Булатовићу да сте Црногорац. Рекосте ли на Вучјем долу да вам је име црногорско, а презиме српско. Људи се ваљда казују презименом, осим ако у Дејтону на брзину нијесте стекли индијанске навике. Многи, истина, нијесу склони да вама као преговарачу придају већи

значај. Напротив, тврде да сте у Дејтон ишли као поуздани носач Слобовае ташне. Ја, ипак мислим да сте ви одиграли важну и тешку улогу. Ви сте дали легимитет Милошевићевом потпису својим присуством. Ви сте послужили као доказ да је издаја потписана у име савезне државе. Тиме сте издали мајчино млијеко, издали сте, поред осталих, Херцеговце, поносне горштакџе од којих потиче и ваша мајка. А зна се – ко изда мајку, може

Грбавица – Српско Сарајево 4. марта 1995. године
– Добровољни даваоци крви из Пљевља са војводом Славком Алексићем

издати и своје дијете, и свој народ. То сте управо ви урадили.

Да сте склони издаји знамо још од раније. Црна Гора неће лако заборавити Хаг, када сте потписали прихватање авнојевских граница. Када се у јавности прозрело да сте трговали својим народом, брзо сте у погон ставили пропагандну машинерију да демантујете свој срамни потпис. Ријечи су код вас, мимо овдашњих обичаја луталице, али потписи остају као срамота роду и породу.

Наивни су можда очекивали да се из Америке вратите помало погрљени под теретом највеће издаје која је учињена међу Србима. Али не. Ви сте нам дошли насмијани, радосни. Због преговора нијесте могли такви да изгледате, па имам право да вјерујем да је срећа на вашем лицу сијала због сазнања о новом конту у некој од свјетских банака.

Као послушној дјечи која чекају тату са службеног пута понудили сте нам шарену лажу. Превлака је добијена, рекосте, само треба да се то потврди у Паризу. И потврдило се. Али не да је Превлака добијена, већ да су комунисти опет слагали. Међутим, вашој дрскости и цинизму краја нема. Објаснили сте да Туђман није испунио обећање дато у Дејтону, због унутрашњих проблема и да због тога имате разумијевања. Другим ријечима, Туђман ће да решава границе Хрватске а ви ћете са Милошевићем да чувате мир све док хрватски председник не испуни до последњег обећања која је дао свом народу. Вама иначе нијесу потребне побједе. Ви имате "Побједу", Радио и Телевизију. Они су у стању највеће поразе да претворе у побједе. То и раде последњих дана. Ви им у великој мјери помажете у том послу. Имитирајући имиџ ваших налогодаваца, у декору сличном оном у Бије-

лој кући информишете о "успјесима" које сте постигли.

Понекад се питам да ли сте уништили преостали тираж вашег књижевног првијенца "Мање од игре – више од живота". Знам да нијесте успели све своје књиге да сакријете јер је једна у овом тренутку испред мене. Ако вашу савјест имало гризе све ово што сте нам урадили, предлажем вам да се вратите својој књижи, бар понекад. Биће вам вјероватно јасније колико су ваши предходници у односу на вас били дјечје наивни. Подсјетићу вас из редова ваше књиге шта сте им замјерали и ви и народ који их је испред скупштине развластио:

"Ланци званичне истине почели су да пуцају. Јавност је врела, али се на површини још одржавала шминка режимских извјештаја. Дневни лист "Побједа" је лагао, а соба за монтажу у Телевизији била је под строгим контролом и у њој су тадашњи главни уредник и његови сателити монтирали извјештаје у складу са захтјевима партијских моћника". То господине Булатовићу пише у вашој књижи. Не чини ли вам се то исувише познато. Само, тада се радило о неколико фотела а ваши послушници манипулишу са судбином цијелог народа. Избјеглице, обогалени, мртви у вашим средствима информисања могу да постоје само ако су у функцији вашег учвршћивања на власти.

Ви господине Булатовићу председникујете земљом чуда. Од како сте ви на власти Црна Гора никада није била црна. У њој се поштени људи и патриоте хапсе а лопови и издајници су на највишим функцијама. Зато што сте Црну Гору преобратили у приватну компанију могуће је да се отима без милости. Народ вам буквално гладује

а ви и ваши другови гомиласте милиона марака. Знали сте претходном руковођству да замерите рођаштво, пројекције, а гдје вам ради брат, господине Булатовићу. Гдје сте запослили жену? Шта вам је у сродству Павле Булатовић, министар војни, а шта Радивоје Рашовић, министар пољопривреде у Влади Црне Горе. Како може бити да ваш полуписмени брат од ујака буде други човјек (може и први) у Телевизији Црне Горе. Као да је потребно набрајати. Тако је исто и са вашим председником Владе, најуспјешнијим приправником и његовим, које ли ироније, незапосленим братом. Само што за звијезде није завезано, ваш мандатар није покрао. Да нијесте исти, промијенили би председника Владе. Овако имам пуно право да тврдим да вам руке нијесу нимало чисте. Напротив.

Зато тврдим да сте одузимање мандата јединим правим патриотима режирани у тренутку који је за вашу политичку каријеру и за статус ДПС-а био најкритичнији. Бојали сте се да ћемо потегнути питање Дејтона и Париза на последњем засиједању црногорског парламента. Уз то, на задњој сједници су радикали покренули питање вашег имовног стања, и вашег председника Владе. Ми знамо да смо и за вас лично и за вашу партију непријатни и свјedoци и саговорници. Зато сте потегли последње адуте – неколико отпадника и издајника сте увели у парламент игноришући вољу преко 28.000 бирача. Тиме сте народу показали шта о њему мислите и колико држите до народне воље.

Тако радите са радикалима. Међутим, великодушно сте опростили 89-орици муслимана намјеру да дижу оружану побуну у Црној Гори. Опростили сте им намјеру да узимају дјецу-таоце по школама, опростили сте им скривено оружје по планинским беспућима. Опростили сте, као да је народ заборавио да сте их на телевизији представили као најљубе непријатеље народа и Црне Горе. Помислите у својој охолости шта би владика Раде урадио, да је на вашем мјесту. Би ли прогањао Црногорце а под заштитнички skut склањао исламшије. Не би, господине Булатовићу. У томе је трагедија нашег народа. У чињеници да ништа не радите како су наши часни преци радили, већ све онако како би Мира са Дедиња пожељела.

Ако сте се толико узнијели да се не бојите ни Бога ни народа, морам да вас упозорим да ни Бог ни народ не опраштају издајницима рода свога. Јер, ко високо лети, ниско пада. У том паду радикали ће вам пружити пуну подршку. То вам обећавам. И да знате, на то се неће дуго чекати.

Милинко Газдић

ЦРНОГОРСКИ ТРИЈУМВИРАТ

"Пијано друштво" и "пијани другови", прогнали су 21.12.1995. г. противу уставно, осам посланика Српске радикалне странке, из Републичког парламента Црне Горе, а ја сам један од протјераних посланика и зовем се Мирољуб Ђировић. Члан сам Извршног одбора Српске радикалне странке и председник Општинског одбора Бара. Прије свега сам човјек, Србин, патриота, па народни посланик. Веома погођен, понижен, увријеђен и омаловажен оваквим антицивизацијским, свршеним чином, анти-српске Скупштине Републике Црне Горе, који се коси са свим правним, демократским и моралним начелима.

Демократска партија социјалиста, која је на власти у Црној Гори, прекршила је сва правила и начела демократског понашања, тиме што је на овај начин протјерала демократски изабране народне посланике СРС-е из Скупштине Црне Горе. Послужила се комунистичким методама подваљивања, преко Мандатно-имунитетске комисије и њеним извјештајем број 05-201/11 од 18. децембра 1995. године, противправно и против-Уставно, онако ноншалантно и на гангстерски начин пред очима јавности, у лику великог демагога "мислиоца и философа" и мудријаша Светозара Маровића, који је извјештај прочитао, а затим дао паузу.

Зашто? Зато што смо председника Владе Републике Црне Горе, Мила Вукановића, прозивали за многе афере и осталу пијану дружину, а нарочито председниковог брата Аца који се по Црној Гори прочуо као "Шеик".

Велики жонглер, еквилибрист, а прије свега нарцисоид – Момир Булатовић, опет прозирно и срачунато, ради долазећих избора, аболира, великодушно, и ако га за тако поступање српски народ Црне Горе није овластио. Аболира, антисрпску и попуричку банду, ону исту банду која и данас када нам је стигао "мир", крије по стоговима сијена, калашњиково

Народни посланик Мирољуб Ђировић

и бомбе и које ће у данима који долазе, а по наређењу антисрпског Запада уперити поново на српски род. Он је, не тако давно, на прослави чувене битке против турских зулумџара на Вучјем долу, јавно кликтао. "Име ми је Црногорац, а презиме Србин" Међутим, презиме као да ових дана "мијења".

Како Момир, Мило, Свето и сви остали антисрби данас антисрпски раде, тако ће им се, ако Бог да, вратити као бумеранг на следећим демократским изборима.

Јадно је и биједно што се све ово догађа ових дана и година, нашем српском роду! Не кажу Турци узалуд, још од Косова: "Не дај Боже да се Срби сложе". Уби нас српска неслога! Кукољ и корово нашег народа све више и све јаче покрива питому и цвијетну ливаду Српства, па зато није ни чудо што се и у нашој страници дешавају издаје и што разни продајници, хулећи на брата, ради личних и сличних страсти и "бољитак", свом рођеном брату ударају нож у леђа. Ово што раде продане душе типа Радована Вукчевића, Душана Бошковића, Славољуба Шошкића, српски народ Црне Горе неће никада

опростити. Издајнице ће проћи онако како то и заслужују.

Све ово што нам се догодило, дјело је антисрпске завјере, јер ДПС-овска власт Црне Горе, има могућности да поткупи и рођену матер, а камоли тамо некакве ситне душе и гмизавце најниже врсте! Ништа нам не помаже и има да остане – наравно, до идућих избора – све овако како су у својим усијаним и инструираним главама замислили Мило, Момо и Свето.

Не помаже нама, српским радикалима, нити Устав Републике Црне Горе, који савршено јасно и децидно, својим чланом 113, под-надлежношћу – и тачком 8 прецизира: "Да Уставни суд РЦГ одлучује о изборним споровима и споровима у вези с референдумом, који нијесу у надлежности редовних судова.

Исто тако, на најгрубљи начин народним посланицима Српске радикалне странке неће ништа помоћи, опет понављам, до идућих избора, зато што нам је ускраћено право, да пред Скупштином, пред црногорском јавношћу изнесемо своје аргументе, који су апсолутно тачни, јер је господин Маровић "спретно", односно некоректно до краја, злоупотређивши свој председнички положај, онемогућио сваку дискусију на очиглед црногорске јавности, како не бисмо казали да смо ми једини легитимни народни посланици Српске радикалне странке, а не тамо неки отпадници и продане душе.

Не каже наш народ узалуд: "Не пада снијег да покрије бријег, већ да свака звјерка покаже свој траг".

Српски радикали, прави родољуби и патриоти, бориће се законским и демократским средствима, као што смо то и до сада чинили и надамо се да на идућим изборима у Црној Гори, много појачани изборимо власт и да ћемо умјесто осам посланика имати четрдесет осам.

Србија је вјечна док су јој дјeca вјерна!

Мирољуб Ђировић

ГЛАС НАРОДА – ШТА О ИЗГОНУ РАДИКАЛА ИЗ СКУПШТИНЕ КАЖУ ГРАЂАНИ ЦРНЕ ГОРЕ

КОМУНИСТИ И ДАЉЕ КРАДУ

Милан Иваковић (34),
машинбравар:

Нијесам члан ниједне странке, а Српску радикалну странку не симпатисем због односа према националном питању Црногораца. Међутим, оно што су урадили овдашњи вла-

стодршци још један је доказ њиховог владања по узору на турске кабаџије. Протјерати из скупштине људе који, свиђало ми се то или не, представљају око 25.000 грађана, срамно је и просто необјашњиво.

Јованка Прелевић (47),
трговац:

Свакоме ко има ништа у глави јасно је да радикали нијесу протјерани због тога што су искључени из своје странке. Из Скупштине су их истјерали говори свих посланика, који

нијесу штедјели власт и који су аргументовано указивали на лоповлуке Мила Букановића, Миомира Мугоше и остале братије. И, што је најгоре, сра-мну издају коју је из Дејто-на донио Момир Булатовић.

**Чедомир Марковић (68),
пензионер:**

Богу хвала, ослободићемо се Аћима Вишњића, Миленка Газића и Драга Бакрача. Сви смо сити њихових прича о наводним крађама и проневерјама које су направили наши најистакнутији руководиоци. Да је истина оно што говоре радикали, не би онај Вишњић пола године био у затвору. Наши руководиоци су заиста меки; замјерам им што још неке посланике не пошљају тамо гдје им је мјесто – иза решетака.

**Дејан Бошковић (24),
незапослен:**

Ово је логичан потез власти која се жестоко дрма и која свим силама покушава да задржи привилегије и контролу над шверцарским каналима. Протјеривање радикала је још логичније зато што су они од самог почетка указивали на издају српских националних интереса. У овој невољи, као Србин, радикал и добровољац, радостан сам што је коначно покренуто мртвило политичког живота у Црној Гори. Сада је и слијешћу јасно да су само радикали сметали лоповима, кукавицама и издајницима.

**Јасна Радовић (37),
службеница:**

Мада и радикалима понекад замјерам због стила којим саопштавају све податке до којих су дошли, не могу чуду да се начудим оваквом методу обрачуна с политичким неистомисленицима. Гласала сам за ДПС, вјерујући да су прави, одлучни и културни борци за српску националну идеју. А сада све више видим да је њи хов једини интерес у новчанику. Српски радикали нијесу могли да добију већи комплимент од овога. То ће им се, без сумње, вратити на слједећим изборима.

**Слободан Кажих (42),
правник:**

Радикалима је ово морало да се деси. Тако им, вала, и треба, кад на вријеме нијесу пребили оне погани од Вукчевића и Бошковића. Да су тада њима двојици кичму направили мекшом од трбуха, да ли би и осталим издајницима праву лекцију. Овако, остаје им да се узалудно, законским путевима, боре за правду. А ја, као правник, најбоље знам да се до ње данас у Црној Гори не може доћи.

**Радомир Шћекић (51),
радник:**

Од малих могу сам, због прошлости моје породице, која ми је увијек била препрека – и за школовање, и за посао, и за стан – навикао сам да ћутим и не коментаришем потезе власти. Али, ово је превршило сваку мјеру. Не вјерујем да има Црногорца и Србина којем се није згадило обра-

Митинг у Шљесљима

зложење које је наводно дала некаква Комисија: Куртагић и Анка Жугић, вјечита афежејка. На прошлим изборима гласао сам радикале, а у сриједу сам одлучио да потпишем приступницу.

**Сенка Булатовић (26),
књиговођа:**

Оčekивала сам да ће, након овакве демонстрације охолости и лоповлука, народ кренути према скупштинском здању да збаца лопуже и издајнике. Али, кад сам добро размислила схватила сам да би тада настало крвопролиће. Јер, врхушка ДПС-а српска је да понови Тјенанмен и да се брани жешће од Николаја и Елене Чаушеску. Исто тако, чини ми се да наши људи још и не знају шта се заправо догодило. "Побједа" и телевизија сервирани су само оно што издиктирају руководиоци и њихови најближи полтрони.

**Борис Михајловић (18),
средњошколац:**

Нема овдје ничега спорнога. На изборима је гласове добила Српска радикална странка Црне Горе а не никаква Шешелова странка. Шта ће нама у Црној Гори Шешел, човјече? И раније их је требало истјерати из Скупштине. Тиме би овај народ само заштитили од њиховог бусања у српство и махање некаким папирима. Ако Милу Букановићу и Момиру Булатовићу ишта замјерам, то је што су Вишњића уопште пуштали из затвора и што тамо нијесу послали и остале његове компањоне.

**Драган Влаховић (29),
незапослен:**

Ја ти, мили брате, више ништа не разумијем. Као да сам дошао с неке друге планете. Чуду не могу да се начудим како овај народ хутке прелази преко издаје наше браће у Републици Српској и Републици Српској Крајини, преко тога што некада дична Црна Гора постаје јавно предузеће Мила Букановића, преко мрака у новинама, на радију, телевизији... Кад све то видим, онда је јасно да су радикале морали да истјерају из скупштине, пошто се једино они не устручавају да јасно, гласно, мушки и српски прозборе о неправди. Чујем да им се свима спрема хапшење. Али,

то је, добар знак – знак да ова власт губи тло под ногама.

**Јован Вујосевић (63),
пензионер:**

Ето, комуњаре су сад почеле да праве селекцију ко може да сједи у скупштини, не по гласовима него по томе колико им ко смета. Скупштина Црне Горе личи ми на ноћни клуб у који се улази са позивницама и дебелим новчаницима. Ово што се десило српским радикалима сјутра ће се догодити и народњацима. Већ видим како се "к знању" прима одлука доктора Зековића да смијени Новака Килибарду. Зато ме и брине што цијела опозиција није напустила скупштину. Само тако би свом народу и бијелом свијету показали каква је власт у Црној Гори и колико им је стало до чојства и јунаштва Марка Миљанова.

**Горан Поповић (20),
студент:**

Ја и цијело моје друштво смо либерали. Ништа ми се у програму радикала не свиђа. Али, треба рећи истину, па о коме год да се ради. Уопште нам није јасно зашто су ради кале истјерали из Парламента. Колико су причали, никоме ништа није фалило. Мило је постао још богатији, Момир још деље а Свето још мутавији. Када им се премного каже они хапсе – и Аћима, и моје страначке другове. А ето, муслимане Момир пушта из затвора. Чуди ме да су комунисти испали толико глупи. Јер, народ види и залуду им телевизија лаже, у Црној Гори се зна ко је лопов а ко поштен.

**Будимир Кнежевић (46),
инжењер:**

Просто човјек да не повјерује шта су два полицијска доушника уз помоћ ове фашистичке власти били спремни да ураде. Толико је поштеност свијета остало без својих представника јер су двије-три рђе позајмиле своје име за потпис удбашке заврзламе. Ако ова брука буде потрајала биће укаљано име свих Вукчевића, Бошковића и Шошкића. Зато су њихови рођаци морали на њих, прије свега, да утичу.

**К. Ђуровић,
Д. Ђуришић**

ОТВОРЕНО ПИСМО СВЕТОЗАРУ МАРОВИЋУ, ПРЕДСЕДНИКУ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ ЦРНЕ ГОРЕ

Поштовани господине Маровићу,
Демократија се шири у атмосфери рационалног понашања, а дави у атмосфери мистике. Управо смо сведоци овог другог. Пошто сте Ви, бар по функцији, алфа и омега Црногорског парламента, то смо остали запањени бруталношћу са којом сте из Парламента избацили представнике СРС.

Ми са Вама не желимо полемику о поштовању Устава, Пословника и других законских аката, већ о ономе на што се тако често наслањате или пак иза њега кријете, (алиас чојству) или моралним начелима.

Управо због Вашег имиџа, Вас опомињемо, да сте кроз уста Вашег гласноговорника изrekli тврдњу да је Општински Одбор Српске Радикалне Странке – Пљевља из својих редова искључио посланика господина Милника Газдића.

Општински Одбор СРС–Пљевља једногласно тврди, да таква одлука не постоји, да је одлука морала бити донета на седници Одбора одржаној тог и тог дана, са бројем присутних чланова, са резултатима гласања, уручена госп. Газдићу и са правом жалбе вишој инстанци (све по Статуту Странке).

Пошто о свему томе немате писаних трагова, вероватно сте тако арогантно а ипак погнуте главе, спре-

чили дотичне посланике да у своју одбрану проговоре и једну витешку реч. Мада не знамо, али се не би изненадили ни сазнањем да је Парламент тог дана био опасан шест-оструким обручом чувара демократије.

Господине председниче, за ово што ми јавно и једногласно тврдимо, у свакој цивилизованој земљи ако она није "црна", неко мора да повуче консеквенце или да се пак јавно извини и скине љагу са оштећених, а богами и себе самог.

Истовремено Вас обавештавамо, неки нама непознати људи, служећи се необичним методама врбовања, покушавају саставити листу посланика СРС.

Из горе наведених чињеница нећемо бити изненађени, ако се на њој појаве и они за које је гласала само ташта и љубљени род (пример Будве), ако будемо заобиђени (5318 бирача), ако наши потписи буду фалсификовани или пак будемо искључени из странке пре 1998. год.

Господине председниче, нек су Вам новоизабрани са срећом и дугоживећи.

Општински одбор СРС
– Пљевља
потпредседник
Слободан Јеловац

Општински Одбор Српске радикалне странке–Пљевља, да би са подлих обмана скинуо светли венац истине, обраћа се јавности и свим горе наведеним следећим саопштењем:

Свесни свих својих поступака и поносни на свој досадашњи рад, стајемо иза програма и шилева јединствене Српске радикалне странке под вођством господина др Војислава Шешела, а уједно дајемо пуну подршку Централној отаџбинској управи као и Извршном одбору Странке под вођством госп. А. Вишњића за Црну Гору.

Српска радикална странка не признаје међе између српског народа, па према томе не може дати подршку ни једном члану који гради раздор у српском бићу. У исто време дубоко саосећамо са нашом браћом који зарад личних интереса подређују интерес свог народа, ма какве заслуге носили у свом претходном деловању.

Истовремено их братски опомињемо, да подреде своје страсти колективном интересу свог народа, јер они који вам сад обећавају брда и долине, са оваквом политиком могу само преокренути ток замућеног Дунава и одвести вас у Хаг или неки нови Дај-шта-даш.

Општински одбор СРС Пљевља

ПРАВО СТАЊЕ СТВАРИ

21. децембра 1995 год. је вољом владајуће партије у Црној Гори а противно Уставу Републике Црне Горе, Законом о избору и опозиву одборника и посланика и Пословнику о раду Скупштине, извршен је удар, нечувен у свијету парламентаризма. Удар је извршен под покровитељством челика Демократске партије социјалиста Момира Булатовића, Мила Ђукановића и Светозара Маравића. У тој прљавој работи је учествовало и Министарство правде које је својим мишљењем незаконски преузело надлежности Уставног суда Републике Црне Горе. Чак је Министар правде на једном од прошлих скупштинских заседања отворено позивао Српске радикале на физички обрачун. Министарство правде је по закону овлашћено само да покрене неке од тих спорова а никако да доноси одлуке.

Дакле, јасно је као на длану, да оваква Скупштина више није чинилац нашег уставно-правног система и да све њене будуће одлуке падају на терет Демократске партије социјали-

ста. Владајућа партија у Црној Гори је злоупотребила једно чисто правно питање и мијеша се у унутрашње ствари Српске радикалне странке чији је неприкосновени лидер војвода Војислав Шешел.

Показали су право лице, када су супротно Уставу и закону, а вољом већине извршили снажан удар на парламентарни живот у Црној Гори. Они су овим чином поништили резултате избора, показујући спремност да кршењем закона желе постићи планирани циљ. Није поштено да 23.000 грађана Црне Горе који су дали свој глас Српској радикалној странци на челу са војводом Војиславом Шешелом сада представљају осам сарадника Демократске партије социјалиста – људи без морала, без поштења, без достојанства, без угледа, људске креатуре и ругобе.

Нудили смо им комплет документацију о регистрацији Српске радикалне странке – оставку Р. Вукчевића са мјеста председника Српске радикалне странке Црне Горе – записник о

примопредаји документације г. Радован Вукчевић уз потписе три члана комисије. Два мјесеца је г. Радован Вукчевић послје оставке са мјеста председника Српске радикалне странке Црне Горе учествовао као потпредседник странке на конференцији за штампу поред г. Драга Бакрача, мада није ништа говорио, јер смо сматрали да је корисније за Српску радикалну странку да не отвара уста. Једина обавеза му је била да "гледа" у камеру, нудили смо документ мандатно-имунитетне комисије Савезне скупштине која је наш захтјев о смјени Радована Вукчевића, Славољуба Шошкића и Душана Бошковића, рижела једногласно у нашу корист са потписом тада председника те комисије Јована Гламочанина, у којој препоручује председ. скупштине да прими к'знању и номинује нове посланике са листе Српске радикалне странке а то су Бисмиљак Димитрије, Кљајевић Драгослав и Слободан Никотић.

Сваки иоле писмен човек зна да када се некоме суди мора да буде при-

Браћи у помоћ – српски радикали из П. Леваља у Српском Сарајеву

сутан судском процесу, сем у случају ако се окривљени налази у бјекству, у овом и у свим другим случајевима, српски радикали никада нису и неће напустати своју српску отаџбину.

Разлози за уклањање осам посланика Српске радикалне странке из црногорског парламента су личне природе појединаца из врха Демократске партије социјалиста. Поред тога што се Српска радикална странка бори за јединствену српску земљу, жестоко смо реаговали на криминалне радње појединаца из врха Демократске партије социјалиста. Слично смо реаговали на "издајничку политику коју воде Демократске партије социјалиста и Социјалистичке партије социјалиста због чије ће се срамне политике стидјети цијела поколења. Зар је за њих политика мира километри и сати најцрње пропаганде у државним медијима, док се губи комад по комад крвљу натопљене Српске земље. Користили су и користе несрећу српског народа како би бесплатно рекламирали предузећа у њиховом власништву, кроз вид хуманитарне помоћи. Као да се ради о елементарној непогоди. Тешко ми је пало када сам преко скупштинских говорница питао – откуд Фрању Туђману сигурност да понавља крваве рецепте српског уништења из времена Анте Павелића, а да све то црногорско-србијанско руководство посматра равнодушно.

– Нису ти режими у сукобу са Српском радикалном странком како то они вјешто протурају неупућеном народу, већ су у сукобу са "српским националним интересом" и природним правима Срба да буду свој на своме.

– Није режим у Црној Гори у сукобу са владиком Амфилохијем, већ је у

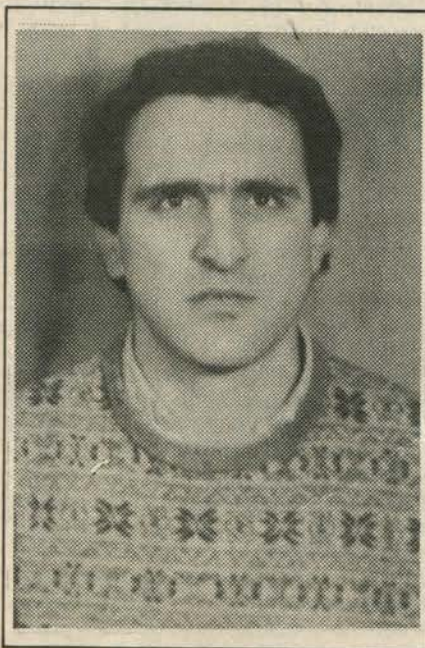
сукобу са духовношћу и хиљадугодишњом традицијом Српског народа.

– Није режим у Црној Гори и Србији у сукобу са Западом.

– Као што видимо, челници тог режима удобно и богато живе, преговарају са свијетом и олако прихватају све до сада предложене планове америчке администрације.

– Такви режими су у сукобу са патриотским снагама и има боље односе са српским непријатељима него са српским патриотима.

– Нису ти режими у сукобу са Руговом, већ хапсе српске посланике и одборнике за изговорену ријеч за скупштинском говорницом. Они оптужују руководства Реп. Српске Крајине, реп. Српске и СРС истим квали-

Славко Лончаревић

фикацијама којим их чашћавају хрватски медији Ф. Туђмана. Заиста чудна полударност!

– Већ двије године понављају као папагаји да се боре за мир.

– Ко су њихови противници у тој дивовској борби?

– Ко је одлучио да се бори за мир до последњег Србина преко Дрине?

– Да није неко од њих рањен у борби за мир?

Обећавали су нам да ће сви Срби живјети у једној земљи да би сада створили велику Хрватску.

Овакве власти су свјесне тога да никада више неће моћи да направе никакву мобилизацију националне енергије, та част једино припада Српској радикалној странци на челу са војводом В. Шешељем.

Српски радикали сматрају да отцепљење Црне Горе од Србије једино могу да изведу Демократске партије социјалиста у садејству са црногорским сепаратистима. Демократске партије социјалиста у свом чланству нема ни једног Србина, док је пожељно да су Шинтарци, католици, муслимани, Мауританци... Једина препрека тој сулудој идеји Демократске партије социјалиста је постојање Српска радикална странка.

Дакле, у Црној Гори је угрожен и биолошки и духовни опстанак српског народа у цјелини.

Док се постери са сликама Фрање Туђмана и текст – "Фрањо Туђман човек који побеђује" налазе на опљачканим и спаљеним зидинама српских кућа у Јасеновцу, Книну, Бенковцу, Пакрацу, Окучанима, Обровцу, Петрињи, Глини, Грачацу, Топуском, Двору на Уни, Костајници. Београд је такође облијепљен постерима Слободана Милошевића, – али кога је тај човек побиједио осим свој народ?

Зар за њих стотине хиљада прогнанника, десетине хиљада побијених Срба нијесу превисока цијена за мир који нема цијену. Ми српски радикали нијесмо ратни хушкачи, већ борци овог рата. И већина посланика Српске радикалне странке су учесници рата.

– Оружје нам је дао и послао у рат човек чије је име Слободан Милошевић –

Да је ствар озбиљна показује и то што је Момир Булатовић одмах последије консултација са америчком администрацијом потписао акт о помиловању челника СДА који су наоружавали муслимане и припремали се за устанак, као и групу сепаратиста са Цетиња који су га физички напали.

Све је то урађено противустанку, јер поменути нису били на издржавању казне, а за тако нешто је потребно да су одлежали једну трећину казне.

На крају им поручујем: – "Магарцу се учинило да је прескочно храст, а оно је прескочно сјенку" –

Славко Лончаревић

НЕДОСТАТАК ПОЛИТИЧКЕ ПАМЕТИ ЦРНОГОРСКИХ СОЦИЈАЛИСТА

Сви они који узроке нечуvenог парламентарног пуча који је изведен у Скупштини Ц. Горе, у режији ДПС, траже у формално-правним нејасноћама око тобоже неправилне регистрације Српске радикалне странке Ц. Горе показују забрињавајући недостатак политичке памети. Добро би било да се сви који тако мисле запитају од кад су то комунисти постали љубитељи правне државе и парламентаризма? Сад је свима јасно да Министарство правде Ц. Горе кроји неправду, да је Мандатско-имунитетска комисија Скупштине Ц. Горе састављена од три члана ДПС згазила све принципе уставности и законности и да је председник Скупштине Републике Ц. Горе Светозар Маровић идејни творца и егзекутор једног стаљинистичког обрачуна са једном легалном парламентарном странком.

Сад је свима јасно да је на кумровачкој академији Маровић заиста темељно изучио политичку мисао Ленин-Бланка који је аутор револуционарне пароле. "Без парламентаризма можемо и морамо"! Тако су кумровачке реминисценције Маровића пашле свој пуни израз у одлуци "зомбија" ДПС да се легално изабрани посланици СРС једним неуставним, криминалним и примитивним актом политичког силесијства онемогуће у својим скупштинским активностима.

Чињеница да се оваквим срамним поступком багателише и поништава воља десетине хиљада грађана који су своје повјерење указали СРС-у за актуелни режим у Ц. Гори не значи ништа. То заправо и није ништа чудно, јер се ради о режиму који на најгрубљи начин обмањује и сопствене бираче. ДПС је 1992. године освојила наклоност бирача на фону предизборних обећања препуних високе патриотске резонанце и обећавајући народу социјалну правду и благостање, а данас завршава у издаји и као пета колона НАТО-пакта. Од заклинања ДПС у Савезну државу и заједничко са Србијом, Реп. Српском и Реп. Српском Крајином остаје само све видљивија сепаратистичка сарадња са непријатељима српства и СРЈ. Реп. Српску и Републику Српску Крајину црногорски режим више и не спомиње осим у негативном контексту. Од обећане социјалне правде и економског благостања остаје само јужноамеричка збиља да неколико стотина комунистичких милијардера посједује готово цјелокупно богатство Ц. Горе. Јасно је зашто је ДПС-у у Парламенту Ц. Горе највише сметала СРС. СРС је једина странка која дјелује у Србији и Ц.

Гори и једина странка која је принцијелно и без страха оптужила членике ДПС-ста да су издали, опљачкали и обманули сопствени народ.

Ангисрпска политика ДПС-а доживјела је свој климакс у изјави председника Владе Црне Горе Мила Ђукановића датој у Вашингтону пред америчким конгресменима, да у Ц. Гори као већински народ живе Црногорци заједно са националним мањинама Албанцима, муслиманима, Хрватима, Србима и осталим. Да би ствари "појаснио" јавно се и председник Републике Ц. Горе Момир Булатовић упозоравајући Србе из Републике Српске да од Ц. Горе немају шта да очекују, већ да се за рјешавање својих националних проблема обратe матичној Републици (на коју матичну Републику је мислио то вјероватно ни он сам не зна из простог разлога што се очигледно ради о човјеку који ни сам себи није јасан, па га је из тог разлога незахвално и непотребно тумачити). Осим што је овом изјавом на имплицитан начин српски народ Ц. Горе прогласио националном мањином, реално је претпоставити да г-дин Булатовић као матичну Републику Срба из Републике Српске види Алијину Босну, иако је својевремено од Радована Караџића прихватио највеће одликовање Републике Српске. Било како било ова два пребогата црногорска моћника који су јануара 1989. године српске снаге довеле на власт учинили су оно што ни Жарковићу, Ђурановићу и компанији није смјело ни пасти на памет – Србе у Ц. Гори прогласили су националном мањином! Дакле, у исто вријеме када терористичко руководство СДА-је које је планирало и изводило оружане акције на сјеверу Ц. Горе председник Булатовић амнестира, посланике СРС (добровољне и борце са дубровачког ратишта), онемогућава да као легални представници своје странке остану у Скупштини. У исто вријеме када председник Владе Ц. Горе доводи НАТО-пакт у Ц. Гору председник Булатовић са својим компаноњима Милошевићем и Јилићем разоружава и онако обезглављену Војску Југославије.

У тренуцима када Савезна Република Југославија, односно Србија и Ц. Гора представљају најхетерогеније подручје Европе и свијета, умјесто стварања јединствене и снажне националне државе српског народа комунистички режими ДПС и СПС нуде изанђали пројекат државе равноправних народа и још равноправнијих народности и тако већ расклиману државу гурају потпуно у пропаст. За коју годину Срби у Савезној

Републици Југославији, (у колико она толико потраје), из статуса обесправљене већине постаће бројчана мањина. Зато није ни чудо да посланик ДПС Хасан Куртагић у Мандатско-имунитетској комисији одлучује о статусу посланика СРС, и да је прекидањем мандата Српским радикалима одушевило и очарало Хрвате у Боки готово колико и пад Кривина и одбијање хрватске Владе да се о Превласти уопште разговара.

Дубоко сам увјерен да ће Српска радикална странка пребродити све ове препреке и ударе комунистичког режима и да су покушаји ДПС да Србе у Ц. Гори претвори у некакав ентитет, вјерску или етничку групу осуђени на пропаст. Исту судбину доживјеће и антисрпска, антиправославна и сепаратистичка политика врха ДПС-ста, иако ова партија неће презати и од расиривања најбрутталнијих етничких сукоба да би дошла уз подршку НАТО-а и Америку до свог пројектованог циља – сепаратне Ц. Горе! Одавно су Српски радикали Славку Перовићу – лидеру Либералног савеза Ц. Горе (изразито сепаратистичке странке) упутили поруку да на власт може доћи само на другом америчком тенку који уђе у Подгорицу, на првом ће бити неки много "заслужнији" људи из ДПС. Иначе, логистичку помоћ у овим сепаратистичким наканама очито пружа највећи разбијач српства у историји – Слободан Милошевић. Наиме, никада до сада тај љубитељ Џек Данијелса и Дик Холбрука нити једном једином рјечју није поменуо Србе у Ц. Гори. За председника Србије српски народ у Ц. Гори очито не постоји. Зато нас Српске радикале "стопостотни" Црногорци често питају: Па, какви сте ви Срби када вас ни Србија, односно њено руководство не помиње и не признаје? У случају разбијања СРЈ од стране сепаратистичких снага Ц. Горе које предводи ДПС, а не, како се то често погрешно сматра ЛСЦГ, српски народ Ц. Горе неће поновити грешку Крајишких Срба и Срба из РС. Ослонац за одбрану заједнице Србије и Ц. Горе и својих националних права тражићемо у СРС-ци у Београду, а посљедних коме бисмо се обратили за подршку било би актуелно руководство Србије и највећи непријатељ српског народа у његовој историји Слободан Милошевић!

СРС Ц. Горе уз ослонац на СРС Србије испуниће своје националне и програмске циљеве и створиће снажну демократску, економски просперитетну и јединствену српску државу на српским етничким просторима.

др Милош Кустудић

НАОПАКО СХВАТАЊЕ ЧОЈСТВА

Не тако давно Црна Гора је у овом делу земаљске кугле представљала узор и лучоношу демократије. Некад, не тако давно, док је овим и многим другим просторима Европе и Света владао закон сабље димискије, док је Србија и пола Европе стењало под опанком турских султана, ага, бегова, све државне одлуке и договоре у Црној Гори су одлучивали и договарали племенски главари. Свачији глас је једнако вредео, а свачија се слушала с поштовањем и уважавањем. Некад, не тако давно, док су на територијама данас највећег светског жандара читави народи били буквално ликвидирани, Црногорци су неговали кодексе чојства и јунаштва, кодексе чувања себе од других и других од себе. У времену кад се у свим земљама Европе царска и краљевска реч није смела порицати, у Црној Гори је, на већањима, господар био само један од главара а одлуке Скупштине су увек доношене једногласно. У рат се ишло одлуком Скупштине а у помоћ потлаченој браћи, увек кад је потребе било. Светла је, дакле, црногорска историја. Свет је знао за овај мали али не среброљубљив, непоткупљив, правдољубив и слободољубив народ. Кад је Русија 1905. године заратила са Јапаном, Црногорци објавише рат Јапану. Неколико Црногораца који су се у то време налазили у руској војсци стекло је углед, звања и поштовање и сачувало светао образ не само себи, већ првенствено роду и имену.

Медаље и одличја дељени су тако што су остављана пред јединицу да их узме онај ко сматра да је најзаслужнији. Некад је, дакле, у Црној Гори образ био много важнији од иметка, живота, свега. Све за образ, образ низашта. Некад је тако било. Затим дође време црвеног терора, време Брозове тираније. Дође време црвених чизама, генералских, време пасјих гробаља, време тамничена, катанчења, стрељања. Време убијања цркве и народа и убијања духа у народу.

Комунисти други пут

Крајем осамдесетих после "поступања по наређењу", последњег (бар се тако народ црногорски надао) црвени одоше са власти. На власт дођоше млади, леги, паметни. И још црвенији, како се убрзо испостави. И још среброљубљивији и лупешкији од претходника. Нечаснији и прљавији. Злоупотребише родољубље и патриотизам који се у овом рату просто разбукта код Црногораца, па тако, док су многи поштени родољуби крварили на ратиштима широм српских прсотора, "млади, леги и паметни" покрадоше

по Црној Гори све што им паде под руку. А кад се ратници вратише кући, затекоше Црну Гору очерупану, огољену и опљачкану. И празну. Једино ћемери властодржаца и њихових скутоноша беху пуни, препуни. О привилегијама, које власт сама по себи носи и о злоупотреби истих да и не говоримо. О доношењу по народ важних одлука и закона, о демократији, такође не треба говорити. Бркати Момир без части и друг му Мило без бркова и без части под Стаљинову чизму ставише и оно мало демократије и згазише је. Кад их народ прозва на радикалским митинзима и кад их назва доповима, лупежима и сецикесама и кад затражи да врате опљачкано, увредише се жестоко. Радикали и народ им ударили на част. Као да се може и пљачкати и бити частан истовремено. И бити ј... и поштен. Милиција поново поступи по наређењу и челнике СРС протера са летовања из Црне Горе у Србију заједно са породицама. Чак и бебама. За њих су и бебе опасне. А то што нема никаквог законског основа за протеривање грађана СРЈ из једног дела државе у други и није било битно. Неће се ваљда држати Устава и закона "као пијан плота". Па ни покојни Тито их се није држао. Чак је и критиковао такво држање. А млади, леги и паметни су у његово време били његови пионири. И били су млади, леги и паметнији. И добро су научили лекцију. Ахима Вишњића, Драга Бакрача, Милинка Газдића, Илију Дармановића, Милоша Кустића и отале радикалске прваке нису могли протерати из Црне Горе и то из два врло банална разлога. Прво, сви су рођени Црногорци, а друго, посланици су. Главари, од народа изабрани, да

Радован Вукчевић поган људска и полицијски доушник

народне послове свршавају и народ од зла и злотвора штите. А управо ови су најгрлатији у откривању доповских и криминалних радњи како Мила и Момира, тако и припадника партије њихове. И то по реду, тачно у марку, долар, динар, килограм, литар. Таксативно, што би се рекло. И документовано. Е кад не може протеривање, може утакмичење. Имунитет посланички, законски основ, скупштински кворум и сличне трице и нису тако битне. Постоји начин да се то превазиђе. Постоје и примери, које је сестринска мафија из сестринске партије у сестринској Србији већ примењивала.

Овакве се одлуке доносе између поноћи и првих петлова, у време нечастивих сила, време какво и делу доликује. Донеше дакле одлуку и Ахима првог кадији предадоше. Кадији провереном и послушном. Заједно са пресудом. Само да кадија потпише и штембил удари. Да се не мучи и не разбија главу. Или да му којим случајем савест не проради. Опште је додуше познато да црвени савести немају, али, никад се не зна.

Ахиму само прочитао да га због врећања угледа и части Црне Горе утаминчују на пет месеци. "О темпора о морес", па зар су они Црна Гора. Па ни лудом не би пало на памет да између њих и Црне Горе стави знак једнакости, и то само зато што су на врху, на површини. Па људи моји на површини воде, истина, плива и племенито свето тисово дрво, али и многе друге ствари које и нису за новине. Прођоше одрезани месеци Ахимовог тамновања, а ни он ни партијске колеге не савише кичму и не ућуташе се. Напротив. Врх Странке у Црној Гори настави још жешће да прозива режим за све доповлуке, за криминал, за неспособност. Увидеше млади и леги да у овом случају нису били паметни. Увидеше да их народ и даље прозива и помиње. По злу додуше и за сва недела и зла која народ снађоше. Увидеше да им народ и она помиње. И све претке. Пошто хапшење не помаже, одлучише да Странку непостојећом прогласе. И посланике такође. Одлучише да српске радикале из Скупштине избаце. Овим чином и добар део народа прогласише блесавим, јер би само блесав гласао за непостојећу странку. Одлуку спроведоше ових дана. Незадовољство народа их ни овог пута, као уосталом и никад досада није интересовало. А народ је црногорски оне претходне на Жутој Греди сменно. За ове му неће требати Жута Греда. Требаће му мотка, зна се већ каква.

Момир Марковић

РЕАГОВАЊА ОПШТИНСКИХ ОДБОРА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ЦРНЕ ГОРЕ

АНДРИЈЕВИЦА

Општински одбор СРС Андријевица је био и остаје лојалан СРС на челу са др Војиславом Шешељем, председником Странке и Програмом Странке.

Андријевица, 25. 12 1995. год
Председник Раде Чумић

БАР

Српска радикална странка Црне Горе, Општински одбор Бар, даје пуну подршку, легално и демократски изабраним народним посланицима, Скупштине Републике Црне Горе, са листе Српске радикалне странке Црне Горе, а то су: Ахим Вишњић Драго Ба крач, Милинко Газдић, Илија Дармановић, Милош Кустудић, Љубомир Илић, Славко Лончаревић и Мирољуб Ђировић, за које тврдимо да су прави представници, јединствене Српске радикалне странке свих српских земаља, чији је председник Централне Отаџбинске Управе др Војислав Шешељ, а које је Српска радикална странка Црне Горе, саставни и нераскидиви дио.

Друга странка са сличним називом није нам позната, нити је признајемо као ни лажно представљање, ин-струисаних појединаца. Зато, Вас упозоравамо господине председнице Скупштине Републике Црне Горе, да је протјеривањем горе наведених посланика, учињен драстичан напад на прави систем земље.

Још једном напомињемо да су чланови наше странке на територији Општине Бар, остали лојални чланови Српске радикалне странке, чији је председник Централне Отаџбинске Управе др Војислав Шешељ.

Бар, 25.12.1995. год.
Председник
Мирољуб Ђировић

БЕРАНЕ

Општински одбор СРС Беране је био и остаје лојалан СРС на челу са др Војиславом Шешељем, председником Странке, те Програмом Странке

Беране, 25. 12 1995.
Председник
Милорад Лабан

БИЈЕЛО ПОЉЕ

Општински одбор Српске радикалне странке из Бијелог Поља пружа безрезервну подршку републичким и савезним посланицима др Шешеља.

Бијело Поље, 26. 12. 1995. год
Председник
Драгослав Кљајовић

БУДВА

Општински одбор Српске радикалне странке Будва обавештава Вас да су сви чланови СРС (осим раније искључених Милка Криваца и Луке Франете) остали лојални и одани СРС чији је председник др Војислав Шешељ, упркос овим тешким и суморним тренуцима за СРС у Црној Гори када се актуелна власт отворено ставила на страни издајника и отпадника СРС ЦГ.

Због све учесталијих напада на СРС и њеног Посланичког клуба у Скупштини Црне Горе Општински одбор СРС Будва је послао писмо председнику Скупштине Црне Горе Светозару Маровићу у којем га упозоравамо да својом подршком на доприноси нападу на правни систем земље. Такође смо га обавестили да никакав Радован Вучковић и његово квази председништво нема нити ће имати присталица у нашем чланству те да као такав не може представљати СРС у Црној Гори. На крају смо апеловали на њега као нашег суграђанина да буде доследан Српском Грбљу и својим прецима.

Драга браћо, ценећи ваш велики и напоран труд који сте показали, дајемо вам велику и искрену подршку у нашој заједничкој борби за ослобођење Српског народа од комунистичког јарма и искрено се надамо да ће нас ускоро посетити наш војвода Војислав Шешељ.

Будва, 26. 12. 1995. год.
Председник
Рајко Кузман

ДАНИЛОВГРАД

С обзиром да не престају напади на СРС Црне Горе и њен посланички клуб у Скупштини Црне Горе, Општински одбор СРС Црне Горе Даниловград Вас обавештава да су сви чланови наше странке на територији Општине Даниловград лојални СРС Црне Горе и СРС чији је председник професор др Војислав Шешељ а који је СРС Црне Горе нераздвајиви дио од њеног оснивања.

Такође сведочимо да Радован Вукчевић и његова дружина неће, нити ће имати присталице у нашем чланству, те упозоравамо председника Скупштине Црне Горе, да не доприноси њиховом подршком рушењу правног система земље и елиминише из дневног реда Скупштине, ненадлежну расправу о статусу наших посланика у Парламенту.

Даниловград 22. 12. 1995. год.
Председник
Миодраг Бошковић

ЖАБЉАК

Искључење посланика СРС из парламента Црне Горе представља игнорисање свих људских писаних и неписаних закона. Овим је власт ставила до знања да је не интересује шта мисли скоро 30.000 грађана Црне Горе.

Општински одбор СРС у Жабљаку подржава своје посланике у Скупштини Црне Горе на челу са председником посланичког клуба Ахимом Вишњићем. Онима који служе као оруђе владајућој ДПС упућујемо само дубоки презир.

Жабљак, 26. 12. 1995. год.
Председник
Б. Радуловић

КОЛАШИН

С обзиром да не престају напади на Српску радикалну странку Црне Горе и на њен посланички клубу у Скупштини Републике Црне Горе, општински одбор Српске радикалне странке Црне Горе – Колашин Вас обавештава да су сви чланови наше странке на територији општине Колашин лојални Српској радикалној странци Црне Горе и Српској радикалној странци чији је председник проф. др Војислав Шешељ, а које је Српска радикална странка Црне Горе нераздвајиви дио од њеног оснивања.

Такође свједочим да никакав Радован Вукчевић и његова дружина нити имају нити ће имати присталице у нашем чланству, те упозоравамо Председника Скупштине Републике Црне Горе да не доприноси њиховом подршком нападу на правни систем земље и елиминише из дневног реда Скупштине иначе ненадлежном расправом о статусу наших посланика у парламенту.

Колашин, 26.12.1995. год.
председник
Жељко Шћепановић

КОТОР

Општински одбор Котор оштро осуђује власт у Црној Гори која је на безочан, незаконит и неуставан начин искључила легитимне представнике најбољих српских патриота у Скупштини Црне Горе.

За легитимне признајемо једино Посланички клуб са Анимом Вишњићем на челу и Извршни одбор са Драгом Бакачем и СРС са Војиславом Шешељем на челу.

Котор, 26. 12. 1995. год.
Председник
Ратко Мартиновић

МОЈКОВАЦ

И ови беспоречи по поретку некоме следеју. Они који на овакав начин одузимају легитимне мандате посланицима црногорске Скупштине очито одлазе у Историју. У онај дио који ће прочавати зле људске пориве, издају, полицијске марифетлуке.

Зар данас није јасно да смо побиједили јер комунисти панично и подмукло (другачије и не знају) повлаче задње потезе.

Ваљак српског националног бића који је нераздвојан од најчасније демократије, гази властодршце једноумља.

Општински Одбор из Мојковца наставља са господином Шешељем на челу. Господине Вишњићу знам да Вас неће поколебати шака гмизавих шпијуна и њихових налогодаваца, – Наставаите ми смо уз вас!

Мојковац, 26. 12. 1995. год.
Председник
Слободан Недовић

НИКШИЋ

ООСРС Никшић не прихвата брутално, противуставно и противзаконито избацивање посланичког клуба СРС Црне Горе из Скупштине Републике Црне Горе, од стране комунистичко-сталинистичке партије на власти у Црној Гори.

ООСРС Никшић је јединствен у оцјени да су владајућа партија и председник Скупштине Црне Горе Светозар Маровић грубо прекршили Устав, ревидирали изборне резултате, односно вољу бирача у Црној Гори са последњих парламентарних избора.

Посланички клуб СРС Црне Горе је у Скупштини аргументовано и убједљиво доказивао издају српских националних интереса од стране владајућих режима у Србији и Црној Гори, и директну повезаност државног врха Црне Горе са криминалом. ДПС Црне Горе суочена са очигледном ерозијом сопственог угледа у народу и немогавши да се супростави аргументима СРС прибјегла је насилном избацивању легално изабраних народних посланика у Скупштини Републике Црне Горе, што је равно државном

удару, због чега не може бити признато ни прихваћено. Умјесто легално изабраних посланика СРС владајућа партија намјерава да у Скупштину Црне Горе убаци сателитску групу давно искључених посланика.

ООСРС Никшић овим даје пуну подршку политици СРС њеном председнику др Војиславу Шешељу, Извршном одбору СРС Црне Горе и посланичком клубу СРС Црне Горе, која је противзаконито искључена из Скупштине Црне Горе.

Никшић, 26. 12. 1995. год.
Председник
Раде Ђукановић

ПЛАВ

Општински одбор СРС Плав је био и остаје лојалан СРС на челу са др Војиславом Шешељем, председником Странке, те програму странке.

Плав, 25. 12. 1995. год.
Председник
Жарко Стијовић

ПЛУЖИНЕ

Општински одбор СРС Плужине даје подршку Централној отаџбинској управи Београд, Извршном одбору СРС Црне Горе, на челу са Драгом Бакачем и Посланичком клубу у Скупштини Црне Горе на челу са председником клуба Анимом Вишњићем.

Ми не признајемо никакве друге представнике СРС који се лажно представљају као руководство Странке.

Плужине, 26. 12. 1995. год.
Председник
Марко Крунић

ПЉЕВЉА

Општински одбор Српске радикалне странке Пљеваља обавјештава јавност:

Дивно смо саздани, поносни смо на свој рад и никад нијесмо из својих редова искључили господина Милинка Газдића.

У име 5.318 својих бирача, јединственог Општинског одбора и бројног чланства, САОПШТАВАМО да господин Милинка Газдића и даље сматрамо својим легитимним и репрезентативним заступником у сва три парламента.

Из горе непобитних чињеница следи да је неко кроз уста гласноговорника Републичког парламента посредством медија дебело обмануо Црногорску јавност.

Пљевља, 22. 12. 1995. год.
Потпредседник
Слободан Јеловац

ПОДГОРИЦА

Искључење посланика СРС из Скупштине Црне Горе, кршењем Устава ове државе, драстичан је наставак хајке на српске родољубе у Црној Гори и класична сахрана демократских принципа цивилизованог свијета.

Овим вандалским чином властодршци, ови комунистички сатрапи, остављајући српски народ у Црној Гори без својих представника у Парламенту гдје царује мрак једноумља, гдје комунистичка цокула покушава да згази вертикалу српске Спарте, светионик слободе и неугаслу наду да ће овај народ из педесетогодишње помрачине пронаћи своју лучу.

Овај општински Одбор остаје уз идеју за коју су и животе давали наши преци и почети, идеју одбране српске правде, часног крста и слободе златне, остаје вјеран Српској радикалној странци коју је основао и води господин проф. др Војислав Шешељ. Самим тим, недвосмислено и једногласно подржавамо посланике српства у Црној Гори – на челу са господином Вишњићем!

За оне који су оруђе актуелне власти, прљаве алатке прљавих господара, пожмирепе и шпијуне црног ђавола и црвене жабе – само порука: ви не трајете нити постојите. Ви сте обманли и имагинација као и они који вас туткају. Вас је ово вријеме само као бура извукла из блата и гурнула у смеће а то није вриједно историје.

Господине Вишњићу, наставите!
Имате неподјелијену подршку општинског Одбора из Подгорице!

Подгорица, 26. 12. 1995. год.
Председник
Душко Секулић

РОЖАЈЕ

Општински одбор СРС Рожаје даје потпуну подршку Извршном одбору СРС Црне Горе и Посланичком клубу СРС и Централној отаџбинској управи Београд.

Не признајемо нелегално и неуставно искључење посланика СРС из Републичког парламента.

Рожаје, 27. 12. 1995. год.
Председник
Златко Магделинић

ТИВАТ

Са пуном одговорношћу Општински одбор СРС Тиват одбија неуставно и незаконито искључење посланика СРС Црне Горе из републичке скупштине. Тиме је власт показала своју нестабилност и страх од једине праве опозиције у Скупштини Црне Горе. Због тако нецивилизованог

чина Општински одбор СРС Тиват општро осуђује ДПС и изјављује да једино признаје за легитимне посланике из досадашњег клуба посланика на челу са Анимом Вишњићем.

Тивт, 27.12.1995.год.
Председник
Боко Јанковић

УЛЦИЊ

Општински одбор СРС Улцињ при хвата само за легитимну СРС Црне Горе и Посланички клуб СРС у Скупштини Црне Горе на челу са Анимом Вишњићем, Централну отаџбинску управу са Војиславом Шешељем и Извршни одбор на челу са Драгом Бакрачем.

Не признајемо лажне представнике Радована Вукчевића, Душана Бошковића и Славољуба Шошкића.

Улцињ, 27. 12. 1995. г.
Председник
Небојша Чапуновић

ХЕРЦЕГ НОВИ

Општински одбор СРС, Х-Нови даје пуну подршку легално и демократски изабраним народним посланицима СРС у Скупштини Републике Црне Горе, са листе Српске радикалне странке: др Милошу Кустудићу, Драгу Бакарачу, Милинку Газдићу, Илији Дармановићу, Љубу Илићу, Славку

Лончаревићу, Аниму Вишњићу и Мирољубу Ђировићу, за које тврдимо да су прави представници наше странке, чији је председник др Војислав Шешељ, и чији је нераскидиви дио Српска радикална странка Црне Горе.

ОО СРС Херцег Новог не признаје илегално и уз помоћ владајуће странке наметнуте представнике фашистичке странке, извјесног Радована Вукчевића и Душана Бошковића, за своје представнике, већ ће их третирати као и све друге чланове Демократске партије социјалиста и Социјалистичке партије Србије! Чланови наше странке, са територије Општине Х-Нови, осим четворине одборника које смо још прије три године због комунистичког и разбијачког дјеловања, смјенили са одборничких функција, су без изузетка лојални Српској радикалној странци чији је председник др, Војислав Шешељ.

Херцег Нови, 26.12.1995.год.
председник
Матија Дабовић

ЦЕТИЊЕ

Са славног српског Цетиња Општински одбор шаље неподјелећу подршку осморици искључених републичких посланика из Скупштине Црне Горе. Издајнике као што су Вукчевић, Шошкић и Бошковић власт ставља у Парламент а избацује поште-

не патриоте на челу са Анимом Вишњићем. Зато као легитимне признајемо једино Посланички клуб кога води Аним Вишњић и Српску радикалну странку на челу са Војиславом Шешељем.

Цетиње, 26. дец. 1995. год.
Председник
Дејан Јакић

ШАВНИК

Општински сабор СРС Шавник безрезервно подржава Српску радикалну странку Војислава Шешеља и само ту странку прихвата као легалну и легитимну. Изроде и издајнике Вукчевића, Бошковића, Шошкића и њихову дружину доживљавамо само као бруку цијелога српства, а све њихове удбашке ујдурме са гнушањем одбацујемо.

Политички клуб у саставу Аним Вишњић, Драго Бакарач, Милинко Газдић, Милош Кустудић, Илија Дармановић, Мирољуб Ђировић, и Љубомир Илић сматрамо за легитимне представнике Српске радикалне странке Црне Горе и само они имају подршку Општинског одбора СРС Шавник.

Шавник, 26. дец. 1995.год.
Председник
Божо Перошевић

АПЕЛ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ЗА ЗАШТИТУ ЉУДСКИХ ПРАВА И СЛОБОДА ГРАЂАНА ЦРНЕ ГОРЕ

1. UN Human rights Committee
Palais des Nations
1211 Geneva 10
Switzerland

2. UN Committee against torture
Palais des Nations
1211 Geneva 10
Switzerland

3. Commission on human rights (CHR)
Palais des Nations
1211 Geneva 10
Switzerland

4. Council of Europe
Committee on Legal Affairs and
Human Rights
H.E. Lord Kirkhill
67075 Strasbourg
France

5. Chairman of the Council of the
European Union
Bruxelles
Belgia

6. g. Aldo Cricchio
Помоћник шефа делегације
Мисија Европске уније
Кабларска 29, 11000 Београд

7. Antonio Torsiello
Head of European Community
Monitor Mission to Yugoslavia
Regional Centre Belgrade
Хотел Југославија,
Булевар Николе Тесле 3, 6. спрат

8. Aspen Institute Berlin
The International Commission on the
Balkans
David Anderson, director
Leo Tindemans, chairman
Inselstraße 10

D - 14129 Berlin
Germany

9. Mr. Luchino Corisce,
Ambasador
Director of the office for
democratic institutions
and human rights
Warsawa
Poland

АМБАСАДАМА:

Аустралије, Аустрије, Белгије Бразила, Бугарске, Канаде, Кине, Кипра, Чешке, Данске, Немачке, Француске, Велике Британије, Грчке, Гвинеје, Холандије, Мађарске, Индије, Италије, Јапана, Републике Кореје, Пољске, Португалије, Румуније, Русије, Словачке, Шпаније, Шведске, Швајцарске, Сједињених Америчких Држава, и Украјине

Уважена господо

У жељи да заштити људска права и слободу грађана Црне Горе који су на изборима 1992. године гласали за кандидате Српске радикалне странке Црне Горе,

Пошто је исцрпила све могућности самосталне борбе демократским методама у оквиру Устава и закона,

Притиснута неокомунистичком диктатуром режима у Црној Гори и Савезној Републици Југославији,

Убеђена да ћете учинити све што је у вашој моћи како би се владајући диктаторски режим упозорио на последице завођења диктатуре у срцу Европе,

Спремна да вам, уколико желите, и лично презентује доказе за тврдње изнете у овом писму,

Српска радикална странка Црне Горе, која је организациони део Српске радикалне странке др Војислава Шешеља са седиштем у Београду, вам се обраћа у намери да вас упозна и затражи ваше реаговање поводом:

1. Узурпације три посланичка места у Већу грађана Савезне скупштине Савезне Републике Југославије,

Образложење:

На изборима одржаним 1992. године Српска радикална странка Црне Горе је на изборној листи чији је носилац др Војислав Шешељ освојила четири посланичка мандата.

Тројицу тада изабраних посланика Српска радикална странка Црне Горе је, због сарадње са властима, искључила из својих редова 31. јануара 1994. године. По Закону о избору савезних посланика у Веће грађана Савезне Скупштине Савезне Републике Југославије, савезном посланику престаје мандат даном престанка чланства у политичкој странци на чијој листи је изабран за посланика.

Неокомунистички режим под утицајем Слободана Милошевића, не поштујући Устав ни законе Савезне Републике Југославије, није одузео мандат тројици бивших посланика већ они и данас седе у Савезном парламенту, гласају за предлоге режима, и тиме чине нелегитимним све одлуке Савезне скупштине.

Српска радикална странка Црне Горе непрекидно захтева од савезног парламента да јој се врате та три на силу одузета мандата, али неокомунисти не одговарају.

2. Узурпације осам посланичких места у Скупштини Републике Црне Горе.

Образложење:

Укидање осам посланичких места Српске радикалне странке Црне Горе у Скупштини Црне Горе учињено је насилним путем, наметањем полицијског човека за председника Странке, мимо процедуре избора руково-

дећих органа и тела у Странци. Тако је једна легитимна политичка странка лишена свог уставног права на политичко парламентарно деловање, а незаконито промовисана сателитска странка под истим именом, што је супротно Уставу и закону. То је учињено само да би нам се на силу одузело осам мандата и зато што су посланици Српске радикалне странке Црне Горе у току трогодишњег мандата инсистирали на демократизацији Црне Горе и спречавају диктатуре и криминала.

Режим који је огрезао у криминалу, угрожен јавним политичким парламентарним деловањем посланика Српске радикалне странке Црне Горе, покушао је хапшењима, монтираним судским процесима, и затвором да нас уплаши и заустави, а када је видео да је то немогуће, прибегао је диктаторском чину: осморица наших посланика избачена су из Скупштине Републике Црне Горе.

Овај неостваривачки политичко-титовски чин највећа је увреда народу Савезне Републике Југославије, цивилизованог Европе и свету.

Молимо за вашу хитну и одлучну интервенцију како бисмо спровели борбу против диктатуре и безакоња, а за демократске промене у Црној Гори и Савезној Републици Југославији.

Председник
Српске радикалне странке
др Војислав Шешељ

Заменик председника
Томислав Николић

Генерални секретар
Александар Вучић

Председник
Српске радикалне странке
Црне Горе
Аћим Вишњић

Председник Извршног одбора
Српске радикалне странке
Црне Горе
Драго Бакрач

Генерални секретар Извршног одбора
Српске радикалне странке Црне Горе
Миљинко Газдић

Правни заступник
Илија Дармановић

ПЕНДРЕКОМ НА НОВИНЕ

Полиција запленила лист "Велика Србија"

Ових дана први, други, трећи и сви остали програми, све режимске новине и сва друга средства објективног дезинформисања на сав глас, на сва слова и сва уста прогласише највећим успехом наше умне дипломатије, наших преговарачких тимова и наше мудрости, то што се у Босни и око Босне, у Србији и око Србије, на Балкану и око Балкана сјатише силне фаланге, силне ордије и сва та силна униформисана булумента, па сад можемо спавати мирно. На оба ува што би се рекло. Једино нам је мало жао што међу њима нема Ескимма, Лилипутанаца, Тунгузијаца. Иначе сви су остали ту. И то све наши проверени пријатељи, Турци, Немци, Аустријанци, Мађари. А пријатељство са њима је право. Ратно. Крвљу запечаћено. Напом додуше и у пропорцији 1:100, али шта се може. Дали би ми и више али њих је било толико да смо једва и ову бројку накрпили. За мало да нас пријатељство са њима потпуно истреби. И таман, пошто су се дејтонски преговори завршили и таман кад у нашој Држави почеше припреме и планови за велико славље, за бакљаду и теревенку кад нам се вођа са Нобеловом медаљом на прсима и Нобеловим доларима у џепу буде вратио, појави се однекуд број 63 "Велике Србије" који описа да у тамо некој вукојebinи која се иначе и Дејтон назива и није било баш тако, како горе поменута средства објавише, да се тамо одлучивало и потписивало у ненормалном стању, да не кажем пијаном. Зли језици доставише новинарима "Велике Србије" информацију а ови то не објавише, да тамо, у том Дејтону ни дератизација није урађена Бог те пита од кад, јер су се све време преговарања и потписивања нашим преговарачима око ногу мотале читаве гомиле белих мишева и пацова, и по неки ружичасти слон, што их је изузетно деконцентрисало. Не објавише новинари ништа и о неиздрживим главобољама преговарача, поготово ујутру, после преговарачких ноћи. То што новинари не објавише ни документа ни мапе, које мудри тим потписа, може нам само бити уписано као поен у одбрани преговарача од тврдње да су били пијани, јер, руку на срце оно брата, ни пијан човек не би потписао. Било како било, и ово што "Велика Србија" објави, изазвало је велико интересовање грађана Србије и добар део тиража беше и буквално распродат за врло кратко време. Разлог за овакво

интересовање је врло прост. Хоће народ да чује и други део приче да види и другу страну медаље, да се потпуно информише.

И док су нам се колпортери убијали од посла продајући новину (која је још 1991.г. уписана у регистар информативних гласила у Министарству информисања под бројем 1104, тако да у складу са Законом о информисању једино одлуком Министарства поједини бројеви могу бити привремено забрањени, и то само до судске пресуде која ће број или запленили или ослободити забране), око овог броја се

нешто чудно деси. Поједини милиционари, из само њима знаних разлога, дакле само по њима знаним законима, почеше заплону примерака од колпортера. Уз издавање потврде додуше. Гест наших чувара реда, закона и мира (који изгледа и даље нема алтернативу) може се објаснити на најмање четири начина):

– Или полиција има мале плате а жељна је читања правих новина, па је, заобилазећи мало закон, овако дошла до драгоценог штива. Ово се може донекле и разумети и оправдати јер плате су релативно мале а полиција је релативно писмена.

– Или је полицајац запленио новине зато што сматра, да кад може мини-

ПОТВРДА О ЗАПЛЕНИ НОВИНА

Republika Srbija
GRAD BEOGRAD
SKUPSTINA OPштINE NOVI BEOGRAD
Odeljenje za gradovinske i komunalno
stambene poslove
— Komunalna inspekcija —
Број:
Novi Beograd, Lenjinov bulevar 167
Tel. 134-108/655

Stranci

*Јавне информације
из лист "Велике Србије"
из Пролетерске
Солитарности
13.25.92*

Na osnovu clana 9. Odluke o komunalnoj inspekciji ("Sl. list grada Beograda", broj 29/83), izdaje se

ПОТВРДА № 1510

O PRIVREMENOM ODUZIMANJU ROBE DANA 23 12 1995 godine OD
ime i prezime *Милићковић-Боксо* ime oца *Петар*
rođen *7. 01. 1951* у *Ђојин* SO *Милча*
sa stanom у *Београд* ул. *Садика Галића* br. *36*
I. k. broj *T 33581* lični broj *070 1951110545*

Red. br.	OPIS ROBE	Mera	Komada
1	Месечни часопис "Велика Србија"	Ком	38
/			

Komunalna inspekcija oduzetoj robi doneće nadležni organ za privremeni postupak.

Stranica
Милићковић

Robu primio

OPшTINA NOVI BEOGRAD
KOMUNALNI INSPEKTOR

iz

Били Милић

RO

стар Ратомир Вицо да забрани поједини број, што не би могао и он и то из два разлога.

Први, ни министар није много писменији од њега, или други, милиционер има намеру да се у следећем мандату кандидује за функцију министра информисања, па човек тренира.

– Или полицајац и не зна да му Закон не дозвољава да тако нешто уради (ко ће толике Законе читати и учити) па ко вели човек да му и то незнање даје право.

– Четврти и можда најозбиљнији разлог може лежати у томе да су полицајци чули да је у процедури освајања у Републичкој скупштини Закон о чиновима у полицији и да, по предлогу, чиновне указом дели једино Слободан Милошевић, па ко веле људи да се истакну и овим делом кандидују за ванредно унапређење. Углавном, прави се разлог за ову заплету још увек не зна. Осим можда, што су полицајци проценили, да је у новинама нападан (како они рекоше) "најбољи председник на свету". Што смо ти ми Срби чудна сорта. Код нас све мора бити најбоље. Па ми брате, и кад имамо диктатора, он мора бити најбољи на свету. Сомоза, Пиноче, Франко, Иди Амин, Бокаса и сви други диктатори нашем диктатору не смеју бити ни до колена. Било како било, тек одузе полиција и заплени тридесет осам примерака "Велике Србије" од колпортера. Председник Општинског одбора СРС господин Драгомир Павловић, из чијег је Општинског одбора и колпортер и новине том приликом изјави: "Па што не рекоше да би радо прочитали новине, а да немају пара. Ја бих им лично поклоних те примерке. Биће ипак да је нешто друго у питању. На тај закључак упућује и провала у

наше просторије, којом је приликом узето још педесетак примерака а од прилике још толико разбацано по поду и погажено. Ово, додуше доказује да је међу онима који су провалили било и писмених и неписмених.

Писмени узели да би читали а неписмени башили на под и згазили. За неписмене на име, писано нема никакву вредност. Може бити да је ово само прелило чашу режиму на Новом Београду јер ми већ дуже време врло озбиљно радимо, а то изгледа њима жестоко смета. Засметало им је што су радикали само на овој Општини планирали четранест трибина у врло кратко време, што су добар део њих и одржали и што је посета на трибинама таква да су сале увек препуне. Или им је можда засметало што смо, што излепили што разделили више од педесет хиљада плаката обавештења, летака, прогласа. Баво ће га знати. Можда им смета и то што напиш чланови, лекари, физиотерапеути, адвокати, социјални радници сваке суботе пружају бесплатну помоћ грађанима. Најпре ће бити да им све то заједно жестоко смета." Господин Павловић је дубоко у праву. Њима смета активност Странке. И то не само на Новом Београду већ широм Србије. И ово није једини атак на Странку. Више од две године њихова средства дезинформације и обмане никако да превале преко пера или језика чак ни име Српске радикалне странке. О присуству у емисијама или о објави интервјуа неког од наших челника да и не говоримо. Нешто друго мене мучи. Пре неки дан прочитах у неким новинама да је са страначком штампом апсолутно готово, да је потпуно пукла а да се листови баш свих странака гасе јер их народ не чита. Зашто ли се онда власт мучи

и плени нешто што ће се и онако угасити и што нико неће куповати и читати. Наша истраживања показују да сваки продати примерак нашег листа прочита у просеку троје-четворо људи. Шта ли ће се десити кад, по овој логици, заплењене примерке данас прочита три-четири стотине полицајаца. Па данас прочитају, сутра бар половина схвати а прекосутра нагрну да се учлањују у Странку.

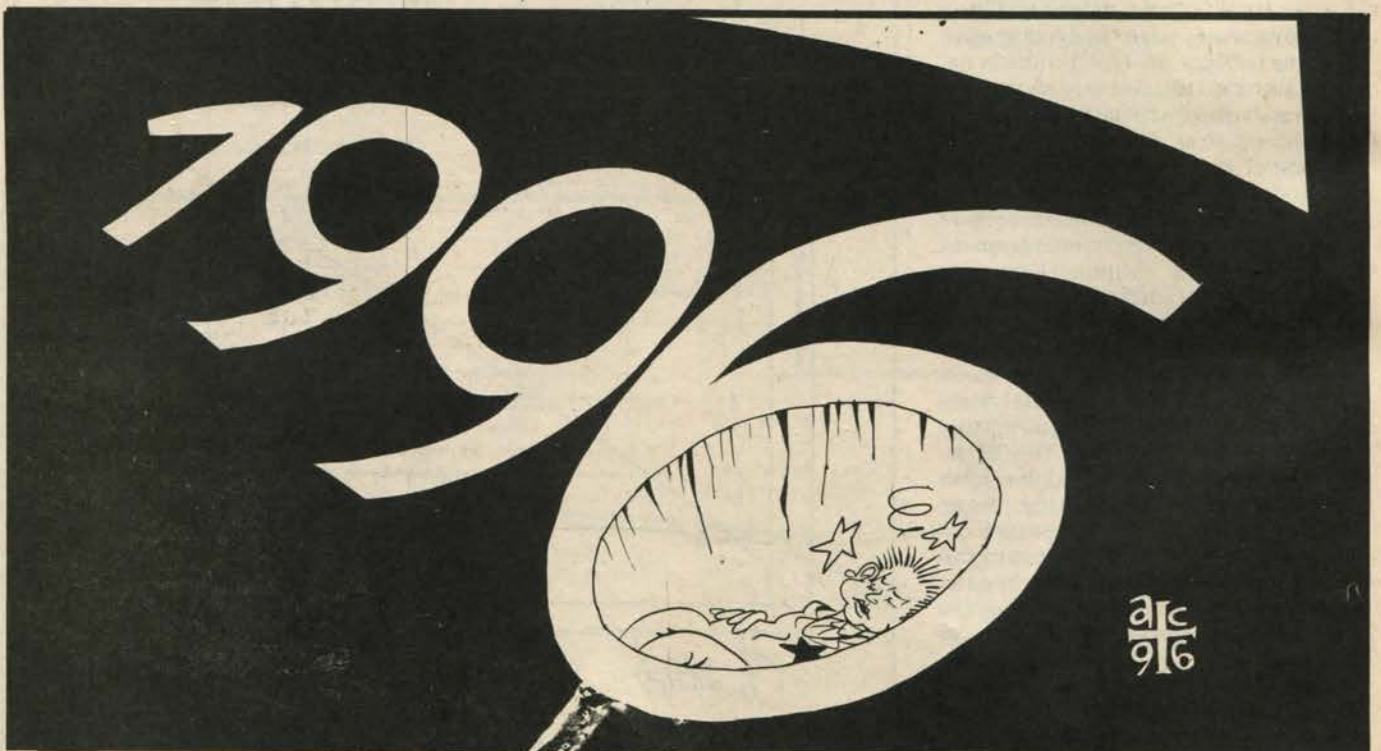
Јесте да ће тако "Велика Србија" испунити и другу своју мисију (прва је информативног карактера), али брате шта бисмо ми са толико полицајаца. И ко ће нам после тога бранити мисао, лик и дело најдражег председника. После Тита, разуме се. Кад смо већ код тога изгледа да комшије и нису у најбољим односима и не консултују се јер ове што је овај урадио од народа, чак ни онај не би.

А ако би мене неко питао шта се то стварно у Дејтону десило, ја мислим да су српски простори или утопљени у вискију, или изгубљени на картама (дејтонским). Али ко мене пита.

Зато и нећу завршити својом, већ реченицом пуковника Стојадиновића кога сменише само зато што је буквално схватио деполитизацију војске па замерио што Лилић држи трибине у војсци. Па где би он брате могао скупити људе да га слушају, осим у војсци, где их официри построје и нареду "мирно".

Сироти војници морају тако поступити све док се наредба не опозове. А поменута реченица поменутог пуковника гласи: "нек вам је проста ова година, која је највеће преступнике довела до сумњиве славе".

Момир Марковић

ПУЦАЊ У ПРАЗНО

Ових дана, тачније 11.12.1995. године др Војислав Шешељ позван је у ОУП Земун. Разлог за тај позив у станицу милиције поменуте општине био је провера и привремено одузимање револвера марке Smit-Wesson, cal 38 m, фабр. бр. 591334, за који је поседовао уредан оружни лист број R-11793/W. Недавно му је одузет и пиштољ марке Browning, cal 7,65 mm и оквир са 16 метака за који је такође имао уредна документа. Пошто се др Војислав Шешељ уредно одазвао позиву и приступио одељењу унутрашњих послова, одузет му је револвер уз издавање потврде бр. 210-279/W.

Све је урађено сходно закону о поседовању, ношењу и држању оружја. Шта није онда у реду? Припадници Министарства унутрашњих послова одузимају оружје оним грађанима који на свадбама, весељима и другим сличним ситуацијама, под дејством алкохола, при ограниченим могућностима одлучивања и размишљања користе ватрено оружје за весеље и пуцање, што би се рекло злоупотребљавају га. Сви који познају грађанина од кога је оружје одузето, знају га као човека који уопште не пије, човека врло разборитог, разложног, сталженог. Због чега је онда уследило поменуто одузимање?

Биће да је једини разлог за овај поступак режима, при чему су радници Министарства унутрашњих послова само извршиоци налога, тај што је господин Војислав Шешељ председник Српске радикалне странке, а режим већ дуже време спроводи организовано разоружавање радикала а да је сад, пошто није било реакције, позван и председник странке. Мада немамо намеру да правимо никаква упоређења и паралеле, не можемо се отети утиску да је ситуација "већ виђена". Сетити се ваља да су негде средином 1990. године сличне службе, обављале сличне послове на територији Вуковара, Коренице, Глине, Книна, Петриње, кад су разоружавани сви Срби без разлике и да је одузимано сво оружје, чак и ловачко и трофејно. И тада су издаване потврде о привременом одузимању. Нећемо да верујем да се и овде врше припреме за неко масовно тамничење или припрема за неку "Ноћ других ножева". Нећемо, мада све указује на то. Режим који људе дели искључиво по страначкој припадности и коме је једно од главних мерила, можда чак и најглавније, припадност странци а не људски морални и други критеријуми и вредносни судови, може бити спреман и буквално на све.

Оно што радикалима представља и најјаче оружје а истовремено оружје које им нико не може, осим наравно

Образак ОУП -- 7

ОУП Земун
(Име и седиште органа који води поступак)

Број: R-11793/92 Начин достављања PATROLA
Датум: 08.12.1995

ПОЗИВ ЗА СТРАНКУ
(чл. 71. ЗУП-а)
Војислав Шешељ
(Име и презиме односно назив странке)

из ZEMUNA ул. POSAVSKOG ODREDA бр. 36
позива се да дође лично, или да упути свог представника, законског заступника, односно пуномоћника на дан 11.12. 1995 године
у 10⁰⁰ часова у ОУП ZEMUN, OMLADINJSKI TRG 2
(Улица, број и ст.)

соба бр. 27 ради OBAVJEŠTAJA OŠETA I OŠEŠENJE UČE SA PODACIMA
12 REGISTRA IZDATIM OBUZENI LISTOVA
у предмету REGISTRACIJE OBUZETA
у својству

НАПОМЕНА: Поменути личну карту, оружје и оружни лист
У случају спречености, позвани је дужан да одмах по пријему позива о томе извести овај орган.
Ако се позвани не одазове овом позиву извести орган да је спречен да дође, сносиће законске последице.

Објашњење за попуњавање:
1. Ако је потребно лично присуство странке треба препријети речју: „или да упути своје представника, законског заступника, односно пуномоћника“. Ако странка није физичко лице изражавају се речју: „ли лично дође“.
2. У простору иза речи „Напомена“ дају се потребна упутства, као на пример да странка, са собом понесе писмене или друге доказе, да може повести сведоке на које се намерава позвати, или да уместо доласка може до одређеног дана да преда писмену изјаву (члан 71. став 2. и 3. ЗУП-а).
3. На полећним доставница достављач даје извештај односно напомену у вези са достављањем.

Нотариј
(Потпис)

Република Србија
МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА
СЕКРЕТАРИЈАТ УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА У БЕОГРАДУ
ОУП Земун
Број: 10-279/95
11.12. 1995. године
Београд

На основу чл. 25. ст. 1. Закона о оружју и миничији ("Службени гласник Републике Србије" број 9/92) издаје се

ПОТВРДА

Којом се потврђује да је од Šešelj Vojslav, из Zemuna, са станом у ул. POSAVSKOG ODREDA, бр. 36, рођ. 11.10.1954., у месту SARAJEVO, општина SARAJEVO, од оца Nikola ПРИВРЕМENO СЛУЗЕТО ОРУЖЈЕ:
Врста REVOLVER, марка Smit Wesson, калибар 38, оружни лист рег. бр. R-11793, издат од ОУП Земун, фабр. бр. 591334.
Гласник оружја у складу са чланом 124. ЗУП-а ("Службени лист СФРЈ" бр. 47/86), упознат је да је покренут поступак по службеној дужности о одузимању оружја и миничији.

Гласник оружја *Нотариј*
(Говлашени радник)

Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Секретаријат унутрашњих послова у Београду, Одељење унутрашњих послова - Станица милиције ОУП ZEMUN
решавајући у предмету одузимања оружја од ЂЕЂЕЉ ВОЈИСЛАВ из Zemuna, општина Zemun
на основу члана 24. и 25. Закона о оружју и муницији ("Службени гласник Републике Србије", бр. 9/92) и члана 202. 206. и 209. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СФРЈ" бр. 47/86) доноси

РЕШЕЊЕ

ОДУЗИМА СЕ од ЂЕЂЕЉ ВОЈИСЛАВ
из Zemuna, општина Zemun, Ул. Росевског одреда
број 36, оружји лист-одобрење за држање број R-11795, као и revolver, марка Smith Wesson, калибар 38 мм, фабрички број 591334.

НАЛАЖЕ СЕ именованом да по правоснажности решење о одузимању оружја, у року од годину дана отуђи одузето оружје и муниција, односно да нађе купца или га прода, посредством овлашћеног предузећа за промет оружја и муниције. У противном одузето оружје и муницију постају власништво МУП-а Републике Србије.

Образложење

ЂЕЂЕЉ ВОЈИСЛАВ из Zemuna, општина Zemun, поседовао је оружји лист-одобрење за држање број R-11795, за revolver, марка Smith Wesson, калибар 38 мм, фабрички број 591334.

У поступку одузимања оружја, утврђено је да су се стекли услови из члана 8. став 1. тачка 4. Закона о оружју и муницији ("Службени гласник Републике Србије", бр. 9/92) јер је именовани кажњаван prekršajno rešenjem GSZP Београд, бр. 1645/90 од 18.08.1990. по прек. пријави 1-126-00056/90 /61.12, ст.1, бб. 1/ - казна 25 дана затвора и др. па је у смислу члана 24. и 25. истог Закона, одлучено као у диспозитиву решења.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛИЦУ: Против овог решења може се изјавити жалба министру унутрашњих послова Републике Србије у Београду, у року од 15 дана од дана уручења решења.

Жалба се предаје преко овог Секретаријата, ОУП-а СМ или непосредно, таксирана са 1,50 динара административне таксе, на основу тар. бр. 2 Закона о адм. таксама ("Службени гласник Републике Србије" бр. 49/92 и 28/94).

Решено у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Секретаријата унутрашњих послова у Београду, ОУП-у - СМ ОУП ZEMUN под бр. 210-279/95, дана 11.12.1995.

РЕШЕЊЕ ДОСТАВИТИ:

- Подносиоцу захтева
- Писарници

МАКЕЊИК ОДЕЉЕНЈЕ,
Slobodan Makimović

Господа Бога одузети, оружје због кога режим, због своје корумпираности и склоности криминалу доброг дела носилаца државних функција, стварно морао бојати, је РЕЧ. Тачна, истинита, оштра, права и поштена. То је оружје које овај режим и буквално демаскира, које га разголићује до сржи, које открива сваку криминалну аферу, сваки лоповлук, сваку прљавштину коју су они до сада учинили.

Одузимање посланичких мандата у Црној Гори, забрана ТВ преноса у Србији и информативна блокада коју режим према Српској радикалној странци спроводи, је, додуше, својеврстан вид разоружања, мада контрапродуктиван, и који ће се убрзо самом режиму обити о главу. То оружје су српски радикали до сад користили, користе га и користеће увек на сваком

месту. Сведок министри краду, док закопавају девизе попут оних Божовићевих, све док отимају читаве фабрике попут Ненада Ђорђевића.

Све док у сумњивим и прљавим нафташко - коцкарским трансакцијама поједини челници губе милионе градских односно народних пара, све док режимлије кроз разне парадржавне парабанке отимају народу и црно испод нокта, све док председници влада дају себи за право да својим фирмама дају квоте за извоз милион тона жита, за увоз готово целе количине нафте у земљу, док себи дају право да одрађују шта ће и ко урадити, колико зарадити, колику провизију њима дати, колико девиза изнети из земље. Све док се у овој земљи буде отимало, пљачкало, крало и узурпирало, чуће

се рафали радикалских оружја. Друго нам оружје за ову борбу не треба.

Што се правог оружја тиче, режим мора да схвати да су радикали увек одржали задату реч. А рекли смо да, док је српских радикала никад више Србин на Србина пуцати неће.

Оружје које су одузели председнику СРС и разоружање српских радикала које је задњих пар месеци врло интензивно спроводио режим С. Милошевића, радикалима је и иначе служило искључиво за нужно одбрану или трофеј који је такође легализован. Једина тачна констатација у потврди је да се оружје одузима ПРИВРЕМЕНО. Та привременост је евидентна. Чак је и временски ограничена. Трајаће до првих избора, а на њима посиони садашњег режима и његови сателити стварно немају шта да траже. Све су то "звезде падалице" јер ово што су народу урадили за тако кратко време, народним никада неће заборавити. Ни опростити.

Један други податак је врло забрињавајући. Председник СРС је у релативно кратко време доживео и, хвала Богу преживео два саобраћајна удела. Удеси су се иначе догодили под врло чудним околностима и у сплету врло сумњивих случајности.

Претпрошле (1993). године, на имању кушај убиства незгодног политичког ривала, на перфидан начин сицилијанске "Коза ностре".

Полицијским возилом БГ 852-922 и инсценираном "саобраћајком" на раскрсници улица Кнеза Милоша и Војводе Миленка покушано је обављање прљавог посла за "тајанственог" наручиоца.

На скупштински аутомобил БГ 951-706 у коме се налазио др Шешељ, "неопрезним" скретањем улево налетео је полицијски аутомобил.

У пристрасно обављеном полицијском увиђају којом приликом су прећутане неке битне појединости (ЗАБРАНА скретања улево) наведено је следеће: "Коловоз је асфалтни, сув, раван, без оштећења. Видљивост добра, време без падавина. Возачи су алко-тестирани и пису показивали знаке алкохолисаности."

Иако, што се тиче метеоролошких и других услова, није било разлога за судар ипак је дошло до њега. Шта је дакле била намера неопрезног или невештог возача полицијског возила?

То возило је ишло средњом коловозном траком и није смело пред раскрсницом да скрене лево. То је учинило када је аутомобил са др Шешељем био сувише близу и када се није могао избези судар! Пре тога је ишло споро, чекајући управо тај тренутак. Иза њега великом брзином пристизао је други, такође полицијски аутомобил.

Намера је била да се једно возило изненада нађе испред Шешељевог (службеног скупштинског) аутомобила и да његов возач инстинктивно реагује, покушавајући да избегне судар са првим уоченим колима, скрене удесно (Шешељ је седео на тој страни) и налети на други аутомобил који је пристигао великом брзином!

Међутим, скупштински аутомобил са др Шешељом, који је једини кочио (траг кочења у дужини од 26

метара) и није скретао са своје трасе, налетео је на аутомобил који га је секао, покваривши намере београдске полиције и њеног налогодавца.

То је типичан и често коришћен метод полицијске ликвидације!

Да режим случајно не покушава овако да се реши Војислава Шешеља, обзиром да је он по социјалисте врло незгодан сведок, а прозива их за сав лоповлук и криминал који су до сад

учинили, док кад му се прилика укаже.

Што се поменутог одузимања оружја тиче да на крају дамо још једну опаску. Чини се да је разлог овом разоружавању, параноичан страх Слободана Милошевића. Зашто? Одговор на ово питање само и једино зна Слободан Милошевић.

Момир Марковић

МИНИСТРУ УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ БЕОГРАД

Предмет: Жалба на Решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Секретаријата унутрашњих послова у Београду, Одељења унутрашњих послова Земун бр. 210-279/95 од 11. децембра 1995. године, наводно донетом на основу члана 24. и 25. Закона о оружју и муницији ("Службени гласник Републике Србије" бр. 9/92) и члана 202., 206. и 209. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СФРЈ" бр. 47/86), којим ми је одузет оружани лист број Р-11793 и револвер марке Smith-Wesson, калибар 38 mm, фабрички број 591334, као и наложено да по правоснажности решења о одузимању оружја у року од годину дана отуђим одузето оружје и муницију, односно да нађем купца или га продам, посредством овлашћеног предузећа за промет оружја и муниције. Отворено ми се прети да ће у противном одузето оружје и муниција постати власништво МУП-а Републике Србије.

Жалбу подносим у прописаном законском року и захтевам да се првостепено решење поништи, као и да ми се хитно врати одузети револвер и шест метака калибра 38 специјал.

Истовремено захтевам да ми се врати пиштољ марке "Browning" калибра 7,65 mm, са једним оквиром и шест метака, плус један у цеви, фабрички број ББ 93541 и оружни лист за тај пиштољ издат од ОУП-а Земун, под регистарским бројем Р 11622, које ми је 29. септембра 1994. године у 10.00 часова привремено одузео неовлашћени радник Дежурне службе - 92 СМ СУП Београд приликом противправног хапшења. Поводом тог "привременог одузимања" није вођен никакав поступак по службеној дужности о одузимању оружја и муниције, нити је доношено било какво решење, иако је већ прошло петнаест месеци.

МУП РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
СУП Београд
ДЕЖУРНА СЛУЖБА - 92 СМ
Број
Б е • г р а д

П О Т В Р Д А О ПРИВРЕМЕНО ОДУЗЕТИМ ПРЕДМЕТИМА

Потврђује се да је овлашћени радник Дежурне службе - 92 СМ дена 29. 09. 1994. године, у 10.00 часова, привремено ОДУЗЕО од ŠEŠEĽJ VOJISLAVA од оца Nikole и мајке _____, рођен 11. 10. 1954. године у Serajevu, општина Serajevo, са станом у Kotežnici, ул. и бр. Росовских одреда 36 ЈМБГ 1110954172701, лична карта бр. О 25287 издата у Београду, по взимачу превзник, заподлен у _____, место _____, улица и број _____, СЛЕДЕЋЕ ПРЕДМЕТЕ:

1. Једен пиштољ марке "Browning" калибра 7,65 mm, са једним оквиром и шест метака, плус један у цеви (укупно 7 метака), фабрички бр. BB93541.
2. Оружни лист за наведени пиштољ, издат од ОУП-а Земун, под регистарским бројем R 11622.

Закључно са редним бројем 2 (два).

ПРЕДМЕТЕ ПРЕДАО

Šešelј Vojislav

ПРЕДМЕТЕ ОДУЗЕО
[Signature]

с.л. број 10000/73
15.06 1992 год.
БЕОГРАД

На основу члана 171. ЗУП-а, и законских овлашћења, издаје се

У В Е Р Е Њ Е

Да је ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ из БЕОГРАДА
са станом у Београду улица Посавског одреда 36

добио на поклон од Савезног секретаријата за унутрашње по-
словне Пиштољ марке Црвена застава ЦЗ 99 9 мм, пара, број 23298.

Уверење се издаје као доказ о пореклу оружја и има се кори-
стити за регистрацију код надлежног органа.

Образложење: 1. Начелник одељења Слободан Максимовић је своје противправно решење образложио следећим речима: "У поступку одузимања оружја, утврђено је да су се стекли услови из члана 8. став 1 тачка 4. Закона о оружју и муницији ("Службени гласник Републике Србије", број 9/92) јер је именовани кажњаван прекршајно решењем ГСЗП Београд, бр. 1645/90 од 18. 08. 1990. по прек. пријави 1-126-00056/90 (чл. 12, ст. 1, тч. 1) – казна 25 дана затвора и др." Реч је о скандалозном кажњавању због учешћа на политичком скупу на коме нисам учинио никакав прекршај, али то није битно. Правно је важна чињеница о протеклу пет и по година, настанку апсолутне застарелости и неминовности брисања из казнене евиденције по истеку две године од издржане прекршајне казне. Дакле, ниједан државни орган не сме се више позивати на нешто што је морало бити по службеној дужности избрисано из регистра. По важећем кривичном закону и само приговарање за одлежану казну, по истеку апсолутне застарелости и рока за брисање из казнене евиденције представља кривично дело.

2. Сви оружни листови су ми издасти 1992. године, што значи након прекршајног кажњавања којим се сада

образлаже доношење једног решења о одузимању. То је парадокс карактеристичан искључиво за бандитски неоконунитички режим Слободана Милошевића и црвене вештице са Делиња Мире Марковић.

3. Никада до сада нисам злоупотребио оружје или муницију. Свега два пута сам користио пиштољ да бих од себе одбио протиправни напад разудане руље и то оба пута 1992. године. Надлежни органи унутрашњих послова се тада истражили чињенично стање и закључили да нема никаквих разлога да се против мене поведе било какав поступак јер је било очигледно да се радило о нужној самоодбрани у којој је сама претња оружјем била довољна да лица са испољеним асоцијалним понашањем одустану од нападања на моју физичку безбедност.

4. Симптоматично је да се орган унутрашњих послова чије решење побијам уопште није позивао на чињеницу да сам у току прошле и ове године неколико пута кривично и прекршајно кажњаван у оквиру бруталног деспотског обрачунавања диктатора Слободана Милошевића са српским радикалима. Толико је улечатљиво у свему томе режим кршио и уставне и законске норме, да се ни полицијски чиновници једно-

ставно нису усуђивали да се на такво очигледно незаконско позивају при образлагању решења да ме разоружају.

5. Какав неморал царује у Министарству унутрашњих послова говори и податак да ме је начелник Одељења унутрашњих послова Земун обмануо у погледу правих мотива позивања. Позив ми је 8. децембра 1995. године уручила полицијска патрола и у њему стоји: "Позива се да дође лично, или да упути свог представника, законског заступника, односно пуномоћника на дан 11. 12. 1995. године у 10 часова у ОУП Земун, Омладински трг 2, соба бр., 28, II спрат ради савјештања оружја и оружног листа са подацима из регистра издатих оружних листова у предмету регистрације оружја." Долазећи у одређено време запрепастио сам затечене службенице што сам се уопште појавио, што сам са собом понео револвер и што нисам имао ништа против да га предам, под условом да ми издају одговарајуће решење. Пошто једноставно за такав поступак с моје стране нису били спремни, морао сам скоро читав сат времена чекати да ми напакон издају решење. Како вама Слободановим керберима није јасно да мени више значи и ова прилика да јавно задам политички ударац Милошевићевом режиму него револвер и оружни лист?

6. Интересантно је да још нисам добио позив да вратим оружје које ми је поклонио Савезни секретаријат за унутрашње послове Савезне Републике Југославије, о чему као доказ поседујем службени документ бр. 10000/73 од 15. јуна 1992. године који је потписао тадашњи помоћник савезног секретара Михаљ Кертес, у присуству Бране Црчевића (коме је такође даровао пиштољем) и Боже Спасића. У документу стоји црно на белом: "На основу члана 171. ЗУП-а, и законских овлашћења, издаје се уверење да је Војислав Шешељ из Београда, са станом у Београду, Улица Посавског одреда 36, добио на поклон од Савезног секретаријата за унутрашње послове пиштољ марке "Црвена застава" ЦЗ 99 9 мм, пара, број 23298. Уверење се издаје као доказ о пореклу оружја и има се користити за регистрацију код надлежног органа." Оружје сам од Михаља Кертеса добио на лични захтев Слободана Милошевића, који је просто био фасциниран и одушевљен како сам се храбро и одлучно супротставио разулареној руљи која ме је напала пред Народном скупштинам Републике Србије. Лично је Милошевић тада рекао да оваква "јуначина" као што сам ја не треба да иде с пиштољем малог калибра (7,65 мм) и са само седам метака у оквиру, него с пиштољем чије је пуњење петнаест метака калибра "дуге деветке". Ако и овај пиштољ морам да вратим, онда ћу га лично предати Слободну Милошевићу, који је наре-

дио да ми се поклони. Надам се да ће ме служба обезбеђења пропустити до Милошевићевог кабинета. Убеђен сам да ће се председник много обрадовати мом доласку и да ћу га с тешком муком уверити да пиштољ прими на траг.

7. Комплетан овај поступак показује да је Слободан Милошевић изгубио сваку наду да се политичким средствима може обрачунати са Српском радикалном странком. Ни бруталним насиљем и отвореним гажењем Устава и закона није нам могао озбиљније нашкодити, па је одлучио да физички ликвидира председника Странке. Општепозната је чињеница да се у свакодневном животу и раду сасвим

слободно крећем без икакве пратње, да сам сам бринуо о сопственој безбедности. Неокомунистички тиранин Слободан Милошевић и црвена вештица Мира Марковић су одлучили да ме физички ликвидирају и да би то без много буке извели претходно ме разоружавају. Наравно, нимало се тога не бојим. Моја есентуална смрт под рафалима Милошевићевих плаћених убица на некој од београдских улица биће најверљивија оптужба против угњетачког режима, па сам убеђен да се за то вреди жртвовати. Благовремено јавности стављам до знања шта се спрема да не би било никаквих недоумица. Био бих најсрећнији да само мо-

ја крв падне у процесу рушења Слободана Милошевића са власти, ако се већ испостави да тај велики историјски чин не може да прође без крвопролића.

И ову жалбу, господине министре, не пишем рачунајући на ваше преиначење првостепеног решења. Знам ја да ви у овој земљи никада ни у чему нисте одлучивали, осим у протежирању свога сина у нелегалном богаћењу. Пишем вам да бих тако јавност информисао. А оружје ми сачувајте, биће боље по вас да се не изгуби.

Др Војислав Шешел
Посавског одреда 36,
11.273 Батајница

ПРОБЛЕМИ АГРАРНЕ ПОЛИТИКЕ У СРБИЈИ

Аграрна политика која се води у континуитету преко 50 година кулминирала је потпуним сломом пољопривредне производње. За ову производњу од животног интереса за државу, српски народ и све грађане, на жалост нема никакве наде нити оптимизма да ће се у наредном периоду нешто мењати на боље. Нема наговештаја да ће доћи до било каквих помака, а о озбиљном заокрету погубног курса мера економске политике нема речи. Ради се само о маневрима протагониста актуелне власти у стварању атмосфере привида лажног оптимизма, а суштина је наставак (континуитет) исте политике.

Стање у аграру, као последица аграрне политике у претходном периоду, видљиво је на сваком кораку. Крајње пристрасан и веома некоректан однос протагониста актуелног политичког и економског режима изазвао је огромне штетне последице по пољопривреду и саме пољопривредне произвођаче. Ова штета у једној календарској години већа је од укупне штете од елементарних непогода (града, суше, олује, мрза, поплава) у двогодишњем периоду. Само у току једне године на бази диспаритета цена и фонда амортизације се из пољопривреде у друге сфере, а нарочито приватне сфере људи из државног и политичког врха, прелије око 300-400 милиона долара.

Последице овакве политике су вештруко негативне. Уништена је материјална основа производње. Све је више изражен недостатак економских мотива за овом производњом што је довело у условило крајње екстензивну структуру производње, пад физичког обима производње и приноса, као и пад квалитета производа.

Низак ниво агротехничких и зоотехничких мера условљен је недостатком обртних средстава, псеудо тржишном и неадекватном полити-

ком цена као и кредитно-монетарно-финансијском политиком. Све је више необрађеног (напуштеног и запуштеног) земљишта које је у процесу деградације производних особина и плодности. Сточари су смањили производњу испод критичког нивоа.

Несташница производа пољопривредног порекла све је израженија, покупљења све видљивија а оријентација на увоз истих неминовна уз непотребно трошење девизних резерви. Илустрације ради, у 1996. години неминован је увоз шећера у количини од 150 хиљада тона (што је половина од укупне годишње потрошње у Србији), 7 хиљада тона соје и производа на бази овог усева (трећина од укупних годишњих потреба).

У 1996. години недостајаће близу 50 хиљада тона сировог млека као и знатне количине меса. Производња дувана, лековитог и индустријског биља, као и биља за специфичне намене је скоро уништена. Ова производња је сада у неконтролисаним (нелегалним) токовима а предмет је шверца и црног тржишта.

Актуелном режиму не пада на памет да стимулише пољопривредну производњу и да је препусти условима слободног тржишта. Он ће и даље наставити контролу увоза репроматеријала уз изражене намете произвођачима (царине, таксе, акцизе). Извоз атрактивних производа обављаће људи и приватне фирме блиско политичком и државном врху. Захваљујући монополском праву на извоз јагодичарског и коштуничавог воћа приватна фирма "Лутра", власништво председника Нове демократије Душана Михајловића, инкасираће неколико милиона немачких марака а да произвођачи од тога неће имати никакве користи. Исти случај је са веома актуелним извозом пшенице. Монополско право на ово припаљо је фирми "Прогрес" премијера Марјановића који ће

лако остварити енорму добит и до 30 милиона немачких марака.

Да апсурд буде већи, пшеница рода 1995. године откупљена је у безцење (16-26 пара/кг) а бројним произвођачима ни до данас новац није исплаћен. Поред пшенице, није исплаћен новац за откуп половине овогодишњег рода шећерне репе, кукуруз се откупљује данас са одложеним плаћањем и до три месеца, а премије за млеко и регрес за расну стоку нису исплаћене у задњих шест месеци. За неизмирен порез, држава зарачунава врло високе камате а на сцени је и принудна наплата, горе него у време обавезног откупа 1945-50. године. Земљорадници се малтретирају и понижавају. Чупачи бркова у кожним мантилима плене све што им падне под руку: тракторе и друге пољопривредне машине и основна средства, имовину, намештај, фрижидере и друго.

Ова појава је нарочито узела маха у Војводини као изразитом пољопривредном региону. Овакав однос режима према војвођанском сељаку изазвао је велики гнев и огорчење. Ово је однос режима према војвођанском сељаку изазвао је велики гнев и огорчење. Ово је дало и повода аутономашима и сепаратистима свих боја да дигну глас против Србије и српског народа. Поред традиционалних српских непријатеља, забрањивајуће је незадовољство земљорадника припадника српске националности који све више размишљају о аутономији Војводине и сепаратизму.

Где су решења и излаз из проблема?

Први избор је потпуно одустајање од концепције тзв. "договорне економије" и илузијама о ревитализацији села, подизању сточарских фарми и система за наводњавање, идеји о развоју које пропагира СПС и аграрног буцета како је сада концепцијски замишљен.

Између социјалне и економије неспорно предност дати овом другом. Искључиви мотив за производњу мора бити добит (профит).

Неопходно је приступити радикалним реформама у свим сегментима мера економске политике према аграру. Што се политике тржитиша и цена пољопривредних производа тиче неопходно је уклонити све баријере за слободан проток робе, рада и капитала. Политика цена мора уважити вредности које владају на међународном тржишту.

Кредитна и монетарно-финансијска политика морају бити у функцији стратегије и интереса пољопривредне производње. Исто се односи и на царинску политику. Код пореске политике само се добит може опорезовати.

Нересално је уопште размишљати о развоју док се не створе услови за нормализацију производње. Имајући у виду стратешки значај пољопривреде, приоритетно и неопходно је радити на обезбеђењу средстава из буџета која ће бити у непосредној функцији пољопривредне производње. Данас је

пољопривреди потребан озбиљан национални програм уместо предлога аграрног буџета који је, за сада, потпуни промашај. Извори средстава, како је сада предложено су уведене акцизе на дуван, кафу и алкохол што ни из близа не може бити довољно. Према предлогу средстава из аграрног буџета структурно односе се на законске обавезе везане за премије за млеко, регрес за расну стоку и семенску робу, као и за обезбеђење неопходних заштитних средстава, лекова, превентиве и плаћање стручних служби на терену. Динамика прилива средстава, како је то предлогом предвиђено, је веома неповољна а износ (висина) је више од пет пута мањи од неопходног.

Средства намењена за решавање социјалних проблема неопходно је ставити у функцију пољопривредне производње. У низу веома потребних мера неопходно је трансформисати улогу и функцију (материјалних) државних резерви. Привредна комора може бити тело (асоцијација добровољно удружених произвођача).

Комплекс потпуно нових предлога мера неспорно ће допринети реализацији решења да Србија буде јака аграрна држава која ће имати велике (изражене) тржишне вишкове. Развијеном пољопривредом која ће решити стратешке и виталне интересе државе и материјални положај производње и произвођача, у потпуности ће се елиминисати бројни проблеми, између осталих и сепаратистичка размишљања у Војводини.

Илустрације ради при потпуно новом и измењеном комплексу мера економске политике Војводина ће створити услове да по укупном обиму и структури производа буде на нивоу земаља БЕНЕЛУКС-а заједно. За ово већ постоје предиспозиције јер само Војводина располаже са већим фондом квалитетнијег земљишта него Белгија, Холандија и Луксембург заједно. Уз постојећу аграрну политику Војводина је у 1994. години имала производњу два пута, а у 1995. години три пута мању у односу на поменуте земље.

Др Радомир Поповић

СПЕЦИЈАЛАЦ

Кршан момак оружан до зуба,
Носи пендрек – можда електрични,
Шлем на глави и визир провидни,
Окови му о појасу више,
С њима пиштољ спреман да опали;
Груд му штити панир непробојни,
Како не би рана допању.
И хиљаде таквих су са њиме,
Кршни момци један до другог,
Сви у плаву чоју одевени.

На кога се овај момак спрема
Да удари и да га надјача?
На усташке хорде побеснеле,
Санџаклије и муџахедине,
Који српски народ истребљују,
Српске земље редом отимају
По свој Босни и Српској Крајини?
Нит се спрема на усташе поћи,
На усташе и муџахедине,
неће на њих, жалосна му мајка,
Или не сме или му не дају.
Него момак на Србље кренуо,
Оца, мајку, брата и сестрицу,
А који су, брате, без оружја,
Без оружја, са голим рукама
Што с'диглоше да би поздравиле
Дивна госта из славне Русије,
Из Русије, земље православне,
И још к томе да браћу подрже,
А свеједно с које стране Дрине,
Дрине воде, Сава и Дунава,
А који су на великој муци
Од крвника Фрање и Алије.

Нега стара преклињала мајка:
"Немој, сине, да од Бога нађеш,
Не била ти моја храна клета,
Да удараш на брата рођена,
Ког је иста земља одхранила,
Свети Сава обојици дао
Свој благослов, и српске типике
А Ђорђије црни из Тополе
Пламен – жељу у вас усадио
Да с' борите од данас до вјека
За крст часни и слободу златну
Отаџбину своју васколику
И за српске славне манастире,
задужбине царске и краљевске
Ал' и оне пуже сиротиње".
Али момак ни да хаје неће,
Што га стара преклињала мајка.

Али утом, ето из далека,
Из далека од мрачна запада,
Из Хрватске, из земље проклете,
Гледају га Фрањо и Алија
Подругљиво, па му књигу шаљу
И у књизи њему поручују:
"Што с' јуначиш тамо пред женама,
Малом ђеном, старшим' и бабама,
Те их гањаш по Новоме Саду
Кроз тргове и тесне сокаке!
Лако ти је на њих ударати,
Голоруке, који се не бране.
Већ ако си јунак од меглана.

Дођи амо да се огледамо
И јуначки мегдан поделимо.
Коњ на коња, јунак на јунака,
Па коме Бог и срећа јуначка,
А ако ли не смеш да нам дођеш
Слаћемо ти дрвену преслицу
И повјесмо памука бијела,
Па нам преди гаће и кошуље,
Да носимо, да се поносимо
Од кога смо плијен задобили
И без ране и без мртве главе".

Ђ. Пејан

ПРЕВЛАЧЕЊЕ

Ако је неко у приватном животу наиван, лаковеран, глуп, то је онда његов лични проблем. Будалом прави само себе. И последице сноси сам. Кад је домаћин куће наиван, лаковеран, и глуп, онда цела породица због његових одлука трпи последице, бива преварена изманипулисана побудаљена. Уколико вођа нације и шеф државе дозволи себи и најмањи вид попустљивости, наивности, глупости, лаковерности, тада последице трпи цела нација. Из тог разлога, а по свим божјим и људским законима требало би да породицом, групом људи и државом владају најумнији, најмудрији, најбољи. Државом поготову, јер од одлуке, потписа, изговорене речи, учињеног или неучињеног, последице могу бити несагледиве. И трагичне такође. Што су времена мутнија и тежа то су и последице трагичније. Нација у миру може себи дозволити луксуз да из било ког разлога и не изабере најмудрије. Мир је, па се и по нека лоша одлука може исправити. Кад ратно или предратно време дође, онда на то место долази најмудрији кога нација тог тренутка има. Основни задатак му бива да својом мудрошћу и интуицијом нацију и државу кроз олују проведе са што мање штете, а сваки и најмањи делић народног и државног интереса сачува и унапреди. Тог државника после народ слави и диже у небеса. Нису узалуд Енглези пред Други светски рат на чело државе вратили Винстона Черчила. Зато су после рата били тамо где су били. Зато су и данас тамо где и јесу, на врху Европе.

Нама Србима на жалост западе да у последњој прерасподели прођемо врло, врло лоше. На трон Србије седе недостојан, лаком, сујетан, лаковеран. И трговац уз то. Све се то деси у најгоре време и по Србију и по српство. И прођосмо како прођосмо, прођосмо грозно. Раскрчмо је све српске земље, распродао суверенитет државе, испотписивао све што му подметнуше, половину српства заврио у црно а другу половину довео до просјачког штапа. Само око Превлаке превлачио је, повлачио, завлачио и, да простите на изразу, развлачио српски народ пуних пет година. По доласку из Дејтона, пошто ничим није могао да се похвали, осим по личном кумовању горажданском коридору, коридору вискија, коридору који ни најпјанији Србин не би прихватио, он прихвата. И по Превлаци такође. Разгласише његови чауши да је Превлака коначно наша. Ваљда нам је то парче крша требало субституисати целокупну РСК, све оне просторе у РС које је српски народ ослободио и крвљу обележио, а наш врли преговарач, наш витез дејтонски и нобеловац несудењени прекрочио јастоговим клештима умоченим у шкотски виски. Зато ће се у Босни многе саобраћајнице звати WHISKEY ROAD, многи простори SCHOTSH AREA, а сам преговарач MISTER WALKER. А што се Превлаке тиче, сваком се Србину окретала утроба ако је гледао ону спрдњу на конференцији за штампу на којој Туђман и његови нуде Превлаку за Боку до Будве, за Мачву, за Земун. Наш министар иностраних дела убрзо је изјавио да

"Србија има разумевања за проблеме Хрватске у вези замене територија за Превлаку". Немају они господине министре, проблема око замене територија за Превлаку. Они немају намеру да Превлаку дају. А немају, колико видим ни потребе, јер сте у Дејтону исекли грану на којој смо сви седели. Иронија превлачења око Превлаке је коначно приведена крају. Ви ту више немате шта да урадите. Једино што још можете урадити за српство је да одете.

Момир Марковић

Слоба одлази

ОСВРТИ ПЕТРА ДИМОВИЋА

Прошао је Дејтон, санкције су "трајно" суспендоване, у Паризу је све вишеструко потписано... Ваљда ће РТС сада вазелин пустити у слободну продају!

Опет Немци у Босни! Како им није досадило да их побеђујемо?

Кажу да одлази УНПРОФОР, страни посматрачи са Дринс, страни цариници... А Нова демократија?

Санкције су пале узалуд: Промашиле су га!

Одуваће нас промаја, све су нам границе отворили.

Уместо свих Срба добисмо све Југословене у једној држави.

Са вођом нема зезања: Сто пута су долазили овамо и ништа нису остварили. Он је само једном отишао код њих и – све су остварили!

Јадни млади и паметни који су напустили земљу: И не сањају колико је лепо када се укину санкције.

Далтониисти се теше дејтонистима: Боље је бити слеп за боје него за националне интересе.

Штета да комунисти нису у дело спровели своју намеру да Србију населе Кинезима. Сада би све ово њих снашло.

Југословени су заиста спортска нација: Више се узбуде кад падне један гол него када падне цео Книн.

До сада су успевали у свему што су наумили. Бојим се да ће тражити још и да их заволимо.

Косовски Шиптари су самокритични: не траже к у л т у р н у аутономију, доста им је република.

Само наивчине маштају о изборима. Социјалисти су пре две године сасвим јасно и гласно рекли да је народ на последњим изборима њима поклатио поверење.

Све би било у реду да Вођа није, претичући с десна, пошто је превалишао самога себе, нагло укочио!

ИЗА КУЛИСА КОНГРЕСНИХ ПРИПРЕМА

Примичу се мартовске иде, а са њима и Конгрес СПС-а.

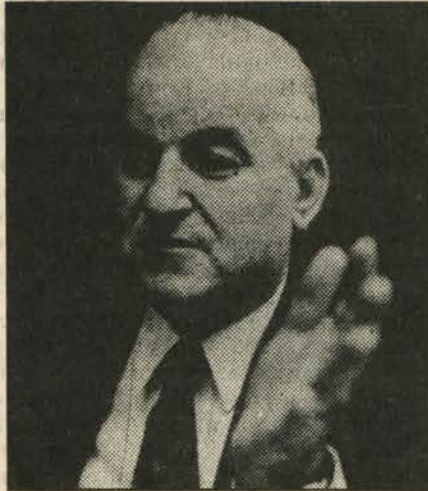
Припреме су у пуном јеку. Ипак, оно што је у пуном јеку не мора аутоматски да се и добро одвија. Како ми јављају колеге, тј. мангупи из њихових редова (јер сам ја мангуп у нашим редовима), започете припреме прате многи проблеми.

Што се тиче доласка на снимање Конгреса, ту су учесници релативно дисциплиновани. Долазе редовно и, мање-више, на време. До сада је једино закаснио Милан Милутиновић, бивши директор, управник, командант или шта ти ја знам шта већ народне библиотеке. Испоставило се да је закашњење оправдано. Наиме, возећи се улицом Ивана Милутиновића, приметио је грешку која се поткрала на једној табли са називом улице. После подробне провере закључио је да се не ради о обичној грешци, већ, чини се, чистој саботажи. Знајући врло добро да он није Иван већ Милан, изгубио је цело пре подне тражећи по граду надлежног за овакве грешке, како би му објаснио да је његово име погрешно исписано дуж читаве улице, и са парне и са непарне стране.

Нешто већи проблем од кашњења причињавају сатови, ципеле, кравате и деколтеи које учесници Конгреса нису имали у протеклим кадровима. Ту се још некако и прогледа кроз прсте јер се рачуна са slabим видом пензионера, њиховом спремношћу да све разумеју, као и са општенародном одбојношћу ка цепидлачењу када су у питању границе, исхрана и гардероба.

Много већи проблем представљају одела и хаљине учесника Конгреса. Стиче се немио утисак да се утркују ко ће више гардеробе променити. Има их, тврде моји мутни извори, који се и по пет пута у току једног јединог реферата пресвлаче! Италијанска полиција, и сама опредељена за трајан и праведан мир, замрзла је све наше шанере који су се у време снимања Конгреса затекли на њој повереном тлу Европске Уније. Али – авај! Учесници Конгреса и даље довлаче са собом увек нову гардеробу и то у толиким количинама да се полако већ сумња да их снабдевају црногорски либерали лично.

Ништа мањи проблем нису ни текстови. Да ли је саботажа, шта ли, текстови се исувише често погрешно издају! Тако се десило да је Рака Радовић добио текст оптуженог на суђењу Дражи Михаиловићу. Да невоља буде већа, шминкерка му је погрешно залепила вештачке жуљеве, тако да су ови,

"Конгресмени" са будућих потерница

усред реферата, уз поприлично праскање почели да лете са надланице пут таванице. Један угледни председник општине Свилајнац, познат по томе што је, када је чуо да је Броз усред мира остао без ноге, из скромне солидарности сам себи ампутирао палац на погрешној нози, добио је да чита свечани говор поводом понирања "Титаника" у море, а извесни Баки (име из будуће илгале) добио је једино предавање Добрице Ћосића, одржано, као јуче да је било, у потпалубљу "Галеба". Тек када му је у очи пала Ћосићева нападно својеврсна употреба падежа, Баки је закључио да то никако не може бити његов текст. Ни са синхронизацијом није баш све како би требало да буде. Тако се десило да је господарицу посланичке групе СПС-а у Народној скупштини синхронизовао један глумац чији умилни и носталгични глас неодољиво потсећа на Ше-

пелев, док је уз слику Раке Радовића ишао глас Едит Пиаф. Нешто боље је прошао шеф "Југопетрола", Драган Томић, онај што воли када се посланици играју туђим картицама за гласање, кога је синхронизовао Сатиш Намбијар (сећате ли га се?), као и Илија Радуловић (откуд он тамо?) кога је синхронизовао Милорад Вучелић (сећате ли се бар њега?). Највећи кикс се десило када је уместо френетичног аплауза пуштен тон из једног од оних чувених "Палминих" позних филмова. Срећом, након је препознао о чему се ради (опет Рака!), па је сазван ванстраначки конзилијум из суседног СПО-а. Милан Комненић је само немоћно раширио руке, Богољуб Пејчић је са гађењем напустио вештачење, Милан Божић је пажљиво начулило уши, док је четврти члан конзилијума потврдила да је Рака у праву. Тако је овај тон из касних ноћних сати пребрисан

тоном са Јелачића трга из средине '91. године.

Једном приликом је умало и до туче дошло. Било је то када су се Томић из Врања и Берчек, коме нико не верује да није из Београда, покарбасали у гардероби око перике намењене Маргити Савовић.

Више дана је изгубљено приликом одмрзавања председника СПС-а. Тек трећег дана, када је поменути био скоро отопљен, примећено је да је извађен погрешан. Моји поверљиви извори неће да кажу о коме је реч, али то ми не смета да нагађам. Поготову што знам да је једном од одмрзвача испала лет-лампа из руке и да је уплашено узвикнуо: "Актуелно замрзнути нема толике брчине!"

До хаоса је дошло једне среде, када су се на раздаљини од само четири седишта, у првом реду, нашла два председника партије. Можда би ово прошло незапажено да управо у том часу није трећи за говорницом излагао нешто на страном језику. Мој информант, осим српског, разликује само италијански и немачки, док су му сви други језици страни, те није знао о коме је језику реч. Познајући традиционално пријатељство између српског и руског народа, уверен сам да је реч о енглеском језику. Режиер је ову грешку одмах приписао сценаристи, овај продуценту, продуцент гардероберки, гардероберка Жарку Јокановићу... Тек када су са посла најурени један келнер из "Хајата" и један поштар са Миљаконца ствар се некако

слегла и са снимањем се могло наставити. Ко зна како би се све завршило да четврти председник није био у Добановцима. До велике недоумице је дошло када се једног преподнева на снимању појавио Вук Драшковић. Она је, ипак, брзо уклоњена и, пошто му је дискретно саопштено "Још није време", Вук се, киптећи од разумевања и љубави прма свему и свакоме, поншалатно удаљио у правцу Мугабеа. Много више проблема је правио Душан Михајловић. Док је Весна Пешић остала са Вореном Кристофером да га чека у колима, он је упао на снимање. У пратњи Ратомира Танића, који је био у униформи високог НАТО официра, прво је све присутне претресао, а онда захтевао да се и он појави на том, како рече, историјском (последњем?) Конгресу. Прво је претио да ће их све похапсити, а када ни то није помогло позвао се на "Партнерство за мир". Захтев му је услишен, па ће се и он, ако се цензура не преомисли, појавити на Конгресу. На његов захтев, у позадини ће се сасвим јасно видети Ратомир Танић, амбасадор и војни аташе Грађанског савеза у Новој демократији. Говориће на српско-хрватском, ваљевска варијанта, јер се није нашао нико ко би пристао да га синхронизује на неки од светских језика. Сви су се правдали да би деловало искувише неуверљиво.

До мучне сцене је дошло када су једног поподнева, при крају снимања, људи из "Руда" препознали човека који им је тог јутра био у посети, после

које су нестале две протезе. Нико од учесника, како Конгреса тако ни снимања, није приметио да је дотични тог дана био за педесетак сантиметара виши но што је уобичајао. Он нас је, правдали су се, одувек гледао са те његове аристократске висине. Пола метра мање или више, кледали су се, код њега не игра ама баш никакву улогу!

Иако се крају снимања ближи тек први дан директног преноса, већ је дошло и до тужбе: Извесни Ципирипи судским путем тражи да му се врате његови спонзорски новци! Наиме, договор је био да се тај Ципирипи појављује на екрану све време говора др Боре Јовића и сваких 3,8 секунди за време реферата уваженог академика Михајла Марковића. Како ће се ова двојица појавити на Бог те пита коме Конгресу и Бог те пита када, то Ципирипи упорно одбија да користи време у другом Дневнику РТС-а предвиђено за Српску радикалну странку и тражи паре назад. Како се шушка, на место Ципирипија ускочиће са парам некаква трикотажа "Бокић", "Чукић" или тако некако, која се прославила штрикањем чарапа и зимских, вунених марамница за све учеснике преговора у Дејтону.

Како било да било, Конгрес ће бити одржан и директно преносен. Па макар се његови учесници за време преноса чудили што у Парагвају више нема Штреснера или пак разгледали Хавану.

Петар Димовић

ЕПИГРАМИ СВЕТОМИРА МОМИЋА

СЛОБОДНОКРАТИЈА

Уставно се право
о слободи збора
остварује у нас –
у кругу затвора.

МИРОТОЧИЛАЦ

Точио, претако
и услужно жмирко –
уместо Слободан,
сад се зове Мирко.

ТО ЈЕ ОНО ПРАВО

Без опозиције,
сад је свима јасно,
Скупштина нам ради
сасвим ефикасно.

Калија предлаже,
кадија усваја,
док си реко "бритва" –
усрећена раја!

Скупштински леваци
нису баш од јуче –
имали су, богме,
од кога да уче.

БОНИ И КЛАЈД

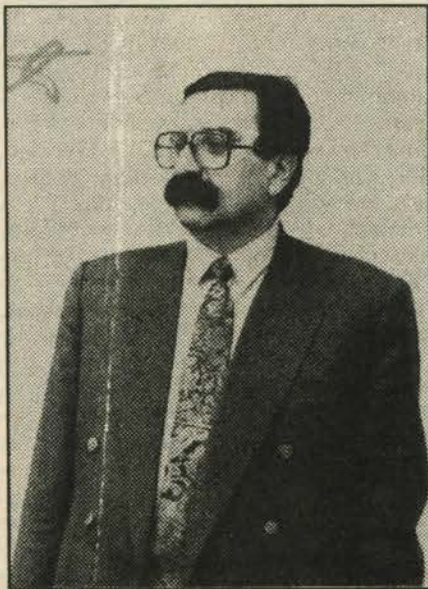

НИШКИ РЕФЕРЕНДУМ О САМОДОПРИНОСУ У РЕЖИЈИ МИЛЕТА ИЛИЋА

Почетком новембра 1995. године, на седници Градског одбора СПС-а Ниша, а под руководством "ноћобдије" Милета Илића, донета је одлука о изјашњавању грађана Ниша за увођење самодоприноса за период 1996–2000. година. Парола коју су истакли нишки социјалисти је "Ниш-европски град". Узгред напоменимо, да није у надлежности политичких странака да доносе овакве одлуке. Оно што је одлучено на седници градског одбора СПС-а само је аминувала Скупштина Града. Донет је и на брзину склепан план и програм за изградњу, ремонт, реконструкцију и ревитализацију "виталних" објеката инфраструктуре града и приградских насеља. Нећемо шире објашњавати да су планом изградње објеката планирани и објекти који по закону не могу бити грађени из средстава прикупљених самодоприносом. Задржаћемо се на неким другим појавама које су пратиле изјашњавање грађана.

Највећи проблем Милета Илића је био како преварити грађане или како их принудити да гласају за расписивање самодоприноса. Сва локална средства информисања, локалне радио и телевизијске станице суданима бомбардовали грађане Ниша, потрошен је силан новац за трошкове рекламирања. Наравно, СПС-овцима ни на крај памети није било да се о самодоприносу грађани изјашњавају нормалним, демократским путем – тајним гласањем. Искористили су закон који је априла 1995. године усвојила гласачка машина СПС-а и Нове демократије, па су грађани о самодоприносу гласали јавно, потписујући се на спискове које су активисти СПС носили по кућама, месним канцеларијама, радним местима... У радним организацијама радници су се изјашњавали у присуству руководиоца који су јасно давали до знања шта ће се десити онима који не потпишу да су за самодопринос. И поред свих неправилности, прве недеље "прикупљање" потписа није успело. Многи грађани Ниша су враћали анкетара, одбијајући да на такав начин гласају за самодопринос. Било је случајева да су анкетари вређани а у више случаја само су их брзе ноге спасиле од гнева грађана. Због ове, неочекиване, ситуације руководство СПС-а привремено прекида са прикупљањем потписа и разрађује нову тактику за ово "широко и демократско" изјашњавање грађана. Наравно, не пропуштају шансу да за не-

Миле Илић гаштер из Ниша

успех окриве српске радикале који су штампали плакат и летке у којима су позивали грађане да не гласају за нову пљачку. Елем, тактика коју су смислили је следећа: пописивачи се поново упућују и даје им се новчана накнада од 1200 динара за рад у ужем делу града. За сеоска подручја награда за труд износи 50 пара по потпису! Потписивачима је дато и ново упутство: Могу сви потписати – и малолетници и ретардиране особе и избеглице... Посебно је пожељно уловити дете које ће потписати и за родитеље, деде, бабе... Ако и то не успе, брате, потпишите сами. Што више потписа више пара у цел! И активисти који су као лазарице обилазили домове Нишлија то обилато користе. Важно је поправити кућни буџет, допунити скромне пензије и плате.

На улице се изводе лажни геометри и стручњаци који са фасциклама пуних папира по васдан нешто мере, рачунару, бележе. Пролазницима објашњавају да ће се ето баш ту, у тој улици, радити неки значајни објекти, да ће се средити улица, поправити канализација, отворити здравствена амбуланга. Ово је нарочито присутно у селима и на периферији. "Стручњаци" даље објашњавају грађанима да је услов изградње изгласавање самодоприноса. Неверним Томама су показивали унапред написане брошуре. Топлико су тога обећавали да би за остварење свега обећаног била потребна средства од самодоприноса при-

купљена у целој Републици. Посебно треба нагласити да ће преко 60.000 грађана Ниша бити ослобођено обавеза да уплаћује самодопринос. Но, иако неће плаћати самодопринос, није им ускраћено право да за њега гласају. И гласали су по принципу: Што да не гласам и онако ме ништа неће коштати. Потписи се скупљају за време исплата плата, накнада и других примања. Речи: "Потписао, не потписао, исто ти се хвата. Потписаћу ја уместо тебе". Самодопринос мора бити изгласан, стално се понављало грађанима. Родитељима се прети да ће имати проблема на радном месту, да мисле на то да им деца могу "наређати" јединице.

Ако се све ово има у виду онда заиста није никакво чудо што је у неким месним канцеларијама 100% грађана гласало за самодопринос. Као да баш нико није био одсутан, као да су сви са највећим одушевљењем прихватили ову најновију "шарену лажу" СПС-оваца. Дакле, на оваквим резултатима би им позавидео и њихов духовни вођа Енвер Хоџа. Није нам само једно јасно: Да ли су ове методе Енвера Хоџе смислили нишки СПС-овци или им је то сугерисано са неког "вишег" места?

Неколико дана пре краја рока предвиђеног за изјашњавање грађана СПС-овци су прогласили успех и објаснили да се за самодопринос изјаснило преко 85% грађана. Па ипак, наставили су и даље са сакупљањем потписа – 50 пара по потпису није за бацање!

Како смо сазнали, и у многим другим општинама у Србији се примењује нишки рецепт "гласања" за самодопринос. Просто је невероватно до које мере може да иде безобразлук и дрскост комуниста. Када су искористили многобројне методе пљачки грађана: "Дафингу", "Језду", зајам за препород Србије (за препород Кипра), уводе нову пљачку – самодопринос.

Сада, после свега, Ниш ће и даље изграђивати подземне пролазе, централне градске улице поплочавање се радиоактивним гранитом, градиће се непотребни и луксузни објекти. За то време грађани ће гашати по благу, канализација ће се и даље уливати у Нишаву, улице ће бити неосветљене, школе претесне.

Може ли се све ово исправити? Може, потребно је само сменити ове корумпиране, неспособне и похлепне СПС-овце.

Миодраг Лазаревић

СРПСКА БОСНА У ПЕСМАМА ВОЈИСЛАВА ИЛИЋА

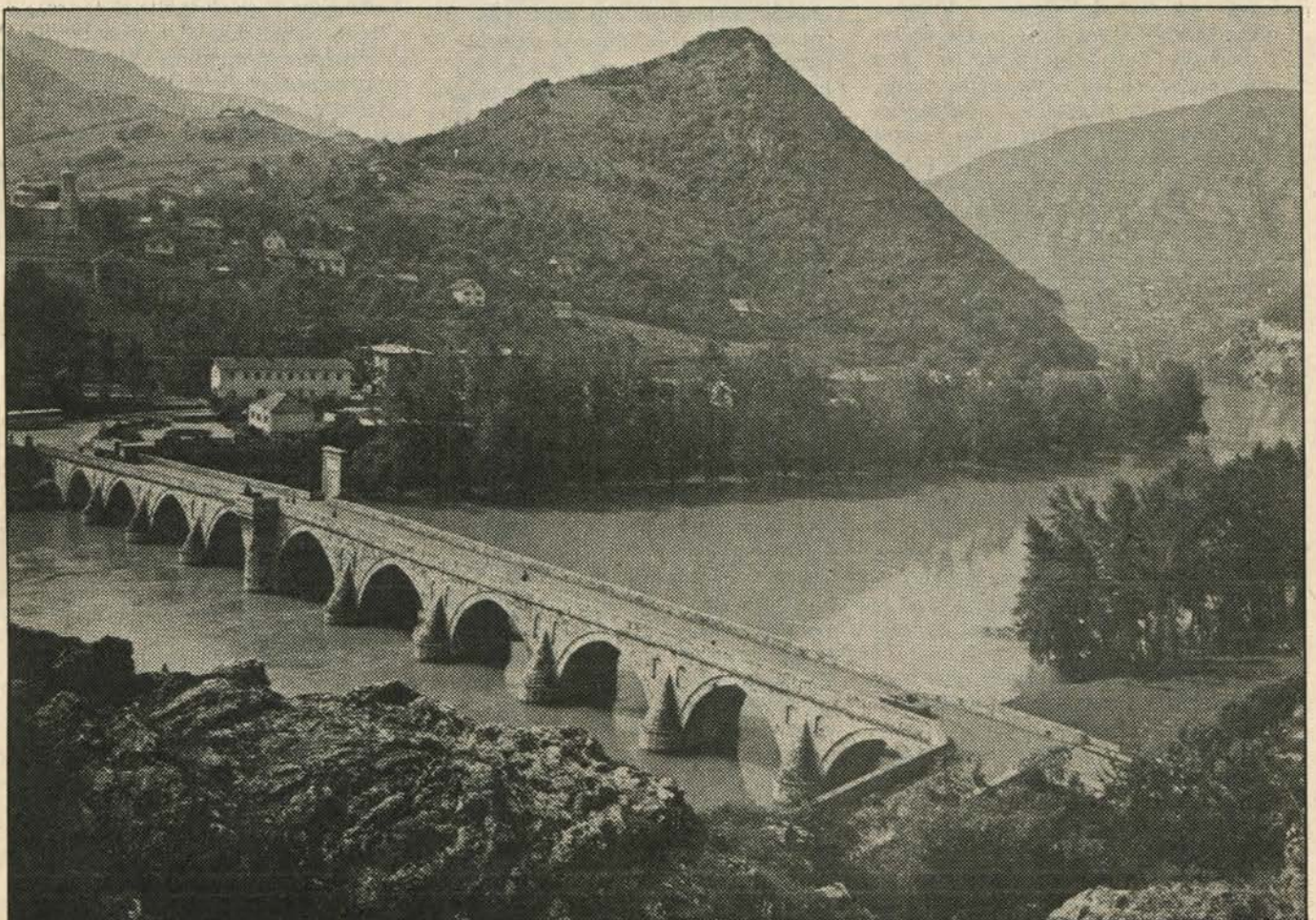
Пре једног века и данас

I
Савремена међунационална криза и страхоте рата на тлу бивше Босне и Херцеговине има веома дубоке корене и широке одјеке на све облике духовног и egzистенцијалног битисања српског народа. Историјски узроци који, надамо се, воде ка коначном расплету међунационалних и интерконфесионалних сукоба били су довољно јаки и разгранати и довели су до разбијања једне државне творевине, Југославије, за коју се веровало да представља израз стварних интереса свих њених народа и националних мањина. Дезинтегративни процеси, показало се, били су далеко јачи од интегративних. На просторима Балкана и међу Јужним Словенима није било услова за процесе сличне онима у Италији или Немачкој, где је дошло до уједињавања и стапања више малих државица и градова у једну вели-

ку и моћну државну и националну творевину. Упркос постојању две Југославије друштвени процеси код нас ишли су супротним смером ка растакању и потпуном укидању једне државе на више малих и међусобно антагонизираних етничких целина. Разлоге за дотичне токове треба тражити у перманентним спољним аспирацијама моћних суседних народа и њихових влада чија се освајачка политика најчешће и најуспешније спроводила подгеслом: завади, на владај. Таква политика на Балкану увек је налазила плодно тле, јер су се мали балкански народи увек заводили идејом да ће се помоћу спољних фактора моћи проширити на рачун својих, исто тако малих и несрећних суседа, са којима су најчешће живели у завади и егoистичком осећању надмености и самодовољности. Религијска разноликост други је основни разлог за неуједињење балканских Словена.

А све велике државе савременог света настале су првенствено под доминантним утицајем једне религије. Дакле, корене данашње друштвене кризе и разједињавања морамо тражити у општој подели хришћанства на две цркве (1054), католичку и православну, или још дубље на поделу Римског царства на Рим и Византију. Та подела и стални расколи омогућили су продор и треће велике религије на европско копно, продор ислама, а све те три религије нашле су се најизукршаније управо на Балкану. При таквом стању ствари није било рационално очекивати снажење и уједињење једног или више врло сродних народа у јединствену државну организацију. Услед економске заосталости и вишевековног ropства под Турцима, Германима и другим освајачима каснило се и са националним буђењем и радом на заједничким националним програмима.

Трећи озбиљан разлог за распад друге Југославије лежи у комунистичкој идеологији која је форсирала

На Дрини хунрија – мост који је одолео свим ратовима

борбу против српског народа као најбројнијег на Балкану, или бар у Југославији. Српски народ као најмногљуднији и доселио се на ове просторе, у чему нема његове никакве кривице, али је он као такав био и највећа препрека за разне освајачке походе, с једне стране, али и као пијемонт око којег ће се окупљати други мањи и сродни народи, с друге стране. Комунистичка и коминтерновска идеологија и организација не само да су радиле на вештачком супротстављању осталих словенских и несловенских народа Србији, већ су на основи религијске подвојености ишли ка формирању у крилу самог српског народа (муслимани, Црногорци, па чак и Војвођани). Неспорно српске територије, са црквама и манастирима као највећим јемцима српске државне и етничке супремације, отргнуте су на тај начин од Србије. Најбољи пример имамо за то у Македонији, где су највећи број црква и манастира подигли српски великаши, краљеви и цареви, а у тим крајевима комунизам је, на основи неких језичких специфичности, којих уосталом има тако много и на централним просторима истог језика, промовисао нову нацију, која на дужи рок, и одвојена од српске нације, нема никакву шансу за дуже трајање и опстајање на антисрпској основи.

Још један крупан разлог за распад претходне Југославије лежи у грешкама краља Александра Карађорђевића који приликом стварања Југославије (1918) није јасно означао српске државне и етничке територије, него се са Хрватима и Словенцима ујединио као да се радило о једном народу (троимени народ). Историјске прилике су му тада дозвољавале, као држави победници у првом светском рату, да максимално искаже и реализује своје претензије, али се он неретко упустио у југословенску утопију, верујући да ће се остали народи, пре или касније, интегрисати са моћнијим и бројнијим државотворним Србима. Да су тада тачно омеђени српски простори, све касније поделе извеле би се лакше, не би дошло до оноликог крвопролића за време другог светског рата, а српски народ би данас био неупоредиво бројнији и развијенији. Данас већ са великом сигурношћу можемо рећи да је стварање Југославије било од пресадног интереса за Хрвате и Словенце, а да је било од огромне штете за цео српски народ.

Свођење српског народа од неких светских сила само на данашњу територију Републике Србије, па чак и ту оспоравајући јој суверенитет над Косовом, Старом Рашком и северном Бачком, те као да Срба никада није ни било у Хрватској и Босни и Херцеговини, јесте погубна политика, која не само да води пропасти српског народа, већ у трагични вртлог вуче и све друге балканске народе. Таква политика

јесте дубоко нехумана и потпуно антицивилизацијска. Но остварењу таквих злокобних циљева не стреме само међународни фактори, већ им припомаже нејединство српског народа, чије актуелно државно руководство није успело да јасно дефинише и презентира своју националну политику и своје несумњиве државне и културно-историјске просторе. У недостатку такве генералне политике и стратешке оријентације српски народ у бившој Босни и Херцеговини води очајничку битку за српски народ у целини, он представља најодлучнији штит одбране српства који смо дужни сви да подржимо, јер нам без њих у геополитичким просторима Балкана нема опстанка и нема будућности. Стварање Републике Српске резултирало је из миленијумске присутности Срба на тлу Босне и Херцеговине на којем су све до II светског рата били у већини. Отцепљењем Словеније и Хрватске учињен је одлучујући корак у распад вишенационалне Босне, јер је постало савршено јасно да се југословенски народи морају разграничити да би могли у миру наставити да живе и развијају се.

II

Актуелне проблеме са којима се српски народ сусреће данас у Републици Српској тачно је уочавао и болно доживљавао једини велики песник српског реализма, Војислав Илић, и то пре нешто више од сто година. Постоји један широк круг Илићевих песама посвећен Србима у српској Босни који за себе чини засебну литерарну и тематску целину и представља важан одељак његовог поетског стваралаштва. Мотивски те песме посвећене су Србима у Босни и ми зато с правом можемо насловити овај рад именом: *Српска Босна у песмама Војислава Илића*. Ове песме припадају ширем кругу песама родољубиве поезије национално-политичког карактера које, иако не врхуне својим укупним поетским квалитетима, ипак представљају велики део стваралаштва овог истакнутог српског песника. На појам српске Босне односе се следеће песме Војислава Илића: "Просиоци", "Разговор мале Србадије с отацбином", "Босански бегунци", "Позив на јуначку забаву", "Две робиње", и "Родољуб".

Илићево родољубиво песничтво настајало је као реакција на испразно и вербално романтичарско родољубље, не великана романтизма, већ њихових невестих подражавалаца, епигона. Таквих неинвентивних имитатора било је много и у епоси реализма и према свима њима Илић је осећао истинску одвратност. Насупрот њима Илић је истински настојао да своје родољубље изгради на чистим основама и стварним побудама које су се потом имале реализовати у пракси – наћи изразу у конкретној борби за осло-

бођење и уједињење свих делова српског народа, а не да се само означавају у салонској декларативности и пригодном наздравичарству надобудних патриота и квази-родољубивих политичких елитиста. Илић је заиста за себе могао искрено и пророчански рећи: "Мене све ране мога рода боле" (Шаптић), јер је тешко доживљавао и преживљавао све оне патње којима су били изложени његови сународници ван граница тадашње Србије. А њих је било много и на разним странама, на Косову, у Македонији, у српској Босни и деловима данашње Хрватске, а тада Аустроугарске монархије. Када се боље погледа данашња ситуација и детаљније упореди са оном из времена Војислава Илића, пред крај 19. века, онда се може поуздано рећи да ту постоје многе сличности и истоветности и да је велики песник и родољуб врло тачно дијагностицирао болна чворишта српског националног битисања и да се многа од њих, тако донекле преображена, могу и данас препознати и доста рељефно оцртати. Сваки прави стваралац својим делом надживљава своје време и постаје својиним многих будућих нараштаја. У томе се очитује његова универзалност и уметничка убедљивост. Не чини песникове идеје трајним само спора еволутивност друштвено-историјског контекста, већ непролазност његовим стиховима обезбеђује песникову уобразиља која дубоко прониче у суштину и сулбинска питања човека и народа којем припада. Тако је и Илић, бавећи се одгонетањем форми националног опстанка и сталне борбе за слободу и људско достојанство, пројектовао осмишљењу архитектонику будућих догађања и назначавача песничке оквире за разрешавање многих горуних проблема са којима се српски етнос суочавао у дугом историјском ходу и развоју.

III

Једна од Илићевих песама која готово у потпуности одговара суштинском опису данашње трагедије коју доживљавају данашњи Срби у бившој Босни и Херцеговини носи индикативан наслов "Босански бегунци". Песма је настала према истоименој слици нашег познатог сликара Уроша Предића. У њој је сугестивно описано ропство Срба под аустроугарском окупацијом и објављена је 1889. година, исте године када је Предић послао своју слику на изложбу у Париз. Овде имамо изразит пример интеракцијског дејства у уметности које је врло плодносно и тако често у ширим естетским световима. Универзални мотив српских сеоба сугестивно је обрађен узајамним садејством посебних уметности и њихових техника. И песмом и сликом, крупним потезима и тешким тоновима уметници су до-

сегли поетске висине у којима препознајемо свевременост српске трагике и вековне тежње српског народа за слободом. Као и пре више од сто година и данас српски народ на просторима српске Босне води велику борбу за свету слободу и људско достојанство. То је борба у име целог српства и за коначно свесрпско уједињење, али већина Срба не помаже пуном снагом и свим потенцијалима овај процес од далекосежног значаја по целину српског народа. Велики делови српске Босне данас су слободни, али на њу кидају исти непријатељи као из Илићевог времена, који би да збришу са лица земље младу српску републику и протерају све Србе са леве обале Дрине у централну Србију. Здружени непријатељи сада се зову муслимани (бивши Срби) и фашизирани Хрвати и њихови моћни заштитници, који су и у историји, и у Илићевим песмама, били директни агресори на вековне српске просторе.

Иако је у овоме рату било више избеглица из српске Босне у Републику Србију, ипак њих нема у оном масовном обиму који се може пројектовати и претпоставити на основи сугестивног наслова песме, јер су Срби у Републици Српској чврсто решили да узму судбину у своје руке и одбране отаџбину. Зато би се песма "Босански бегунци" могла комотно преименовати у "Крајинске бегунце", а да се ниједно слово у њој не помери са свог места. Савремене крајинске бегунце као да је Илић тачно наговестио и велике трагичне догађаје антиципирао пре једног века. То се најбоље види из следећих стихова:

"А кад хладни ветар дуне,
И жарко нам лето оде,
И они ће тражити крва
Где их сузне очи воде."
"Босански бегунци"

Не подсећа ли нас ова тужна слика на данашње колоне прогнанника из Републике Српске Крајине и Републике Српске које су остављене на цедилу и, принуђене да потраже спас за голи живот у централној Србији? Њихов проблем опстанка није само егзистенцијални проблем, то је и етички проблем целе српске нације. Садашња друштвено-историјска ситуација се није нимало променила, она је готово иста као и пре сто година; само су се генерације Срба измењале, а да још нису дошле до коначног циља – уједињења свих српских земаља у једну државу. Највећа препрека том уједињењу нису спољни фактори, већ унутрашња неслога и различите идеолошке наслаге у владајућим структурама које су испредњачиле испред државних и националних интереса. Питање власти постало је прече од питања уједињења, па и самог опстанка целог народа.

У завршној строфи песме Илић употребљава појам "Босанац" ("И Босанац сузе лије"), очигледно подразумевајући под њим Србина у Босни, који у њој живи вековима. Срби у Босни били су најбројнији народ све до Брозова комунистичког режима и временна једноумља у крилу српског народа, што је произвело нову, вештачку нацију – муслимане – само да би се ослабила прилично бројна српска нација и тиме практично припремио терен за данашња катастрофална догађања у Босни и другим српским покрајинама. Савремени светски моћници под појмом "Босанац" искључиво мисле на муслимане, који и сами у том смислу мењају своје име, те тако Срби у Босни остају без овог регионалног имена и почињу се третирати као страног тела, као окупатори, а домоваина Срба почиње се искључиво везивати за авнојевску Србију. На тај начин створена је прозирна основа за сва зла која се данас чине Србима у Српској Босни. Стварањем оваког злокбног терминолошког и теоријског основа и упоришта, са којег се оправдава насиље, претеривање и масовни егзодус, па и геноцид над српским народом, показује да се савремени ратови данас воде и добијају на плану информација и пропагандистике. Склоност света ка поједностављивању и неразумевању наших замршених веза и односа, његова шематичност и упрошћавање до црнобелог сликања, које има праизвор у религијској подели на добро и зло, довела је до сврставања тог света на страну супротну Србима, чиме је нанета велика несрећа нашем народу и створене избегличке колоне попут оних у песмама Војислава Илића.

Следећа песма која помиње Србе преко Дрине јесте "На прославу косовске петстогодишњице" и писана је поводом свечаног обележавања пет векова од косовске битке у тадашњој Србији. Да подсетимо да је тада у Србији краљ Милан уступио престо свом сину Александру. У песми се поред пригодног тона, који је прилично наглашен, велича наша херојска прошлост, вековна борба за слободу и уздиже сва она културно-уметничка традиција, која је, уз епску и витешку, одлучујуће допринео да Србима најзад сване слобода. Но у песми се још помиње да има још српске браће који чаме у ропству и чекају ослобођење. То су:

"Врла браћа са Миљашке,
Са Неретве и Вардара"

И поред тамних тонова и резигнације целина песме ипак одише оптимизмом и вером у коначну победу и слободу. Песник имплицитно наговештава да ће слободна српска матица снажно помоћи ослобођењу покорених сународника. Данас, пак српска матица ни из далека не чини колико

би требало да Срби ван административних граница Србије, граница наметнутих и вештачких, остану слободни и да им се пружи шанса да се присаједине Србији и Црној Гори на основу неотуђивог права на самоопредељење и уједињење. А без колективних напора и одрицања, без јединства и уједињења нема слободе Србима с "Неретве и Вардара". Упоредујући страдање Срба током петвековне тираније са разапњањем Христа и издајом Бранковића и Јуде, песник уметничком синтезом повезује српску националну голготу са општечовечанском. Иако су и ове садашње тежње српског народа с оне стране Дрине слободарске и дубоко људске, центри финансијске моћи окренули су свет против Срба и у томе је њихова трагедија античких размера. Јединствени и уједињени ипак бисмо лакше одолели вишеструким притисцима и ратном походу против нас. Узалуд би били сви притисци да је више слоге међу нама и да смо још у почетку употребили све своје снаге и материјалне ресурсе.

Слична претходној песми и по садржини и по једноставности форме јесте Илићева песма "Две робиње", написана 1890. године и то поводом убиства српског народног првака и попа Стојана Крстића у Охрид, којег су ликвидирали Бугари. И ова песма помиње наше Србе у Босни, на Миљашки, који још чаме у ропству. Иако је целина песме посвећена овом трагичном догађају у Македонији, Илић не заборавља ни остале делове поробљеног српства. Њега подједнако боле све те ране рода свог, како би рекао Шантић, и та појединачна ропства он посматра као целину проблема који се мора заједнички решавати, а не као данас, парцијално, посвађано, а често са стране официјелних Срба и равнодушно или малодушно. Једна Илићева и српска робиња јесте српска Босна (од које је данас створена Република Српска), а другу робињу представљају Срби у Македонији. Прва позива "Обилића/ Да је спасе ропских стега". Ону другу робињу (Србе у Македонији) треба да ослободи "јуначки Скендер-бег". Овај албански и хришћански јунак, који је имао блиске родбинске и пријатељске односе са Србима, у српској романтичарској представи доживљаван је и као српски национални херој. Основни песников став у песми је борбен и он захтева равноправно узвраћање на нападе који долазе с поља. Конкретни трагични догађај опеван у песми болно је тада одјекнуо у Србији, тим више јер је убијен свештеник, а на тај злочин мора се узвратити равном мером:

"Та се рана крвљу пере,
Другој љојзи нема лека,
Јер та рана живи срам је
За јунака и човска".

"Две робиње"

Осим борбеног овде је посебно истакнут морални разлог, што је потпуно у духу нашег традиционалног поимања живота српског човека и ње гове хероике. Када је реч о данашњој ситуацији у српској Босни код многих Срба, а нарочито код владајућих кругова Србије, примећује се помањкање високих моралних обзира, јер уместо њих превладавају егоизам, себичност и пасивно посматрање бра-тских мука и невоља.

Војислав Илић има још једну песму која се дотиче српске Босне, иако фрагментарно, помињући само реку Миљачку. Песник поново апострофира робовање Срба у Македонији и српској Босни. Он се нада скорој слободи Србима и на Миљачки и на Вардари и у њима као да је предосећао долазеће ослобођење које ће уследити почетком XX века, али које Илић неће дочекати жив (умро 1894). Поново се указује на узорне јунаке, Обилића и Скендер-бега, а не заборавља се ни Косово као вечити симбол трагичне величине Срба који је трајно надањивао све српске родољубе и најзад довео до ослобођења. Песма о којој је реч зове се "Родољуб" и она је по својој структури и тематици, заправо, нова варијанта "Две робинје". Обе су испеване у правилним осмерцима, с тим што је прва нешто дужа (у катренима), а у другој строфе имају по шест стихова. Ево како изгледа прва строфа песме у којој песник јасно назначује српске просторе:

"Ја сам путник са Вардара
где је Српство без слободе;
Ал сам чуо тужан жубор
И Миљачке, бистре воде.
Видео сам реке обе
Мој Србине, сужњи робе!"

"Родољуб"

За разлику од песника Илића и његових схватања од пре сто година данас ни неки врхунски политичари не знају или неће да знају које су то и где су српске земље, и шта је то неоспорно српско што сви морамо бранити по сваку цену! Једнопартијска анти-српска идеологија, која нас је успављивала и тровала више од пола века, успела је да нам убије сваки национални осећај, бар код великог дела српства, и да читаве делове српског народа и читаве територије на којима је он био насељен, препуштамо постепено другим народима. Таква национална политика, уколико се и даље настави, може од нас направити Хазаре Балкана, а да за то највише буду криви сами Срби.

Најјасније и најсадржајније одређивање националних простора извршио је Илић у песми "Разговор мале Србадије с отаџбином" (1889). У њој су побројане главне координате српских територија и назначени главни непријатељи српског народа који не дозвољавају Србима живот у миру и јединственој држави ("Турци, Нем-

ци и Мађари"). Од тога времена па до данас мало се у том погледу променило, једино су старим аспирантима на српске просторе додати нови, а они стари стоје у позадини и подстрекавају их на реваншистички начин и зарад себичних интереса. У уводној строфи песник пита отаџбину: "Покажи ми међе своје, / Твоје горе, реке твоје." Одговор песникове отаџбине је прецизан, бар у већинском делу својих значења. Са данашњег становишта он је посебно актуелан, поготову када се има у виду да се управо у овом времену разрешава актуелна криза на просторима друге Југославије и када се на дужи рок одређује судбина српског народа:

"Од Будима до Солуна,
И где Тимок златни стиге,
И где шуми бистра Уна,
И Ловћен се небу диже –
То су моје кршне горе,
Куда Срби српски зборе.

Поменути стихови могу умногоме послужити као поуздан путоказ за разрешавање битних територијалних спорова са суседним народима. Они нас упозоравају на оно од чега не можемо одустати и што представља неодојиви део бића српског народа. Апострофирање Уне као српске реке указује нам и данас где је минимум српских интереса на западним странама. Поетска и етничка вертикала која иде од "Будима до Солуна" не мора се дословно схватити и ту није могуће идентификовати појмове отаџбине и државе. Песникове стихове овде је потребно схватити нешто слободније, они могу имати и призвук романтичарских тонова. Велике сеобе Срба на север крајем XVII и почетком XVIII века условиле су насељавање Срба у само средиште мађарске државе (Сент-Андреја), па су се у некакој романтичарској представа, а трагова романтизма има у Илићевим песмама у знатном обиму, и могла формирати схватања о Будиму као о некој широј отаџбини. Слично објашњење би се могло наћи и за Солун, јер је приликом досељавања Словена на Балкан српско становништво допрло до топлих мора, па и до Солунског залива. Илић као реалиста и претеча симболизма добро је знао говор реалних и историјских факата, у чему је он класичарски одређен, али и са високим смислом за најсуптилнија питања државне и територијалне организације.

IV

Међу Илићевим политичким песмама које се односе на српску Босну и на граничне пределе са хрватским народом налази се и једна стихована целина под насловом "Позив на јуначку забаву". У њој се указује на постојање јаке слоге између Срба и

Хрвата, што се може разумети као духовна клима у оном времену јачања југословенских идеја и ослободилачких снага. Са нагомиланим и проживљеним искуством од преко једног века видљиво је да од таквог братства између Срба и Хрвата није остало ништа и да је најмудрије, зарад боље будућности, да се ова два народа дефинитивно одвоје један од другог. Са данашњег становишта стихови са "позивом на јуначку забаву" делују потпуно депласирано и не вреди их детаљније коментарисати.

Родољубиво и политичко песничтво Војислава Илића представља значајан одсек у његовом укупном стваралаштву. Овом ширем поетском кругу припадају и песме о српској Босни у којима је песник исказао своја темељна родољубива, национална и ангажовано-стваралачка одређења и схватања. У Илићевом књижевном делу има зрелијих и уметнички значајнијих песама, али је њихова актуелност, и у времену у којем су настајале, и у данашњем добу, неупоредиво већа. Многи од ових стихова као да су писани у савременом раздобљу и у потпуности одговарају ситуацијама и збивањима која се дешавају на просторима Републике Српске и другим српским срединама. Илић је показао завидну моћ удубљивања у суштине проблеме времена и друштва којем је припадао, али је показао и проишљиву способност предвиђања будућих догађаја. Његове песме политичког карактера једноставне су по својој уметничкој структури и фактури стиха, лаке и пријемчиве за широку скалу рецепције, а недвосмислене у порукама и идејно-естетским значењима. Обични склопови ових строфа и римовања подсећају на народну поезију, али потреба за директношћу исказа надвладава поменути карактеристику и чини дотичне стихове обрасем поетског политичког говора, који није без недостатака, али ни без ефектности и стваралачке подстицајности. Симетричност као неопходан услов сваког естетског дејства садржана је у правилном распореду и наизменичном смењивању епитетских и атрибутивних елемената. Двојна поларизација садржинских компоненти такође се савршено уклапа у назначени комплекс структурираних целовитости. Овешталост неких лексема зна да поједностави значењску конотацију до, испразне реторичности и патетичности, у чему ова поезија, макар делимично, не одступа од романтичарске слаткоречивости и намештености. Ипак главнином смислених утисака и лапидарних формулација ова поезија надраста почетне праузоре и представља важан напредак у развитку српске поетске мисли и националне самосвести.

Др Милорад Јеврић

ЕКСКЛУЗИВНО, СЕНЗАЦИОНАЛНО, УЗБУДЉИВО

Др Војислав Шешељ
у кавчама Мирјане
Бобић-Мојсиловић

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
ГУЈА У НЕДРИМА

Др Војислав Шешељ
Под лупом
Весне Костић

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
**ВЛАДАТЕМО СТО
ГОДИНА**

Томислав Николић

ОД ПОЧЕТКА
СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Томислав Николић

**РОВОВИ У
НАРОДНОЈ СКУПШТИНИ**
СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Томислав Николић

**КАД ПАДНЕ ВЛАДА
МИЛОШЕВИЋ ПАДА**
СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Маја Гојковић

**ПРВА
ДАМА ОПОЗИЦИЈЕ**
СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Никола Поплашен

**РАДИКАЛИЗАМ
ЗАПАДНИХ СРБА**
СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Мирослав Радовановић

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
**СТУДИЈА И ЕСЕЈИ
МОДЕРНЕ СРПСКЕ Књижевности**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

**ШТО ОПЉАЧКА ЛЕВИЦА
ДА НЕ ЗНА ДЕСНИЦА**

Милош Трифуновић

**ИСТОРИЈА РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ**
СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
Београд, 1996.

ИЗДАЊА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

До сада је објављено 65 наслова.
Све књиге могу се купити у седишту Српске радикалне странке у Београду, Ул. француска бр. 31, или у општинским одборима Странке у унутрашњости, уз попуст од 50%.
Пуна цена књиге је 50 динара по примерку.
По обрачунатом попусту књиге се продају по 25 динара.

Војислав Шешелъ

МИЛОШЕВИЋЕВ ЗАЈАМ
ЗА ПРЕПОРОД КИПРА

Војислав Шешелъ

МИЛОШЕВИЋ
ХАПСИ РАДИКАЛЕ

Војислав Шешелъ

ПАЛИ, ЖАРИ,
ДЕДИЊСКИ ДИЗДАРЕ

Војислав Шешелъ

ПРЕТИ ЛИ НАМ
СЛОБОТОМИЈА

Војислав Шешелъ

БРАНКОВИЋ ЈЕ
УСТАО ИЗ ГРОБА

Војислав Шешелъ

МИЛАН ПАНИЋ
МОРА ПАСТИ

Војислав Шешелъ

НАЧЕЛНИК ГЕНЕРАЛШТАБА
НА КОЛЕНИМА

Војислав Шешелъ

ЦРВЕНИ ТИРАНИИ
СА ДЕДИЊА

Војислав Шешелъ

ВЕШТИЦА ИЗ
ТОЛСТОЈЕВЕ УЛИЦЕ

Војислав Шешелъ

СРПСКИ БРАЧНИ ПАР
"ЧАУШЕСКУ"

НАЈНОВИЈЕ КЊИГЕ
ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
О СЛОБОДАНУ МИЛОШЕВИЋУ И
МИРИ МАРКОВИЋ